

မင်းမြတ်သူရ

ပုန်းရှောင်သူ

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

L လင်း

မင်းမြတ်သူရ

ပုန်းရွှင်သူ

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပဗ္ဗလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဧရာပြင်နယ်။

BURMESE
CLASSIC
.com

မင်းမြတ်သူရ

၈၉၅. ၈၃

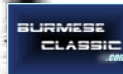
ပုန်းရွှင်သူ၊ မင်းမြတ်သူရ (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၇၂-စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ

(၁) ပုန်းရွှင်သူ

- ၁၀၃။ စေတမန်လင်းယုန်
- ၁၀၄။ နှင်းငွေ့တစ်ထောင်
- ၁၀၅။ ပုလဲစကေ့
- ၁၀၆။ မြေတနာပိုး
- ၁၀၇။ ဆုတ္တံပန်
- ၁၀၈။ သိရိဇေဝီ
- ၁၀၉။ မြေလျှိုးပိုးပျံဘိုးစုန်
- ၁၁၀။ မရီခဏကရိုင်
- ၁၁၁။ ဂန္ထီရမ္မာတ်လုံးပိုင်ရှင်
- ၁၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထင်းမင်းသမီး
- ၁၁၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကြာမြူပန်းကလေး
- ၁၁၄။ ပြည်လုံးချမ်းသာဂိုဏ်း
- ၁၁၅။ မိစ္ဆာ
- ၁၁၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သစ်တော်သီးပုံပြင်
- ၁၁၇။ နတ်ဘုရားမျက်လုံး
- ၁၁၈။ တစ္ဆေကွန်း
- ၁၁၉။ သေမင်းဖြူ
- ၁၂၀။ ကျွန်းပြန်ပတ္တမြား
- ၁၂၁။ သွေးဆာနေတဲ့အပျိုစင်
- ၁၂၂။ ချောက်ချောက်အားချား
- ၁၂၃။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းတမန်
- ၁၂၄။ မျက်နှာပိုး
- ၁၂၅။ လိပ်ပြာ
- ၁၂၆။ ပုလဲပင်လယ်အော်
- ၁၂၇။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သုံးပွင့်ဆိုင်
- ၁၂၈။ ငရဲတွင်း
- ၁၂၉။ မြေတောက်
- ၁၃၀။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် စုန်းမ
- ၁၃၁။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ဒေါင်းယောင်ဆောင်သောစိုး
- ၁၃၂။ စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး
- ၁၃၃။ ငှက်ကြေးမုံ
- ၁၃၄။ မာယာရှင်
- ၁၃၅။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ငွေသောင်ယံ
- ယခုလထုတ်
- ၁၃၆။ ပုန်းရှောင်သူ

မင်းမြတ်သူရ

ပုန်းရှောင်သူ

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

စောနောင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်သောအခါ
အမျှော်အမြင်ကြီးသော ဖခင်ကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဘိလပ်
သို့ သွား၍ ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့၏။

စောနောင် ဘိလပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ လန်ဒန်
မက်ထရိုက်ခေါ်ဝတ်တန်းကို သင်ကြားရလေ၏။ လန်ဒန်
မက်ထရိုက်အောင်မြင်သောအခါ ကောလိပ်၌ ကျောက်မျက်
ရတနာအတတ်ပညာကို သင်ယူခွင့်ရ၏။ ထိုခေတ်က လန်ဒန်၌
ဝတ်လုံပညာသင်ယူသူ အလွန်များပြားပြီး စောနောင်ကဲ့သို့

ကျောက်မျက်ရတနာအတတ်ကို သင်ကြားသူ အလွန်နည်းပါးလှ၏။

ထိုကဲ့သို့ သင်ယူသူနည်းပါးသော ကျောက်မျက်ရတနာအတတ်ကို သင်ကြားရခြင်းမှာ စောနောင်၏ဇာတိမြေသည် မိုးကုတ်ဖြစ်ပြီး စောနောင်၏ ဖခင်ကြီးမှာလည်း မိုးကုတ်မြို့ရှိ ထင်ရှားသောရတနာကုန်သည် တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် လန်ဒန်၌ ကျောက်မျက်ရတနာပညာကို သင်ကြားပြီး သုံးနှစ်ပြည့်မြောက်သော်နှစ်၌ ဖခင်ကြီး မနာမကျန်းဖြစ်ကြောင်းသိကြိုးစာ ရောက်ရှိလာ၏။

စောနောင်သည် ကျောက်မျက်ရတနာကျောင်း၌ နောက်ဆုံးနှစ်သင်ကြားနေချိန်ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရန် ဝန်လေးနေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖခင်ကြီးအသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီး စိုးရိမ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်ဆိုသဖြင့်ကျောက်မျက်ရတနာကျောင်း

မပြီးဆုံးမီ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

စောနောင်သည် လန်ဒန်မြို့၌ ကျောက်မျက်ရတနာပညာကို စိတ်ဝင်စားစွာ သင်ယူနေသဖြင့် မိုးကုတ်မြို့ရှိသော ဖခင်၏ဖြစ်ကြောင်းစုံလင်ကို သိရှိခြင်းမရှိချေ။

မိုးကုတ်သို့ရောက်သောအခါမှပင် ဖခင်ကြီး၏အဖြစ်ဆိုးကိုသိခွင့်ရလေ၏။ စောနောင်၏ ဖခင်သည် ကျန်းမာရေးအကောင်းကြီးမှ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းရောဂါရလာခြင်းမှာ စိတ်ထောင်းလို့ ကိုယ်ကျေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖခင်ကြီးသည် အလွန်အရေးအသွေးကောင်းသော ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို သူ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ရင်း၍ ဝယ်ယူပြီး မန္တလေးသို့ ကိုယ်တိုင်သွား၍ တရုတ်ကုန်သည်ထံတွင် ရောင်းချရန် ကြံစည်၏။

သို့သော် လမ်းခရီး၌ ဓါးပြများနှင့် တွေ့ပြီး ပတ္တမြားကြီးအပါအဝင် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဖခင်ကြီးစိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲသို့

လဲသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဖခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေး ပိုမိုဆိုးဝါးလာသဖြင့် လန်ဒန်၌ ပညာသင်ကြားနေသော စောနောင်ကို သံကြိုးရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

စောနောင်သည် လန်ဒန်မှ မိုးကုတ်သို့ ခရီးကြမ်းကြီး နှင်ပြီးပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

မိုးကုတ်သို့ရောက်သောအခါအိပ်ရာထဲတွင်လဲ၍ နောက် ဆုံး အချိန်ရောက်နေတာ ဖခင်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ စောနောင် သည် ပိန်လိုလွန်းသောဖခင်ကြီးကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ပိန်လိုက်တာ အဖေရယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဖခင်ကြီးသည် တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် စောနောင်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“အဖေမနေရတော့ဘူး သားရယ်၊ အဖေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးပျက်စီးသွားသလို အဖေရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း ဆုံးရှုံး

သွားပြီ၊ ငါ့သားရဲ့ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်သွားတာ အဖေ စိတ်မကောင်းဘူး၊ အဖေဘဝတစ်ခုလုံး ပတ္တမြားနဲ့ အတူ ပါသွားပြီ၊ အဖေရဲ့ ပတ္တမြားကြီး ဆုံးရှုံးသွားပြီ၊ အဖေ တို့မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး”

ဟုစိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောဆိုနေလေ၏။ စောနောင်က ဖခင်၏ ပိန်လိုသောလက်ချောင်းများကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်၍

“စိတ်မကောင်းစရာတွေကို မပြောပါနဲ့၊ အဖေရယ် လောကမှာ ငွေဆိုတာ ပြန်ရှာလို့ရပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဖခင်ကြီးသည် စောနောင်၏ နှစ်သိမ့် ခြင်းကိုပင် လက်ခံနိုင်ဟန် မရှိဘဲ ထိုနေ့ညမှာပင် ဘဝတစ်ပါး သို့ ကူးပြောင်းသွားလေ၏။

ဖခင်ကြီးသည် ကွဲကွာနေသော သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာ ကို ပြန်လည်မြင်တွေ့ပြီးနောက်စိတ်လျော့လိုက်ဟန်ရှိ၏။

ဖခင်ကြီး၏ ဈာပနကို မြေချပြီးနောက် စောနောင်သည် ဘီလပ်သို့ ပြန်ပြီး ကျောင်းဆက်တက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ

ပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဘိလပ်သို့မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ ဖခင်ကြီး၏ အမွေကို ဆက်ခံ၍ မိုးကုတ်၌ ကျောက်ကုန်သည် လုပ်ရန်သာ ရှိတော့၏။ စောနောင်သည် ဖခင်၏ ဥစ္စာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ ဖခင်၏ငွေများအားလုံး ခါးပြတိုက်ခံရသော ပတ္တမြားကြီးနှင့်အတူပါသွားကြောင်းတွေ့ရ၏။

စောနောင်သည် ဖခင်၏ ကျန်ရှိသော ငွေအနည်းငယ်ဖြင့် မိုးကုတ်၌ ကျောက်ကုန်သည် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေ၏။

သို့သော် ကျောက်ကုန်သည် အလုပ်ဖြင့် အကျိုးပေးမကောင်းဘဲ သာမန်မျှသာ နေထိုင်စားသောက်ရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မိုးကုတ် ရူပီမိုင်း ကုမ္ပဏီသို့ ရန်ကုန်မြို့ ရူပီမိုင်းရုံးချုပ်မှ မန်နေဂျာကြီးတစ်ဦးရောက်ရှိလာ၏။ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီသည် ဗြိတိသျှ ကုမ္ပဏီဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ကျောက်မျက်ရတနာ ထွက်သော နိုင်ငံများ၌ တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းများကိုလုပ်ကိုင်လေ၏။

ထို့သို့ မန်နေဂျာ ရောက်ရှိနေချိန်၌ စောနောင်သည် မိမိ၌ရှိသော နီလာအပိုင်းအစလေးများကို ရူပီမိုင်း၌ပို့ရောက်ရောင်းချနေလေ၏။

ရူပီဗိုင်း ကုမ္ပဏီရှိ ကျောက်မျက်ရတနာ အကဲဖြတ်သူ လူဝကြီးသည် စောနောင်၏ နီလာရိုင်းစများကို ဈေးနှိမ်ပြီး ဝယ်ယူနေသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်လာရောက်ဈေးဆစ် နေရသောအချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ ရန်ကုန်မြို့ ရူပီဗိုင်း ကုမ္ပဏီရုံးချုပ်မှ မန်နေဂျာ ကြီးရောက်ရှိလာသည် ဆိုသဖြင့် ကျောက်မျက်ရတနာ အကဲ ဖြတ်သူ လူဝကြီးသည် စောနောင်၏နီလာရိုင်းများကို မကြည့်ဘဲ မန်နေဂျာကြီးကို ကြိုဆိုရန် အပြေးအလွှား ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မန်နေဂျာကြီးနှင့် အရာရှိများသည် စောနောင်ရှိနေသော ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ရူပီဗိုင်းရုံးမှ ဝန်ထမ်းများသည် မန်နေဂျာကြီးအား အသင့်ပြင် ထားသော ဆိုဖာကြီး၌ ထိုင်စေပြီး ရိုသေစွာ ဧည့်ခံကြလေ၏။

မန်နေဂျာကြီးသည် ၎င်းထိုင်ရမည့် ဆိုဖာ၌ ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီးအခန်းကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်ရာ စားပွဲ၌ ထိုင်နေ

သော စောနောင်ကို မြင်တွေ့သွားလေ၏။ ထိုအခါမန်နေဂျာ ကြီးက

“ခင်ဗျားတို့ရုံးမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ထင်တယ်၊ ပြီးမှ ကျုပ်နဲ့ ရုံးကိစ္စပြောမယ်၊ ဧည့်သည်ကိစ္စ အရင်ရှင်း လိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောက်မျက်ရတနာ အကဲဖြတ်သူ လူဝကြီးသည် စောနောင်ဘက်သို့ ငဲ့စောင်း ကြည့်၍ မျက်နှာကိုရုံမဲ့ကာ

“အလကားပါဆရာရယ် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ နီလာ အရိုင်းစလေးတွေကို နေ့တိုင်းလာပြီးဈေးဆစ်နေတာပါ။ အရောင်တွေကလည်း စိမ်းပြာပြာနဲ့ ကြားရောင်တွေပါ။ ဒီလိုပဲ မိုးကုတ်က အသေးအမွှား ကျောက်ပွဲစားတွေက သူတို့ ကျောက်ကို သိန်းကျောက် သောင်းကျောက်ထင်ပြီး ဘဝင်မြင့် နေကြတာ၊ ကျောက်ပညာကို အဆင့်တန်းမြင့်မြင့် နားမလည် တော့ ပြောရခက်တယ် ဆရာရေ”

ဟု ရှိုင်းပြသော စကားကို ဆိုလိုက်ရာ စောနောင်၏ ရင်ထဲတွင် မခံချင်စိတ်ကြောင့် ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

အမှန်စင်စစ်စောနောင်သည် လန်ဒန်မြို့ရှိ ဗြိတိသျှ အကယ်ဒမီ ကျောက်မျက်ရတနာ ကျောင်း၌ နောက်ဆုံးနှစ် အထိပညာသင်ကြားခဲ့သူဖြစ်၏။ ထို့အပြင် စောနောင်၏ ဖခင်သည် မိုးကုတ်၌ လူအများလေးစားရသော ကျောက်ကုန် သည်တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ စောနောင် ကိုယ်တိုင်လည်း မိုးကုတ်သားပီပီ ကျောက်မျက်ရတနာပညာကို ကောင်းစွာ နားလည်တတ်ကျွမ်း၏။

ထို့ကြောင့် လူဝကြီးကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍

“ဒီမှာ လူဝကြီး ကျုပ်တို့က မိုးကုတ်သားစစ်စစ်တွေ ကျောက်အကြောင်းကို ကကြီးက အထိသိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကျောက်ကို စိမ်းပြာပြာနဲ့ကြားရောင်ရှိတဲ့ နီလာအရိုင်းစလေး ဟုတ်လား။ ဒီလိုပြောလိုက်ကတည်းက ခင်ဗျားမှာ ကျောက် ပညာ ဗဟုသုတ နည်းတယ်ဆိုတာ သိပ်သိသွားပြီ။ ကျုပ်ရဲ့

နီလာတွေက ရိုးရိုးနီလာတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အရောင်ပြောင်း နိုင်တဲ့နီလာတွေ၊ ကျုပ်ရဲ့ နီလာတွေက နေ့ခင်းဘက်မှာ စိမ်းပြာပြာရောင်ရှိပေမဲ့ ညဘက်မှာ ခရမ်းရောင် ပြောင်းနိုင်တဲ့ နီလာမျိုးဗျ။ ဒီလိုနီလာမျိုးတွေကို ဘီလပ်မှာ လူကြိုက်သိပ် ချားတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျောက်အကဲဖြတ်ရာထူးနဲ့မတန်ဘူး။ သိပ်ညံ့လွန်းတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျောက်မျက်ရတနာ အကဲဖြတ်သူ လူဝကြီးက စောနောင်ကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍

“ဘာကွ မင်းတို့လို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကျောက်ပွဲစား တွေက ရူပီမိုင်းက ပညာရှင်တွေကို စော်ကားတယ်ပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရူပီမိုင်းသို့ ရောက်လာသော မန်နေဂျာ ကြီးက လက်ကာပြု၍

“နေပါဦး စည်သည် လာပြတဲ့နီလာရိုင်းတွေကို ကျုပ်ကို ပြစမ်းပါဦး”

ဟုအိန်ပေးလိုက်ရာ လူကြီးသည် စောနောင်ကို မကျေမချမ်းကြည့်၍ စားပွဲပေါ်မှ နီလာထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသွား၏။ ပြီးနောက် ရူပီမိုင်း မန်နေဂျာကြီးရှေ့ရှိသေတ္တာပေးအပ်လိုက်၏။

မန်နေဂျာကြီးသည် နီလာရိုင်းတစ်တုံးကို ကျောက်စစ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အရောင်ပြောင်းနီလာလေးပဲ။ အပြစ်လဲကင်းတယ်။ လှလဲ အလွန်လှတယ်။ အချိန်ကလဲ အနည်းဆုံး ၉ ကာရက်လောက် ရှိမယ်။ ဒီကျောက်ကို ဘယ်လောက်ပေးထားသလဲ”

ဟုလူဝကြီးဘက်လှည့်၍ မေးလိုက်၏။ လူဝကြီးက ၎င်းပေးသည့် ဈေးကို ပြောလိုက်ရာ မန်နေဂျာကြီးသည် လူဝကြီးကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ဟောဒီက ပုဂ္ဂိုလ်ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျောက်အကဲခတ်ရာထူးနဲ့ မတန်ဘူး။ တကယ်တော့

ဝေတနာစာပေ

ဒီကျောက်ဟာ ခင်ဗျားပေးတဲ့ဈေးထက် ငါးဆလောက် ပိုတန်တယ်။ သူပြောသလို အရောင်ပြောင်းတဲ့နီလာအစစ်ပဲ။ အရောင်ပြောင်းနီလာကို မျက်နှာဖြူ သခင်တွေ သိပ်သဘောကျတယ်။ ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျောက်ပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် ခင်ဗျားထက် ပိုပြီးတော့ အများကြီး နားလည်တယ်”

ဟုပြောပြီး စောနောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ကျုပ်တို့ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီက ခပ်ညံ့ညံ့ အရာရှိအတွက် မိတ်ဆွေကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ ကျောက်အကဲခတ်ပညာ သိပ်ကောင်းတယ် ကျောက်မျက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်မှာသင်ယူခဲ့သလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ စောနောင်သည် ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီမှ မန်နေဂျာအား မိမိဘဝအမှန်ကို ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ကျောက်မျက်ရဲ့အတတ်ကို လန်ဒန်လဲ ဗြိတိသျှအကယ်ဒမီ ကျောက်မျက်ရတနာကျောင်းမှာ နောက်ဆုံး

ဝေတနာစာပေ

နှစ်အထိတက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဖခင်ကြီးဟာလဲ မိုးကုတ်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာကုန်သည် တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောက်မျက်နဲ့ပတ်သက်လို့ တီးမိခေါက်မိရှိပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ စောနောင်၏ စကားကြောင့် မန်နေဂျာကြီးသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“အို... လန်ဒန်က တော်ဝင်ရတနာကျောင်းမှာ နောက်ဆုံးနှစ် အထိတက်ခဲ့ပြီးမှ မိုးကုတ်က ကျောက်ကုန်သည်လေးလုပ်နေရသလား။ မိတ်ဆွေရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ။ မိတ်ဆွေကို ကျုပ်တို့ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်စေချင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ စောနောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်ကို အခုလို အရေးပေးပြီး မိတ်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့စဉ်းစားပါမယ်။ ကျုပ်သင်ယူထားတဲ့ ပညာတွေကို အကျိုးရှိတဲ့နေရာမှာ ပြန်ပြီး

အသုံးချချင်တဲ့စိတ်လည်းရှိပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရူပီမိုင်း၏ မန်နေဂျာကြီးက စောနောင်၏ နီလာရိုင်းများကို မူလသတ်မှတ်ထားသော ဈေးနှုန်းထက် ငါးဆပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မန်နေဂျာကြီးသည် သူ၏လိပ်စာကတ်ပြားကို စောနောင်ထံတွင်ပေးအပ်ပြီး ရူပီမိုင်းတွင် အလုပ်လုပ်ရန် စည်းရုံးလေ၏။ မန်နေဂျာကြီး၏အမည်မှာ ဦးအောင်ဘဏ်ဟု သိရှိရ၏။

စောနောင်သည် နီလာရိုင်းများကို ရောင်းချပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။

စောနောင်၏နားထဲတွင် ရူပီမိုင်းမှ မန်နေဂျာကြီးပြောသော စကားများကိုသာ ကြားယောင်နေမိ၏။

စောနောင်၏ အရည်အချင်းများကို ကျောက်ကုန်သည်ဘဝ၌ ဖြှုပ်နှံထားခြင်းကို နှမြောစရာကောင်းသည်ဟုဆို၏။

ကျောက်ကုန်သည်အလုပ်သည် အကျိုးပေးကောင်းပါက သိန်းကျောက်၊ သောင်းကျောက်ကို ရရှိပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝ နိုင်၏။ သို့သော် ထိုသို့ ကြွယ်ဝချမ်းသာရန် ကံအကျိုးပေး ကောင်းဖို့ လို၏။

ထိုသို့ ကံအကျိုးပေးကောင်းရန်လည်း ငွေရင်းများများ ထားပြီး ကျောက်များဝယ်ယူဖို့လို၏။

စောနောင်သည် ဖခင်ကြီးမရှိသည့်နောက်ပိုင်း နည်းပါး လှသော အရင်းအနှီးကလေးဖြင့် ကျောက်ကုန်သည်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရ၏။

ထိုသို့လုပ်ကိုင်ရာ၌ အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ကြုံတွေ့ နေရ၏။

စောနောင်သည် ဘဝကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီးနောက် ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မိုးကုတ်မြို့ကို ကျောခိုင်းပြီး ရန်ကုန်ရူပီမိုင်းရုံး

သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ရူပီမိုင်းသို့ရောက်သောအခါ မန်နေဂျာကြီးရှိရာ ရုံးခန်း ထဲသို့ ဦးတည်ပြီး ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဇံသည် စောနောင်ကိုမြင်သော အခါထိုင်ရာမှထ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး

“ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ၊ ဘုရင့်အကယ်ဒမီကျောင်းက ကျောက်မျက်ပညာရှင်ဟာ ရူပီမိုင်းနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ။ ရူပီမိုင်းမှာ အကောင်းဆုံးရာထူးကို ရဖို့ကျပ်တာဝန်ယူ ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ စောနောင်အား ရန်ကုန်မြို့၌ သုံးရက်စောင့် ဆိုင်းနေစေ၏။ သုံးရက်ပြည့်မြောက်သောနေ့၌ ရူပီမိုင်းသို့ စောနောင်သွားရာ မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဇံက စောနောင်၏ လက်ထဲသို့ စာအိတ်တစ်အိတ် ကမ်းပေး၏။ စောနောင်က အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ

“ဦးစောနောင်- ပထမဆင့်ကျွေးကမ်းမှုက အကဲခတ်ပညာရှင်

ဟုတွေ့လိုက်ရာ စောနောင်၏ မျက်လုံးများဖြူးကျယ်သွားပြီး

“ပထမဆင့်ကျောက်မျက်အက်ခတ်ပညာရှင်ဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ရာထူးက အတော်မြင့်တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။ မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဏ်က ခေါင်းညိတ်၍

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မောင်ရင်ရဲ့လက်အောက်မှာ ဒုတိယဆင့်နဲ့ တတိယဆင့် ကျောက်မျက်ပညာရှင်တွေရှိသေးတယ်။ မောင်ရင်လို ရာထူးမျိုး ရွပ်မိုင်းမှာ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ စောနောင်သည် ဤကဲ့သို့ ရွပ်မိုင်း၌ မြင့်မားသောရာထူးမျိုးရရှိအောင် မန်နေဂျာကြီး၏ တိုက်တွန်းမှုပါမည်ကို ရိပ်စားမိ၏။

ထို့ကြောင့် မန်နေဂျာကြီးကို ကျေးဇူးအထူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့၏။

ထိုအခါ မန်နေဂျာကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ မောင်ရင်ရဲ့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ကျောက်အက်ခတ်ပညာကြောင့် ဒီလို ရာထူးမျိုးကိုရတာပါ။ ရွပ်မိုင်းက ပေးတဲ့တာဝန်ကိုသာ ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ရွပ်မိုင်းသည် ထင်မှတ်ထားသည့်ထက်ပင် စောနောင်အတွက် ပိုမိုကောင်းမွန်ခဲ့၏။

ရွပ်မိုင်း ပိုင်ဆိုင်သော အလုပ်ဘက်ရှိ တိုက်ခန်းများ၌ စောနောင်နှင့်အရာရှိအချို့ နေထိုင်ရလေ၏။

စောနောင်တို့ ရုံးတက်နိုင်ရန်လည်း ရွပ်မိုင်း ဘတ်စ်ကားဖြင့်ကြိုပေးလေ၏။

စောနောင်သည် မိုးကုတ်သားတစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် လန်ဒန်၌ ပညာသင်ယူခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် အလုပ်တာဝန်များကို ကြိုးစားလုပ်ဆောင်လေ၏။

ရူပီမိုင်း၌ စောနောင်တာဝန်မှာ တတိယဆင့်နှင့် ဒုတိယဆင့် ကျောက်မျက်ပညာရှင်များ အကဲဖြတ်ထားသော ကျောက်များကို ပြန်လည်စစ်ဆေးရန်ဖြစ်၏။

ရူပီမိုင်း၌ စောနောင်ကဲ့သို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသူ ပထမဆင့် ကျောက်မျက်ပညာရှင်တစ်ဦးရှိ၏။ ထိုသူမှာ ကိုလှိုင်ဘွားဆိုသူဖြစ်ပြီး ကိုလှိုင်ဘွားသည် နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ကျောက်မျက်ပညာသင်ယူခဲ့သူဖြစ်၏။

စောနောင်သည် ရူပီမိုင်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ အလုပ်တာဝန်များကို ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ဆောင်လေရာ တစ်နှစ်အတွင်း မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများ၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရလေ၏။

စောနောင်အား ရူပီမိုင်းသို့ ခေါ်ယူခဲ့သော မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဇံမှာလည်း မျက်နှာကောင်းရလေ၏။

ဦးအောင်ဘဇံသည် စောနောင်အား မကြာခဏခေါ်ယူ၍ ချီးမွမ်းစကားပြောတတ်၏။

ရူပီမိုင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် သိသင့်သိထိုက်သည့် အချက်များကိုလည်း သင်ပြပေးလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် စောနောင်သည် ရူပီမိုင်း၌ အလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီး နှစ်နှစ်ကျော်သောအခါ စောနောင်၏ အိမ်ထောင်ဖက် မိန်းကလေး မနန်းသူနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့၏။

မနန်းသူသည် ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီ၏ ကျောက်မျက်မှတ်တမ်းဌာန၌အလုပ်လုပ်လေ၏။

စောနောင်နှင့် မနန်းသူသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရာမှ ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့၏။

စောနောင်တို့သည် ချစ်သူဘဝနှင့် တစ်နှစ်ကျော်ခန့် နေထိုင်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့လေ၏။

စောနောင်နှင့် မနန်းသူသည် နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကောက်ကြက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် အေးချမ်းစွာ လက်ထပ်နိုင်ခဲ့၏။

စောနောင်သည် မနန်းသူနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက်

ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီ၏ တိုက်ခန်း၌ဆက်လက်မနေလိုသဖြင့်
စောနောင်၏ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ရောင်းလိုက်ပြီး ကြည့်မြင်တိုင်
ဘက်၌ တိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးကို ဝယ်ယူ
လိုက်၏။

ထိုအိမ်လေး၌ ခြံကလေးလည်း ပါသဖြင့် ပန်းစိုက်
ဝါသနာပါသော မနန်းသူသည် နှင်းဆီပင်များကို တစ်ခြံလုံး
စိုက်ပျိုးလေ၏။

ထို့ကြောင့် စောနောင်တို့အိမ်ကလေးကို နှင်းဆီမြိုင်ဟူ၍
အမည်ပေးလိုက်လေ၏။

စောနောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်း၌
အတူတူလုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် အားလပ်သည့်အချိန်များ၌ တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး အလုပ်ကိစ္စများကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်သည့်အတွက် စောနောင်တို့
ဇနီးမောင်နှံအတွက် ပျင်းရိပြီးငွေချိန်မရှိချေ။

တစ်နေ့သ၌ စောနောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် အားလပ်
ရက်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်၌ ဆီထမင်းနှင့် ငါးကြော်များကို ပြုလုပ်
စားသောက်ကြ၏။ မနန်းသူက ငါးကြော်ကို တကျွတ်ကျွတ်

ဝါး၍

“မိုးကုတ်က ပတ္တမြားတွေ အရင်ထက်စာရင် အများကြီးအထွက်လျှော့သွားတယ်။ ကျွန်မတို့လူသားတွေ တူးလွန်းလို့ သဘာဝအရင်းအမြစ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ရှားပါးကုန်ပြီ”

ဟုပြောလေရာ စောနောင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“နန်းက ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ မနန်းသူက

“ကျွန်မက စာရင်းတွေကြည့်ပြီး ပြောတာပါ။ အစ်ကိုမယ့်ရင် ကျွန်မရဲ့ နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေကို ကြည့်လေ။ ကျွန်မလည်း မိုးကုတ်သူဆိုတော့ မိုးကုတ်ပတ္တမြားအထွက်ကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမ၏ နှစ်ချုပ်စာရင်းစာရွက်များကို စားပွဲပေါ်မှယူ၍ပြလေ၏။

စောနောင်သည် ဆီထမင်းစားရင်း သူမ၏နှစ်ချုပ်စာရင်းများကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“မိုးကုတ်ပတ္တမြားတွေ အထွက်လျော့ရုံမကဘူး၊ ကာရက်ချိန်တွေလည်း လျော့ကျနေသလို ခံစားရတယ်။ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီကတူးဆွလွန်းလို့ ငါတို့မိုးကုတ်က ပတ္တမြားတွေ ရှားပါးကုန်ပြီနဲ့တူပါတယ်။ မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဇန့်တွေ့မှ ဆွေးနွေးကြည့်ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

စောနောင်သည် ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီ၌ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဇန့်နှင့် ဆုံသောအခါ မိုးကုတ်ပတ္တမြားများရှားပါးသွားခြင်းကိုပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ဘဇန့်က

“မောင်ရင့်အတွက် ဘာမှခေါင်းရှုပ်ခံပြီး မစဉ်းစားနေပါနဲ့၊ မိုးကုတ်ကျောက်တွေ ရှားပါးကုန်တာကြာပါပြီ။ သဘာဝအရင်းအမြစ်တွေကို လူတွေထုတ်ယူသုံးစွဲတာ များပြီလေ။ သဘာဝကို လွန်ဆန်လို့ ဘယ်ရမလဲကွာ”

ဟုပြောလေ၏။ စောနောင်သည် မန်နေဂျာကြီးထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် မိုးကုတ်သားပီပီ မိုးကုတ်ကျောက်များ

ရှားပါးသွားခြင်းကို စိတ်မကောင်းသလို ခံစားရ၏။

စောနောင်သည် ကျောက်ကုန်သည်အဖြစ် တစ်ကိုယ်တော်လုပ်ကိုင်စဉ်က ကျောက်မျက်ရှားပါးသွားခြင်းကို ရိပ်စားမိခြင်းမရှိချေ။ ယခု ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီကြီးမှ စာရင်းဇယားများကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် အမှန်တရားကို သိမြင်သွားခဲ့၏။

စောနောင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီကြီး၌ လုပ်ကိုင်ရခြင်းကို ပျော်ရွှင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ဗြိတိသျှပိုင် ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီကြီးသည် စောနောင်တို့ မြန်မာပြည်ရှိ အဖိုးတန်တွင်းထွက်များကို အမြတ်ထုတ်သွေးစုတ်နေသည်ဟု ခံစားရ၏။

ထို့ကြောင့် ရူပီမိုင်း၏ အလုပ်များကိုလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ စောနောင်သည် ရူပီမိုင်းမှထွက်ပြီး မိုးကုတ်သို့ပြန်ရန်ပင် စိတ်ကူးမိလေ၏။

သို့သော် စောနောင်သည် လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်

မဟုတ်တော့ဘဲ ဇနီးမယားရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါခြင်း မရှိတော့ချေ။

စောနောင် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေဟန်ကို ကြည့်၍ မနန်းသူက

“ရူပီမိုင်းကို ဒီလောက်စိတ်မပျက်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မတို့ တိုင်းရင်းသားတွေလဲ တူးဖော်နေတာပဲ၊ တစ်နေ့မှောတွင်းထွက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားမှာပဲ၊ သင်္ခါရတရားကို လွန်ဆန်လို့ ရမှာလား၊ အစ်ကို့ကို ဝမ်းသာစရာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ မိုးကုတ်ပတ္တမြားတွေ ရှားပါးနေပေမဲ့ မိုးကုတ်က နီလာတွေကတော့ အရင်လိုပဲ မှန်မှန်တူးဖော်လို့ရတယ်၊ ကျွန်မရဲ့စာရင်းဇယားတွေမှာ လျော့နည်းသွားတာမရှိဘူး၊ နီလာတွေကို အစ်ကိုပဲ အမြဲတမ်းအကဲဖြတ်ပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပတ္တမြားတွေကိုတော့ ကိုလှိုင်ဘွားတို့ဘက်က စစ်ဆေးနေတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီ၌ ပထမတန်း အကဲဖြတ် ပညာရှင် နှစ်ဦးရှိလေရာ စောနောင်က နီလာနှင့်အခြားတွင်းထွက်များ ကိုအကဲဖြတ်ရပြီး ကိုလှိုင်ဘွားဦးဆောင်သောအဖွဲ့က ပတ္တမြား နှင့် အခြားတွင်းထွက်များကို စစ်ဆေးရလေ၏။

မိုးကုတ်၌ ထွက်ရှိသောကျောက်မျက်အမျိုးပေါင်း(၃၄) မျိုးရှိ၏။

ထိုကျောက်မျက်အမျိုးပေါင်းများစွာမှ ရူပီမိုင်း ကုမ္ပဏီ သည် ဈေးကွက်ဝင် ကျောက်များအားလုံးကို အဓိကထား၍ တူးဖော်ဝယ်ယူ၏။

ရူပီမိုင်း၌ အကဲဖြတ်အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ရှိလေရာ စောနောင်တို့ အဖွဲ့ကအကဲဖြတ်သော နီလာရိုင်းများ၏အထွက်မှာလျော့ နည်းခြင်းမရှိဘဲ ကိုလှိုင်ဘွားတို့အုပ်စုမှ အကဲဖြတ်သော ပတ္တမြားအထွက်မှာ လျော့နည်းနေလေ၏။

စောနောင်သည် ရူပီမိုင်း၌အလုပ်လုပ်နေရခြင်းကို စိတ် ပျက်နေရာမှ အတော်အတန် စိတ်သက်သာရာရသွားလေ၏။

သို့သော် ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီသည် မိမိတို့နိုင်ငံ၏ တွင်းထွက် များကို ကုန်ခမ်းအောင် လုပ်နေသည်ဟူသောအတွေးကြောင့် ထိုအလုပ်၌ တက်ကြွခြင်းမရှိတော့ချေ။

စောနောင်သည် ပတ္တမြားများ ရှားပါးသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျောက်မျက်အကဲခတ်ပညာရှင် ကိုလှိုင်ဘွားနှင့် ဆွေးနွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တစ်နေ့သ၌ စောနောင်သည် ကိုလှိုင်ဘွားတို့ ပတ္တမြား
ဌာနသို့သွားရောက်ပြီး ပတ္တမြားများ ရှားပါးနေခြင်းအကြောင်း
ကို ဆွေးနွေးလေရာ ကိုလှိုင်ဘွားက ထိုကိစ္စကို အရေးမထား
ဟန်ဖြင့်

“ကျောက်တွင်းဆိုတာ မကုန်ခမ်းနိုင်တဲ့အရာမှမဟုတ်
တာများ၊ တူးဖော်နေရင်တော့ ကုန်မှာပဲ။ ပတ္တမြားတွေ ရှား
လာတာ ကျုပ်လည်း သတိထားမိပါတယ်။ ဒါတွေက ကျုပ်

တို့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အလုပ်က ကုမ္ပဏီက တူးဖော်တဲ့
ဓာတ်ငွေ့ကို အကဲဖြတ်ပေးဖို့ပဲ။ ခင်ဗျားလည်း ကိုယ်နဲ့
ဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ခေါင်းအရွယ်မခံပါနဲ့ဗျာ”

ဟုပြောလေရာ စောနောင်သည် ကိုလှိုင်ဘွား၏စကားကို
သဝင်မကျနိုင်ဘဲ

“ပတ္တမြားဆိုတာ ကျုပ်တို့မိုးကုတ်ရဲ့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့
တွင်းထွက်ရတနာဗျ၊ ဒီလို မဟားတရားတူးဖော်နေရင်
မိုးကုတ်က ကျောက်တွေ ကုန်တော့မှာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်၏။ ကိုလှိုင်ဘွားက စောနောင်ကိုကြည့်၍
ရယ်မောကာ

“ဟားဟားဟား... ခင်ဗျားဘာတွေ အတွေးခေါင်
နေတာလဲ၊ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက မိုးကုတ်
ထကျောက်တွေကို ရသထက်ရအောင် တူးဖော်ဖို့ပဲမဟုတ်လား၊
ခင်ဗျားရဲ့တာဝန်က ကျောက်ကို အကဲဖြတ်ပေးဖို့ပဲ၊ ကျောက်
မျက်တွေ ရှားပါးတာ ခင်ဗျား အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တော့

ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝမထားဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်သည် မိုးကုတ်သားမဟုတ်သော ကိုလှိုင်ဘွားကို မည်သည့်စကားမျှ မဆိုတော့ဘဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

ကိုလှိုင်ဘွားကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားတစ်ယောက်နှင့် စကားမပြောလိုတော့ချေ။

စောနောင်သည် ကိုလှိုင်ဘွားစစ်ဆေးသော ပတ္တမြားများကို ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးလိုသော ဆန္ဒများဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဇံအား မိမိ၏ဆန္ဒကို ပြောပြလေ၏။ ဦးအောင်ဘဇံက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မောင်ရင်က မိုးကုတ်သားပီပီ မိုးကုတ်ပတ္တမြားအကြောင်းကို မမေ့နိုင်သေးဘူး၊ ကျုပ် အကောင်းဆုံးအကြံပေးချင်တာက ပတ္တမြားတွေ ရှားပါးနေတဲ့အကြောင်းကို မောင်ရင် ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဒီလိုမထုတ်နိုင်ရင် မောင်ရင်

ရှေ့ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်သည် မိမိ၏ဆန္ဒကို လွယ်လွယ်နှင့်လက်လျော့သေးဘဲ

“ကျုပ်နဲ့ ကိုလှိုင်ဘွားကို ဌာနချင်း ခဏလောက်လဲ လှယ်ပေးလို့ မရဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဦးအောင်ဘဇံက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်မှာ ဒီလိုလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အာဏာမရှိဘူး၊ မန်နေဂျာချုပ် မစွတာကင်းဘဲလ်လုပ်ပေးမှ ဖြစ်နိုင်မယ်၊ မောင်ရင် ဘာလို့ ခေါင်းမာနေတာလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ စောနောင်က မန်နေဂျာကြီးကို ကြည့်၍

“ကျုပ်က မိုးကုတ်သား၊ ပတ္တမြားကိုချစ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ခံစားချက်ကို မန်နေဂျာကြီး နားမလည်နိုင်သေးဘူး၊ မစွတာကင်းဘဲလ်နဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်မယ်”

ဟုပြောကာ မန်နေဂျာကြီးထံမှ ထွက်ခဲ့ပြန်၏။
စောနောင်သည် မန်နေဂျာချုပ် ကင်းဘဲလ်နှင့် အမြန်ဆုံးတွေ့
ဆုံရန် ကြိုးစားပြန်၏။

မန်နေဂျာချုပ်ကင်းဘဲလ်သည် ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ
အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် အိမ်ကြီး၌ နေထိုင်လေ၏။

စောနောင်သည် မစ္စတာကင်းဘဲလ်၏ခြံကြီးသို့သွား၍
တွေ့ဆုံလေရာ ကင်းဘဲလ်သည် ခြံထဲရှိ တင်းနစ်ကွင်း၌
စောနောင်ကိုလက်ခံတွေ့ဆုံလေ၏။ ကင်းဘဲလ်သည် စောနောင်
၏ဆန္ဒကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၍

“ခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒကို ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်ကို အလွတ်သဘောပြောဖို့ထက် တရားဝင် စာရေးပြီးတင်
ပါ၊ ခင်ဗျားကို ပတ္တမြားဌာနနဲ့ နီလာဌာနကို ကျုပ်လဲလှယ်ပေး
မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို မောင်ရင် အချိန်ယူစဉ်းစားဝါ၊ ဌာန
အတွက် အခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ စောနောင်သည် မစ္စတာကင်းဘဲလ်ကို

မက္ကဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ အိမ်သို့ ဝမ်းသာအားရပြန်ခဲ့လေ၏။

စောနောင်သည် မစ္စတာကင်းဘဲလ်ထံသို့ တရားဝင်
စာရေးပြီး တင်ရန်ပြင်ဆင်နေလေ၏။

ပတ္တမြားဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ခံရလျှင် မိုးကုတ်ပတ္တမြား
များရှားပါးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သေသေချာချာလေ့လာရပေမည်။

တစ်ညသ၌ မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဇံ၏ နေအိမ်၌ ဘုရားကိုးဆူ အလှူပွဲကျင်းပသဖြင့် စောနောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ သွားရောက်ခဲ့ကြ၏။ ဦးအောင်ဘဇံ၏ ခြံကြီးသည် အင်းစိန် ဘက်၌ရှိပြီး ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းများ ခြံထဲ၌ ပြည့် နက်နေလေ၏။

စောနောင်နှင့် မနန်းသူသည် တစ်စားပွဲတည်း ထိုင် နေရာမှ မနန်းသူသည် ရုပ်ပိုင်းကုမ္ပဏီ၌ အတူလုပ်ကိုင်သော မိန်းကလေးများ ရှိရာပိုင်းသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုစဉ် ကိုစောနောင်၏စားပွဲပိုင်းအနီးသို့ ကိုလှိုင်ဘွား ရောက်ရှိလာပြီး

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပါလား၊ နီးချောလေး မပါဘူးထင်တယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လေရာ စောနောင်က

“ပါပါတယ်ဗျာ၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ ပိုင်းကိုရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားကိုပြောရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားကိုင် နေတဲ့ ပတ္တမြားဌာနခွဲနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ နီလာဌာနကို မကြာမီ လဲရ တော့မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ စောနောင်၏ စကားကြောင့် ကိုလှိုင်ဘွားကအံ့သြဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာဖြစ်လို့ လဲရမှာလဲဗျာ၊ ကျုပ်က ပတ္တမြားတွေ အကဲဖြတ်တာကြာပြီ၊ နီလာကိုမကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ ဒီသတင်း အမှန်ပဲလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

စောနောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“အမှန်ပဲဗျို့၊ ကျုပ်တို့ဌာနချင်းလဲရဲ့မှာ သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပတ္တမြားတွေ ရှားပါးလာတဲ့အကြောင်းကို လေ့လာချင်လို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မန်နေဂျာချုပ် ကင်းဘဲလ် ဆီမှာ သွားပြောခဲ့တာဗျ၊ မန်နေဂျာချုပ်ကြီးက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တရားဝင်စာရေးပြီး တင်ရင် လဲပေးမယ်တဲ့၊ ဟဲဟဲ... ဒီစာကို မနက်ဖြန်ပဲ သွားတင်တော့မှာဗျ၊ ခင်ဗျား နီလာတွေကို ကြည့်ရတော့မယ်၊ ကျွမ်းကျင်အောင် ပြန်လေ့လာထားပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုလှိုင်ဘွားသည် စောနောင်ကို အလိုမကျဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ခင်ဗျားဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို မရှုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်တာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ပတ္တမြားတွေပဲ အကဲဖြတ်ချင်တယ်၊ နီလာတွေကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်တို့ အခက်တွေ့ရဦးမယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး စောနောင်၏ စားပွဲဝိုင်းမှ မကျေမချမ်း

ထွက်ခွာသွားလေ၏။

စောနောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဘုရားကိုးဆူ၌ ည (၈)နာရီအထိ နေပြီးနောက် မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဇံကို နှုတ်ဆက်ကာ အော်စတင်ကားကလေးဖြင့် ပြန်ခဲ့လေ၏။

စောနောင်၏ ကားကလေးသည် အင်းစိန်ကိုကျော်လွန်ပြီး နောက်ဖွက်ချက်ဖွက်ချက်မြည်ကာ ရပ်သွားလေ၏။ စောနောင်က ကြိုးစားစက်နှိုးသော်လည်း ကားစက်မနိုးတော့သဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူအား

“နန်း ကားငှားပြီးအိမ်ပြန်တော့၊ အစ်ကို ကားပြင်ပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ မနန်းသူအား အငှားကားတစ်စီးငှား၍ အိမ်သို့ ပြန်စေခဲ့၏။ စောနောင်သည် စက်ပြင်ဆရာကို မခေါ်သေးဘဲ တတ်သမျှ မှတ်သမျှဖြင့် ပြုပြင်လေရာ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကားပြန်စက်နိုးလေ၏။

စောနောင်သည် ကားပြန်စက်နီးသွားလျှင် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့
လေ၏။

သို့သော် လမ်းတစ်နေရာ၌ ကားပြန်၍ ရပ်သွားပြန်၏။
စောနောင်သည် ကြိုးစား၍ ပြင်ဆင်ပြီး စက်နီးသောအခါ
ပြန်လည်မောင်းနှင်လာခဲ့၏။

မိမိအိမ်ပြန်နောက်ကျနေသဖြင့် မနန်းသူ စိတ်ပူပန်နေပေ
ရောမည်။

မနန်းသူသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဘုရားကိုးဆူ
၌ ဝင်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်လိုက်၏။
မျက်နှာပေါ်တွင် လိမ်းကျံထားသော မိတ်ကပ်များကိုလည်း
ရေချိုးခန်းထဲသို့သွားပြီး ဖျက်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အိုက်စပ်စပ်ရှိသည်နှင့် ရေကိုတဝကြီးချိုး
နေလိုက်၏။

ရေချိုးရင်း ကားပျက်၍ကျန်နေခဲ့သော ကိုစောနောင်ကို
စိုးရိမ်ပူပန်နေမိ၏။

ညအမှောင်ကြီးထဲတွင် ကားပြင်လို့ အဆင်ပြေပါ့မလား
မသိ၊ ကိုစောနောင်၏အော်စတင်ကားကို ရောင်းခိုင်းပြီး ရိုး
ကုမ္ပဏီမှဒိန်မလာကားကို ပြောင်းဝယ်ခိုင်းရမည်။ အော်စတင်
ကားသည် ၁၉၂၀ ခုနှစ်ထုတ် ဖြစ်၍ အိုမင်းလှပြီဖြစ်၏။

မနန်းသူသည် ရေချိုးပြီးနောက် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို
ကိုယ်မှာပတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ အသင့်ရှိနေသော
ထဘီကိုယူ၍ ရင်လျားဝတ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်နောက်ဖေးမှ တစ်စုံတစ်ရာ ကွဲရှသံ
ကြားရ၏။

မနန်းသူသည် မီးဖိုချောင်သို့ မကြာခဏ ဝင်ခိုးတတ်
သောကြောင့်သူခိုးဟု ယူဆကာ အပြေးသွားကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ မီးဖိုချောင်အနောက်ဘက်တံခါး မှန်ချပ်ကွဲ

နေပြီး တံခါးချက်မှာလည်း ပွင့်နေကြောင်း အံ့သြဖွယ်မြင်
တွေ့ရ၏။

မနန်းသူသည် မိမိအိမ်အတွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ဦး ဝင်နေပြီ
ဘုသိလိုက်ပြီး ရင်ထဲတွင် အလွန်ထိတ်လန့်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းရှိရာသို့ အမြန်ပြေးသွားပြီး ပုလိပ်ဌာနသို့
ဖုန်းဆက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် သူမ၏မျက်နှာကို
ခြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်ခြင်းခံရပြီး ထိုင်ခုံများအကြား ပြိုလဲကျ
သွား၏။

မနန်းသူသည် နာကျင်စွာအော်ဟစ်ပြီး ပြိုလဲကျနေရာမှ
သွားလဲထလိုက်၏။

ထိုအခါ သူမကို ရိုက်နှက်သူမှာ အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံး
နှစ်ထားသော လူထွားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

မနန်းသူသည် လူထွားကြီးကို အထိတ်တလန့်ကြည့်၍
“ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ အိမ်ထဲကို ဘာလို့ဝင်လာပြီး လူထု

ရိုက်ရတာလဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူထွားကြီးက အေးစက်စက်အသံဖြင့်

“မင်းကိုသတ်ဖို့ပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မနန်းသူသည် ကြောက်လွန်းသဖြင့် အနောက် သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်နေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့၌ ကိုစောနောင်၏ ကားစက်သံ ကို ကြားရသဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းရန်ကြိုလိုက်၏။

အောက်ထပ်သို့ဆင်းသော လှေကားအနီးသို့ မနန်းသူ အရောက်တွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်လူ ပစ်လိုက်သော သေနတ် ကျည်ဆန်က သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ စူးဝင်သွား၏။

မနန်းသူသည် လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ ပြိုလဲကျသွား၏။

စောနောင်သည် ခြံဝန်းထဲသို့ ကားမောင်းဝင်ပြီး အိမ်ရှေ့ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲတွင် မနန်းသူကို မတွေ့သဖြင့်

“နန်းရေ ကိုယ်ပြန်လာပြီဟေ့”

ဟုအော်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

အပေါ်ထပ်လှေကားဝသို့ရောက်သောအခါ ကြမ်းပေါ်သို့ ထဲကျနေသော မနန်းသူကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရသဖြင့် စိုးရိမ် နှလုံးသွားပြီး

“နန်း...နန်း...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နန်းဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ”

ဟုဆိုပြီး မနန်းသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပွေယူလိုက်ရာ သူမ ၏ ရင်ဝှေ့ သေနတ်ဒဏ်ရာကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် စောနောင် သည် အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ဟာ...နန်း...နန်းဗိုက်မှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ပါလား”
ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်း ခန်းဆီးအနောက်မှ သူသူအရိပ်အယောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုသူသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော လူတစ်ဦးဖြစ်နေ ၍ ထိုသူက လက်ထဲရှိသေနတ်ဖြင့် စောနောင်ကို ပစ်ရန်ကြ

လိုက်၏။

စောနောင်သည် မျက်နှာဖုံးစွပ်လူရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး
ပြေးဝင်သွားပြီး သေနတ်ကို ဝင်လုံးရာ လူစိမ်းလက်ထဲ
သေနတ် လွင့်ထွက်သွားလေ၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်လူက စောနောင်၏လက်ထဲမှ ရုန်းကန်
ကြမ်းပြင်၌ ကျနေသော သေနတ်ကို လှမ်းယူရန် ကြိုးစား
စောနောင်က မျက်နှာဖုံးစွပ်လူကို ချုပ်ကိုင်ရင်း မျက်နှာ
ဖုံးကို လှန်လိုက်ရာ လူစိမ်း၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏
ထိုသူ၏ မျက်လုံးများက အေးစက်မာကြောနေပြီး ရာ
စက်ကြမ်းကြုတ်ဟန်ရှိ၏။

ဆံပင်များမှာ တစ်ခေါင်းလုံးကောက်ကွေးနေပြီး
ခေါင်းပြားပြား၊ နှုတ်ခမ်းထူထူရှိ၏။

လူစိမ်းသည် သူ၏မျက်နှာဖုံးစွပ် ကျွတ်သွားသဖြင့်
စောနောင်၏လက်မှ ရုန်းကန်ပြီး ထပြေးရန် ကြိုးစား
စောနောင်ကလည်း ရန်သူအား အတင်းချုပ်ကိုင်ထား၏။

လူစိမ်းသည် စောနောင်၏ ရင်ဝကို ဒူးဖြင့်တအား
တိုက်လိုက်ရာ စောနောင်သည် ရန်သူအား ချုပ်ကိုင်ထားရာမှ
ထွတ်မြောက်သွားပြီး ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ မေ့မြော
သုဓတတ် ဖြစ်သွား၏။

စောနောင်သည် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှ လဲကျနေရာမှ
ထူးလဲထနိုင်၏။ လူသတ်သမားမှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်
သွားပြီဖြစ်၏။

စောနောင်သည် မနန်းသူရှိရာသို့ စိုးရိမ်တကြီး သွားပြီး
ထည့်လိုက်ရာ မနန်းသူသည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ဓာရွတ်
တိုက်သွားပြီး ပုလိပ်ဌာနကို ဖုန်းခေါ်ရန် ကြိုးစားနေ၏။

သို့သော် ပုလိပ်ဌာနသို့ အလွယ်တကူ ဖုန်းဆက်ရ
ဆန်မရှိချေ။ စောနောင်သည် မနန်းသူ အနီးသို့ စိုးရိမ်တကြီး
ရောက်ရှိသွားလေရာ မနန်းသူက စိတ်လျော့လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ကိုစောနောင်... ဒီလူ ကျွန်မကို သေနတ်နဲ့ပစ်
တယ်”

ဟုပြောပြီး လဲပြီကျသွားလေ၏။ စောနောင်သည်
မနန်းသူကို ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးဖြင့်

“နန်း...နန်း...စိတ်တင်းထားနော်၊ ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံး
ပို့ပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မနန်းသူ၏ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများ
စီးကျလာပြီး

“မပို့ပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိပါ
တယ်၊ ကျွန်မ မနေရတော့ဘူး၊ အစ်ကို၊ ကျွန်မကို ဖက်ထား
ပါနော်၊ ကျွန်မ သေသွားရင်တောင် အစ်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ
သေချင်တယ်၊ အစ်ကို ကျွန်မကို ပစ်မသွားပါနဲ့နော်”

ဟုတတွတ်တွတ်ပြောနေရင်း သူမ၏အသံ တိတ်ဆိတ်
သွား၏။ မနန်းသူ ကိုင်ထားသောဖုန်းသည် ကြိုးတန်းလန်းနှင့်
ကျနေပြီး ဖုန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ဦး၏ စကားသံထွက်ပေါ်နေ၏။

“ဟဲလို ပြောပါ၊ ဟဲလို ပြောပါ၊ သူ့နာမည် စောနောင်
စောနောင်နော်၊ ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ့မယ်၊ စိတ်အေးအေး

ထားပါ”

စောနောင်သည် ဖုန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်နေသော အသံကို
ဓမ္မစိုက်အားဘဲငြိမ်သက်သွားသော မနန်းသူကိုသာ အတင်း
ထုပ်ခါ၍

“နန်း...နန်း...နန်း... ကိုယ့်ကိုခွဲမသွားပါနဲ့နန်းရယ်၊
နန်း... နန်း...”

ဟု အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ခေါ်နေမိ၏။

စောနောင်သည် မနန်းသူ အသက်ဆုံးသွားကြောင်းသိ
သဖြင့် သူမကိုပွေ့ဖက်ပြီး ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုယိုနေမိ၏။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပြစ်ကင်းစင်ဆုံး၊ အရိုးသားဆုံး မိန်း
ကလေးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားချေပြီ။

ဤမျှ ရိုးသားဖြူစင်သောမိန်းကလေးကို အဘယ်
ကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားသနည်း။

သူသည် သေနတ်ကိုင်ဆောင်ထားသဖြင့် သာမန်သူနီး
သူဝှက်တစ်ယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။

မိမိတို့ဇနီးမောင်နှံ၌ ရန်ငြိုးရန်စမရှိသဖြင့် မှားယွင်းပြီး သတ်ဖြတ်သွားခြင်းပေလော။

မိမိတို့ကို မနာလိုဝန်တုံသူလည်းမရှိချေ။ မနာလို ဝန်တုံ စရာ စည်းစိမ်ဥစ္စာပိုင်ဆိုင်မှုလည်းမရှိချေ။

နောက်ဆုံး၌ မည်သို့မျှ တွေးဆလို့မရနိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားသော မနန်းသူကို ဖက်၍ငိုယိုနေမိ၏။

“နန်းရယ်...လောကကြီးမှာ နန်းမရှိတော့ရင် ကိုယ့်ဘဝက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ဘဝဆိုပြီး နန်းပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ နန်းဘာလို့ ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာလဲ”

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တဝန်းဝန်းပြေးတက်လာသော ခြေသံများကိုကြားရပြီး မိမိကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသော ပုလိပ်များကိုတွေ့ရလေ၏။

ဌာနအုပ်က စောနောင်ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“မလှုပ်နဲ့ကိုစောနောင်၊ ခင်ဗျားလက်ထဲက သေနတ်ကို

ဆာက်ကိုဖြည်းဖြည်းချင်းချပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်က ဌာနအုပ်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကျွန်မိန်းမကို လူသတ်သမား သတ်သွားတာပါဗျာ၊ ဒီလူထွက်ပြေးသွားပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့သူ့ကို မြန်မြန်ဖမ်းကြပါ၊ ဒါ လူသတ်သမားရဲ့သေနတ်ပါ”

ဟု စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့်ပြောလိုက်၏။ ဌာနအုပ်က စောနောင်၏စကားကို နားဝင်ဟန်မရှိဘဲ

“ကိုစောနောင်၊ စိတ်အေးအေးထားပါ၊ ကျုပ်စကားကို နားထောင်ပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့သေနတ်ကို ကြမ်းပေါ်မှာချပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းထရပ်လိုက်ပါ၊ ပြီးမှ ခင်ဗျားပြောချင်တာကိုပြောပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်သည် သေနတ်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ချပြီး မနန်းသူ၏အနီးမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်၏။

စောနောင်ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်နှင့် ပုလိပ်သား

နှစ်ဦးသည်၎င်း၏အနီးသို့ လျှင်မြန်စွာတိုးကပ်လာပြီးလက်ထိတ်
ခတ်လိုက်လေ၏။

စောနောင်သည် ပုလိပ်များကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ လက်ထိတ်ခတ်
ရတာလဲ၊ ကျုပ်မိန်းမ အသတ်ခံရတာဗျ၊ လူသတ်သမားက
ထွက်ပြေးသွားပြီး၊ သူ့နောက်ကိုလိုက်ရမှာ၊ ကျုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့
ဖမ်းနေတာလဲ”

ပြောလိုက်ရာ ဌာနအုပ်က စောနောင်ကို မယုံသင်္ကာဟန်
ဖြင့် ကြည့်၍

“ဒီမှာ ခင်ဗျား တရားခံမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရုံးရောက်မှ
ဖြေရှင်းပေတော့၊ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ လူသတ်လက်နက်ဖြစ်တဲ့
သေနတ်ကို ကိုင်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားမိန်းမကိုယ်တိုင် ကျုပ်တို့
ပုလိပ်ဌာနကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ သတ်တာ ကိုစောနောင်လို့
တိုင်ကြားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

စောနောင်သည် ဌာနအုပ်၏စကားကြောင့် ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲနေရာမှ ဒေါသပုန်ထသွားပြီး

“ဘာ...ကျုပ်မိန်းမက သူ့ကိုသတ်တာ ကိုစောနောင်
ဆိုပြီး ပုလိပ်ကို ဖုန်းဆက်တယ်ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာဗျ၊
ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို အသားလွတ်စွပ်စွဲနေတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဌာနအုပ်က စောနောင်ကို မယုံသင်္ကာ
ဟန် ဖြင့်ကြည့်၍

“ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့တိုင်ကြားမှုကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လက်ခံ
ချလို့အခုချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ ဒီမှာကိုစောနောင်၊ လက်ပူး
ထက်ကြပ်မိနေပြီ၊ မငြင်းပါနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားဝန်ခံလိုက်ရင်
အများကြီးသက်သာလိမ့်မယ်၊ မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

ဟုဆိုလိုက်၏။ စောနောင်သည် ဌာနအုပ်၏စကား
ကြောင့် ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်က ဘာလို့ဝန်ခံရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အမှားပြုခဲ့မှား

နေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မှားယွင်းမှုကြောင့် လူသတ်တရားခံ လွတ်ထွက်သွားပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပုလိပ်များက စော့နောင်ကို ပုလိပ်ဌာနသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

စော့နောင်သည် ဇနီးသည်အတွက် ပူဆွေးသောကရောက်နေချိန်၌ ပုလိပ်များက မှားယွင်းပြီး ဖမ်းဆီးနေသဖြင့် မချီတင်ကဲ ခံစားနေရ၏။

လောက၌ မိမိလောက်အဖြစ်ဆိုးသူမရှိဟု ထင်မြင်နေမိ၏။ မိမိ၌ ချစ်ဇနီးလည်းသေဆုံးရပြီး ပုလိပ်များ၏ မှားယွင်းဖမ်းဆီးခြင်းကိုလည်း ခံနေရ၏။

မနန်းသူကိုယ်တိုင် ပုလိပ်ဌာနသို့ မိမိတရားခံဖြစ်သည်ဟု သတင်းပေးတိုင်ကြားခြင်းကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်၏။

ထိုအခါ မနန်းသူ သေအံ့မူးမူးအချိန်၌ ပုလိပ်ဌာနသို့ ဖုန်းဆက်ခြင်းကိုသတိရ၏။

မနန်းသူ၏ နောက်ဆုံးပြောခဲ့သော စကားသံများကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်၏။

မနန်းသူ သေနတ်ထိမှန်ခံရပြီး သေအံ့မူးမူးအချိန်၌ ပုလိပ်ဌာနကို ဖုန်းဆက်နေရာမှ စော့နောင်ကို မြင်တွေ့ပြီး

“ကိုစော့နောင် ဒီလူ ကျွန်မကို သေနတ်နဲ့ပစ်တယ်”

ဟုပြောရင်း ပြိုလဲကျသွား၏။ မနန်းသူ၏ လက်ထဲရှိ ဖုန်းခွက်လည်း လွတ်ကျသွား၏။

စော့နောင်သည် မနန်းသူ၏ နောက်ဆုံးစကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း ပုလိပ်များ မိမိကို အထင်မှား နေခြင်းကို ရိပ်စားမိသွား၏။

မနန်းသူက ပုလိပ်ဌာနကို ဖုန်းဆက်နေရင်း စော့နောင်ဆက်သိုလှည့်ပြီး အားကိုးတကြီးဖြင့်

“ကိုစော့နောင် ဒီလူ ကျွန်မကို သေနတ်နဲ့ပစ်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုစကားကို ဖုန်းခွက်မှတစ်ဆင့် ပုလိပ်ဌာနသို့ ရောက်သွားပြီး မိမိကို လူသတ်တရားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီး

ခြင်းဖြစ်၏။

မိမိ၏ကံကြမ္မာ ဆိုးဝါးလွန်းသဖြင့် ပုလိပ်များ အထင်မှား
စေသော စကားကို မနန်းသူပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

ပုလိပ်များ၏ အမြင်၌ တရားခံ၏ လက်၌ သေနတ်ကို
ကိုင်ထားပြီး နီးမယားဖြစ်သူကလည်း လူသတ်တရားခံဟု
တိုင်ကြားထားခဲ့၏။

မိမိကို တရားခံအစစ်ဖြစ်မည်ဟု ပုလိပ်များက စွဲချက်
တင်ပေတော့မည်။

စောနောင်သည် မနန်းသူကို လွမ်းဆွတ်သတိရပြီး
ပူဆွေးနေသဖြင့် မိမိကို မနားမနေ စစ်ဆေးနေသော ပုလိပ်များ
၏မေးခွန်းများကို ဖြေချင်သလိုဖြေနေ၏။

ထို့ကြောင့် ပုလိပ်များက မိမိကို ပိုမို၍သံသယဖြစ်လာ
ပြီး ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်မေးခွန်းများကို မေးနေလေတော့၏။

စောနောင်၏အမှုကို ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသိန်းလှဆိုသူက
လိုက်လေ၏။

ဦးသိန်းလှသည် စောနောင်၏ထွက်ချက်များကို အားရ
ဟန်မရှိဘဲ ပြစ်ဒဏ်အနည်းဆုံးခံရအောင် ကြိုးစားမည်ဟု
ဆိုလေ၏။

စောနောင်က ဦးသိန်းလှ၏စကားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်
နေရာမှ ခေါသပုန်ထသွားပြီး

“ဘာပြစ်ဒဏ်အနည်းဆုံးခံရအောင် ကြိုးစားပေးမယ်
ဟုတ်လား၊ ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘဲ ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာလားဗျ၊
ကျုပ်ဘဝမှာ အများကြီးဆုံးရှုံးခဲ့တယ်၊ ဖော်မပြနိုင်လောက်
အောင် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့တယ်၊ ဒီလောက် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့လူကို
ခင်ဗျားတို့က ပြစ်ဒဏ်ချဦးမလို့လား၊ ရက်စက်ပါပေဗျာ၊
ခင်ဗျားလဲ ရှေ့နေတစ်ယောက်လုပ်ပြီး ဘာမှအသုံးမကျဘူး၊
အလကားလုပ်၊ ထွက်သွား...ထွက် သွားစမ်း”

ဟုကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ရှေ့နေ ဦးသိန်းလှသည် စောနောင်၏ရှေ့မှ စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ စောနောင်သည် တစ်

ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါမှပင်

“နန်းရယ်၊ လောကကြီးထဲမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ

အများကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကိုဘာလို့ ထားရစ်ခဲ့တာလဲ”

ဟုရေရွတ်ရင်း စိတ်ထိခိုက်နေမိပြန်၏။

✍️

စောနောင်၏ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာ့အလင်း၊
သံတော်ဆင့်၊ သူကြီးဂေဇက် စသည့်သတင်းစာများက
အကျယ်တဝင့်ရေးသားကြလေ၏။ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာ
က ‘ချစ်ဇနီးကို ရက်စက်တဲ့ ရူပီမိုင်းအရာရှိ’ ဟု ခေါင်းစဉ်
တပ်၍ ရေးသား၏။

သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာက ဤမျှ သက်သေခိုင်လုံ
တိကျသောအမှု၌ တရားခံသည်မည်သို့မျှ လွတ်မြောက်ဖွယ်
မရှိကြောင်းမှတ်ချက်ရေးသားထား၏။

သံတော်ဆင့်သတင်းစာကလည်း ‘ချစ်ဇနီးအပေါ်
ဒေါ်မာန်ကြီးလွန်းတဲ့ယောက်ျား’ ဟုခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး
လူသတ်မှုကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရေးသားကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် စောနောင်၏ အမှုမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးစိတ်ဝင်
စားသော အခြေအနေသို့ရောက်နေ၏။

စောနောင်အား ရူပီမိုင်းမှ မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဇံ
သည် လာရောက်တွေ့ဆုံပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင်ပြောပါဦး”

ဟုဆိုလေရာ စောနောင်က အမှန်အတိုင်းပြောပြလေ၏။
ထိုအခါ ဦးအောင်ဘဇံက

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ၊ မောင်ရင့်ဘဝက ဇနီး
လည်းဆုံးရသေးတယ်၊ တရားခံလိုလည်း စွပ်စွဲခံနေရတယ်၊
အမှန်တရားအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျုပ်တို့အားလုံးဝိုင်းပြီး
ကြိုးစားကြမယ်၊ မင်းအတွက် ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ မလုံ

လောက်ရင် နောက်ထပ် ရှေ့နေတစ်ယောက် ထပ်ငှားပေး
ဇယ်”

ဟု စိတ်အားတက်ကြွအောင်ပြောလေ၏။

စောနောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်လွတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ နှစ်ကြီးတာနဲ့သေးတာပဲ
ထွာမယ်၊ ကံဆိုးရင် ကြိုးဒဏ်ကျသွားနိုင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးအောင်ဘဇံက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်
တက်ခေါက်၍

“တောက်...မောင်ရင့်အစား ကိုယ်မခံချင်လိုက်တာ၊
နေပါဦး အဲဒီညက လူသတ်သမားရဲ့မျက်နှာကို မောင်ရင့်
မှတ်မိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ စောနောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ၊ သူ့မျက်နှာပုံးကို ချွတ်လိုက်နိုင်တာ
ပဲ၊ ဒီကောင်မျက်နှာကို မျက်လုံးထဲက မထွက်ဘူး၊ သူ့ကို
ဘယ်ဘဝမှာပဲတွေ့တွေ့ လက်စားချေချင်တယ်၊ မနန်းသူ

သနားစရာဗျာ”

ဟုပြောရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် မျက်ရည်များ
စီးကျလာ၏။

မန်နေဂျာကြီးသည် စောနောင်ကို စိတ်မကောင်းစွာ
ဖြင့်ကြည့်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေ၏။ စောနောင်သည်
တစ်ကိုယ်တည်း အခန်းထဲ၌ ကျန်နေသောအခါ

“သေဒဏ်ခံရလည်း ကိုယ်မကြောက်ပါဘူးနန်းရယ်၊
နန်းမရှိတဲ့ဘဝမှာ ကိုယ်အသက်ရှင်နေလည်း ဘာထူးမှာလဲ၊
နန်းနောက်ကို အမြန်ဆုံးလိုက်လာချင်လှပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်မိ၏။

စောနောင်သည် မနန်းသူကို မကြာခဏ အိပ်မက်မြင်
မက်၏။

မနန်းသူက အိပ်မက်ထဲ၌ သူမအနောက်သို့ အမြန်ဆုံး
လိုက်ခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်နေလေ၏။

✍

စောနောင်သည် ပုလိပ်ဌာန၏အချုပ်မှတစ်ဆင့် အင်းစိန်
ထောင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

အင်းစိန်ထောင်မှတစ်ဆင့် သူ၏အမှုကို ရုံးတင်စစ်ဆေး
လေ၏။ စောနောင်၏ရှေ့နေ ဦးသိန်းလှက ရုံးတွင် ထွက်ဆို
နိုင်အောင် သင်ပြပေးသော်လည်း စောနောင်သည် တိတိကျကျ
ထွက်ဆိုခြင်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် စောနောင်၏ထွက်ဆိုချက်များ တဖြည်းဖြည်း
အားနည်းလာလေ၏။

ရှေ့နေ ဦးသိန်းလှက တရားခွင်မှပြန်လာတိုင်းစောနောင်ကို မချင့်မရဲကြည့်၍

“ဒီမှာကိုစောနောင်၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုထွက်ချက်တွေ ထွက်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျားအမှုက ပေါ့ဆလို့မရဘူးနော်၊ ကံ အကြောင်း မသင့်ရင် ကြိုးစင်တက်သွားရမယ်”

ဟုပြောလေရာ စောနောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကြိုးစင်ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဘဝက ကြိုးစတင်တက်ရ ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ ကျုပ်ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပါစေ”

ဟုပြောလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် စောနောင်၏အမှုကို အကြိမ်ကြိမ်စစ် ဆေးပြီးနောက် တရားသူကြီးက စောနောင်၏လက်၌လူသတ် လက်နက်ကို လက်ဝယ်တွေ့ပြီး သေဆုံးသူကိုယ်တိုင်က ဗုလိပ် ဌာနသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူသတ်ကြောင်း တိုင်ကြား ခဲ့သဖြင့် အပြစ်ရှိသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း ပြောဆိုပြီး

စောနောင်အား ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ် အပြစ်ဒဏ်ချမှတ် ထိုက်လေ၏။

စောနောင်က တရားခွင်၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ်မသတ်ဘူး၊ ကျုပ်လုံးဝမသတ် ဘူး”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

စောနောင်၏အမှုကို သတင်းစာအသီးသီး၌ အကျယ် တဝင့် ရေးသားဖော်ပြကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် စောနောင်သည် အင်းစိန်ထောင်၌ အပြစ် အထံများကိုခံရလေ၏။

စောနောင်သည် ဇနီးလည်းဆုံး၊ အပြစ်ဒဏ်လည်းခံရ သဖြင့် စိတ်ဓာတ်အကျကြီးကျကာ လူ့လောက၌ နေချင်စိတ် မင်မရှိတော့ချေ။

စောနောင် အင်းစိန်ထောင်၌ အကျဉ်းကျခံပြီးတစ်လခန့် ကြာသောအခါ သာယာဝတီထောင်သို့ ပြောင်းမိန့်ကျလေ၏။

သာယာဝတီထောင်သို့ ပြောင်းမည့်နေ့၌ စောနောင်အား
ပုလိပ်သားတစ်ဦးက မမျှော်လင့်ဘဲလာရောက်နှုတ်ဆက်၏။

ပုလိပ်သားက စောနောင်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍

“အစ်ကိုစောနောင်မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုရဲ့သတင်းတွေ
ကို သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်တော် ဖတ်ရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်
တာဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအဖြစ်တွေကို အစ်ကို ကျူးလွန်တယ်ဆို
တာ မယုံဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်သည် မိမိကို လာရောက်နှုတ်ဆက်သော
ပုလိပ်သားအား ကြည့်လိုက်ပြီး

“မောင်မြင့်၊ မောင်မြင့်မဟုတ်လား။”

ဟုရေရွတ်ရင်း မောင်မြင့်နှင့်ပတ်သက်သော အတိအကျ
ဇာတ်ကြောင်းကို သတိရလိုက်၏။

မောင်မြင့်သည် မိုးကုတ်၌ နေထိုင်စဉ် မိမိတို့အိမ်၌
တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေသော လူငယ်လေးတစ်ဦးဖြစ်၏။

မောင်မြင့်၏အဖေမှာ ကျောက်တွင်းပြိုကျ၍ သေဆုံးခဲ့ပြီး
နောက် မောင်မြင့်သည် မိခင်နှင့်အတူ စောနောင်တို့အိမ်၌
တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။

ထိုစဉ်က မောင်မြင့်တို့သားအမိကို ကရုဏာသက်လှ
သဖြင့်စောနောင်၏ဖခင်ကြီးက ဆွေမျိုးရင်းခြာကဲ့သို့ ပြုစု
စောင့်ရှောက်ခဲ့၏။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မောင်မြင့်၏မိခင်သည်
နောက်အိမ်ထောင်ပြု၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး
မောင်မြင့်လည်း အတူလိုက်ပါသွားခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြီး ယခုတစ်
ကြိမ်ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်းဖြစ်၏။

စောနောင်သည် ပုလိပ်သားဖြစ်နေသော မောင်မြင့်ကို
ကြည့်၍ ၎င်း၏မိခင်ကို မေးမြန်းလိုက်၏။

မောင်မြင့်က သက်ပြင်းချ၍

“အမေဆုံးပြီဗျ၊ အမေဆုံးတော့ ကျွန်တော်လည်း

ပုလိပ်ထဲဝင်ခဲ့တာပဲ။ အစ်ကို့သတင်းတွေကို သတင်းစာထဲမှာ
ဖတ်ရပြီး စိတ်မကောင်းလိုက်တာများ။ အစ်ကို အပြစ်မရှိဘဲ
ခံရတာမဟုတ်လား။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါစောနောင်က မောင်မြင့်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့
ကြည့်၍

“ဒီမှာမောင်မြင့်၊ ငါ့ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ မပြော
တတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့မိန်းမကို သိပ်
ချစ်တယ်။ ငါ ဘယ်တော့မှ မသတ်ဘူး။ ငါ့မိန်းမကို သူ
တစ်ပါးသတ်သွားတာကွ”

ဟုဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောဆိုလေ၏။

မောင်မြင့်သည် ကြေကွဲနေဟန်ရှိသော စောနောင်၏
မျက်လုံးများကိုကြည့်၍

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးအစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ကို
ကူညီခွင့်ရှိရင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကူညီပါ့မယ်၊ အစ်ကိုစီး

ခံထားကို ကျွန်တော်မောင်းရမှာဗျ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပုလိပ်များရောက်ရှိလာပြီး စောနောင်နှင့်
အားခံတစ်ဦးကို ကားပေါ်သို့တက်စေ၏။

စောနောင်တို့ ကားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ထောင်
အာဏာပိုင်တစ်ဦး အနီးသို့လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး ကားကိုထွက်
ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ကားထွက်သွားသောအခါ စောနောင်သည် မိမိရှေ့၌ရှိ
သော အကျဉ်းသားကိုကြည့်လိုက်ရာ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီး
အောက်တန်းကျသော အမူအရာမျိုးရှိလေ၏။

ထိုသူက စောနောင်ကို အထင်သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ကျုပ်နာမည် ဆင်ပေါက်၊ အမူက ဓားပြမှု၊ ကိုယ့်လူ
ကဘာအမူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ စောနောင်က သက်ပြင်းချ၍

“လူသတ်မှု”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ကားပေါ်၌ စောနောင်တို့ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်နှင့်
အတူ ပုလိပ်သားသုံးယောက်ပါရှိ၏။

ပုလိပ်သားနှစ်ဦးသည် ကား၏အရှေ့ခန်းမှ လိုက်ပါပြီး
ကျန်တစ်ဦးသည် စောနောင်တို့နှင့်အတူ နောက်မှ လိုက်ပါ
လာ၏။

ထိုပုလိပ်သည် စောနောင်နှင့်ဆင်ပေါက်အား လုံခြုံ
စိတ်ချရနိုင်ရန် ၎င်းတို့၏ လက်ထိတ်များကို ကားသံတိုင်၌
ခတ်ထား၏။

ပုလိပ်သားမောင်မြင့်သည် သာယာဝတီထောင်သို့ ကား
ကို ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့၏။

ထိုသို့မောင်းရင်း မှော်ဘီမြို့အနီးသို့ရောက်သောအခါ
အငြိမ့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ လော်ရီကားကြီးသည် အဖွဲ့သားများကို
တင်ဆောင်၍ တအိအိ သွားလာနေလေ၏။

ပုလိပ်သားမောင်မြင့်သည် လော်ရီကားကြီးကို စိတ်မ

ညီဟန်ဖြင့် ကျော်တက်ရန် ဟွန်းတတိတိ တီးလေ၏။

သို့သော် လော်ရီကားကြီးသည် လမ်းဖယ်ရန် ခက်ခဲ
နေပြီးအရှေ့မှတအိအိသွားလာနေလေ၏။

ပုလိပ်သားမောင်မြင့်သည် လော်ရီကားဒရိုင်ဘာကို
ခေါ်သတကြီးဆဲဆိုလိုက်ပြီး ကားကို မရမက ကျော်တက်ရန်
ကြိုးပမ်းလေ၏။

မောင်မြင့်သည် ကားကိုအရှိန်မြှင့်၍မောင်းနှင်ရင်း
တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ လော်ရီကားကို လွှတ်ပြီဟုယူဆ
ကာ ကျော်တက်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှကားကြီးတစ်စီးနှင့်
ထိပ်တိုက်တိုးလေ၏။

မောင်မြင့်က ကားကို အစွမ်းကုန်ကွေ့ချပြီး ရှောင်တိမ်း
လိုက်၏။

အချုပ်ကားသည် ကားကြီးနှင့်လွတ်သွားသော်လည်း
လမ်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဦးတည်သွား

လေ၏။

ပြီးနောက် သစ်ပင်ကို အစွန်းဖြင့်ဝင်တိုက်လိုက်ပြီး ထိုမှ လွန်ကာ အရှိန်ပြင်းစွာ တိမ်းမှောက်သွားလေ၏။

စောနောင်နှင့် ဆင်ပေါက်ဆိုသော အချုပ်သားသည် နောက်ခန်းထဲတွင် ဝရန်းသုံးကားဖြစ်ပြီး အချုပ်ခန်းနံရံကို ပြင်းထန်စွာတိုက် ခိုက်မိလေ၏။

စောနောင်သည် ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်မှုကြောင့်မေ့မျော သွားလေ၏။

ရှေ့ခန်း၌ လိုက်ပါလာသော ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်မှာ လည်း မြေပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားပြီး အသီးသီးခြေထောက် များကျိုးသွားလေ၏။

ကားပေါ်၌ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် အထိ အခိုက် မရှိသူမှာ ဓားပြမှုဖြင့် ထောင်ကျလာသူ ဆင်ပေါက်ဖြစ်၏။

ဆင်ပေါက်သည် ကားထဲရှိလူများ၏အခြေအနေကို ကြည့်၍ သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟားဟားဟား... ဒါ ငါ့ရဲ့အခွင့်အရေးပါ၊ ဒီအချိန်မျိုး မှာမှ မပြေးဘူးဆိုရင် ငါ့လောက်ညံ့ဖျင်းတဲ့သူရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ အချုပ်ခန်းတံခါးကို ကန်ဖွင့်ပြီး မြေပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြေပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျပြီး ခြေထောက်ကိုယ်စီ ထိုးနေသော ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်က သံပြိုင်

“မပြေးနဲ့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ဆင်ပေါက်က ပုလိပ်များ၏အခြေအနေကို ကြည့်၍

“ဟားဟားဟား... ကျုပ်ကို ကိုယ့်လူတို့ ဘယ်တော့မှ ဖမ်းလို့မရစေဘူး”

ဟုပြောကာ ထိုနေရာမှ လွတ်မြောက်ရာသို့ ပြေးလေ၏။

ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်သည် အချုပ်သားထွက်ပြေးခြင်း တို့ မတတ်သာဘဲ လက်မှိုင်းချပြီး ကြည့်နေရလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီး

ဓားပြဆင်ပေါက် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ဓားပြကိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်သူမှာ ကားပေါ်၌
ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိနေသော မောင်မြင့်ဖြစ်၏။

မောင်မြင့်သည် ဆင်ပေါက်ကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်ပြီး စိတ်
လျော့လိုက်ဟန်ဖြင့် ကားပေါ်က လျော့ဆင်းလိုက်ပြီး မြေပေါ်၌
တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းလှမ်းကာ လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အချုပ်ကားနောက်ခန်း၌ မေ့မြောနေသော
စောနောင် ပြန်လည်သတိရလာ၏။

စောနောင်သတိရလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်
ရာ ပုလိပ်သားများအားလုံး မြေပေါ်၌ ဒဏ်ရာကိုယ်စီရရှိထား
ကြ၏။

မိမိနှင့်အတူ အချုပ်ကားနောက်ခန်း၌ လိုက်ပါလာသော
ပုလိပ်အိုကြီးမှာလည်း ခေါင်း၌ ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာရရှိပြီး
သေသလား ရှင်သလား မသိချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဝေးဆီမှ ကျယ်လောင်သော ဟွန်းသံ

ဦးကို တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရ၏။

စောနောင်သည် ထိုဟွန်းသံကြောင့် ထိတ်လန့်ပြီး အချုပ်
ကားသံတိုင်ကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ မိမိတို့ကားသည်
မီးရထားသံလမ်းအလယ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး လဲကျနေကြောင်း
တွေ့လိုက်ရ၏။

မီးရထားကြီးသည် စောနောင်တို့အချုပ်ကားရှိရာသို့
အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဦးတည်လာသဖြင့်

“မြတ်စွာဘုရား...”

ဟု တမ်းတလိုက်မိ၏။

စောနောင်သည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရန် သူ၏လက်
ဆိတ်နှင့် တွဲခတ်ထားသော သံတိုင်ကို တဒိုင်းဒိုင်းလှုပ်ခါ
ကြည့်၏။

သို့သော် သံတိုင်က ခိုင်ခံ့စွာရှိနေပြီး သူ၏လက်ကောက်
ခတ်များ နာကျင်သွား၏။

မီးရထားဟွန်းသံကြီး ဆူညံလာပြီး အချုပ်ကားကြီးနှင့်

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။

စောနောင်သည် အချုပ်ကားသံတိုင်ကြားမှ မီးရထားစက်
ခေါင်းကြီးကိုကြည့်လိုက်ပြီး မိမိ၏သေမင်းဟု ခံစားလိုက်မိ၏။

စောနောင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ

“ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားစမ်း၊ ငါပြာလို့မဖြစ်
ဘူး”

ဟုသတိပေးပြီး လက်ထိတ်ကိုခတ်ထားသော သော့ကို
ရှာကြည့်၏။

ထိုအခါ ခေါင်း၌ဒဏ်ရာရပြီး လဲကျနေသော ပုလိပ်အို
ကြီး၏ခါး၌ လက်ထိတ်သော့ကိုတွေ့ရလေ၏။

စောနောင်သည် ပုလိပ်အိုကြီး၏ခါးကြားမှ လက်ထိတ်
သော့ကို လျှင်မြန်စွာယူ၍ ဖွင့်လိုက်ရာ လက်ထိတ်ပွင့်သွား
လေ၏။

ထိုစဉ် မီးရထားကြီးမှာလည်း သူနှင့်အနီးဆုံးနေရာသို့
ရောက်ရှိနေသဖြင့် အချုပ်ကားပေါ်မှ ခုန်ချရန် ပြင်လိုက်၏။

စောနောင်တပေ

ထိုသို့ပြန်ပြီးတော့မှ လဲကျနေသော ပုလိပ်အိုကြီးကို
သတိရလိုက်၏။

ပုလိပ်အိုကြီးအသက်ကို ကယ်သင့်မကယ်သင့် စဉ်းစား
ရန် အချိန်မရှိတော့ချေ။

မီးရထားကြီး နီးသထက် နီးလာ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကယ်
ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ပုလိပ်အိုကြီးကို ကားပေါ်မှဆွဲ၍ ခုန်ချ
လိုက်၏။

စောနောင်နှင့် ပုလိပ်အိုကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ် မြေပေါ်သို့
ကျမီ မီးရထားကြီးသည် ကားကို ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့်
ဝင်တိုက်သွားလေ၏။

ကားသည် ရထားနှင့် တိုက်မိသောအရှိန်ကြောင့် လွင့်
စင်သွားလေ၏။

ရထားသည် အတော်အတန်ကွာဝေးသောအရပ်သို့
ရောက်မှ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

စောနောင်သည် ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသော မိတ်

စောနောင်တပေ

ကူးကြောင့် ထိုနေရာမှ ဝေးရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့၏။

သူသည် အတန်ကြာအောင် ပြေးလွှားပြီးနောက် မိမိ
ကိုယ်မိမိ လွတ်မြောက်ပြီဟု သိလိုက်လေ၏။

✱ ✱ ✱

ပုလိပ်အင်စပက်တော် လှမိုးနှင့်ဇော်မင်းသည် ပုလိပ်မင်း
ကြီး၏ အရေးပေါ်စေခိုင်းချက်အရ မှော်ဘီမြို့ဘက်သို့
အော်စတင်ကားလေးကို မောင်းနှင်သွားလေ၏။ လမ်း၌ အင်
စပက်တော်ဇော်မင်းက

“ကျုပ်တို့လိုက်ရမဲ့အမှုက အန္တရာယ်ရှိပုံရတယ်၊
ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလေးနေတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက ကားကို အရှိန်
မြှင့်၍ မောင်းနှင်ရင်း

“အန္တရာယ်ရှိလို့ စီအိုင်ဒီကို လွှဲလိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဖြစ်

တဲကိစ္စကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ၊ မကြာမီ ဒီသတင်းတွေ သတင်းစာတွေက ပိုးစိုးပက်စက် ရေးကြတော့မယ်၊ သတင်းခေါင်းစဉ်ထဲ ဘယ်လိုရေးကြမလဲဆိုတာ ကျုပ်မတွေးတတ်ဘူး၊ အချုပ်ကား မှောက်ပြီး ရထားနဲ့တိုက်၊ လူသတ်တရားခံထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လို့ ဆိုမလား မသိဘူး၊ ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူကလဲ နယ်နယ်ရရမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမကို သတ်လိုက်တဲ့ ရုပ်ပိုင်းက အရာရှိဗျ၊ အားလုံးက အကြီးကြီးတွေပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက ဓာတ်ဘူးထဲမှ ကော်စီတစ်ခွက်ကို သောက်၍

“ပုလိပ်သားတွေကလဲ ညံ့ပါ့ဗျာ၊ ထောင်ပြေးကားတို့ မှောက်အောင် မောင်းရသလား၊ နောက်ပြီးတော့ မှောက်ရုံမကဘူး၊ မီးရထားလမ်းပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး တင်ထားခဲ့တယ်၊ ရထားက တိုက်လိုက်လို့ ပုလိပ်ကားကြီးလဲ စိမ့်ညက်

ညက်ကျေသွားတယ်၊ ဒီပုလိပ်တွေ တစ်ယောက်မှ မသေတာ စံကောင်းတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော်လှမိုးက ရှေ့သို့လှမ်းမျှော်ကြည့်၍

“ရှေ့မှာ ရောက်ပြီဗျို့၊ လူတွေလည်း မနည်းမနောပါဘူး၊ စိတ်ပျက်စရာပဲ”

ဟုညည်းညူလိုက်လေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးကားကို လူအုပ်အနီး၌ ရပ်လိုက်၏။

မှော်တီဂတ်မှ ဌာနအုပ် ဦးစိုးသိန်းသည် အော်စတင်ကားအနီးသို့ရောက်လာပြီး

“ဆရာတို့ရောက်လာပြီနဲ့တူတယ်၊ လူတွေက တားလို့ ဆီးလို့ မရဘူး၊ အများကြီးဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“သဲလွန်စကောက်ဖို့ ခက်နေပြီ၊ အခင်းဖြစ်ပွားနေရာ

ကို ကျပ်တန်ဆန်းနည်းပါးပါးကြည့်ပြီးရင် ခင်ဗျားကိုပဲ မေးမြန်းရတော့မှာပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် သံလမ်းနံဘေးသို့ရောက်သောအခါ သံလမ်းတစ်ဖက်၌ ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးနေသော ပုလိပ်ကားကြီးကိုတွေ့ရ၏။

ကားအကျိုးအပဲ့ အပျက်အစီးများနေရာအနှံ့သို့ ပြန့်ကျဲနေ၏။

သတင်းထောက်များက ပုလိပ်ကားကြီးကို ဓာတ်ပုံများတဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာများကို မြင်ယောင်ရင်း အင်စပက်တော်နှစ်ဦး ရင်ထိတ်နေလေ၏။

သတင်းထောက်များသည် တွေ့ရာပုလိပ်ကို လက်ကုတ်၍ သတင်းရေးရန် မေးမြန်းနေလေ၏။

ပုလိပ်များသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောချင်

ရာ ပြောနေလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် လူအုပ်ကြားထဲ၌ ဆက်၍ နေရန် မလိုတော့သဖြင့် ဌာနအုပ် ဦးစိုးသိန်းကို ကားပေါ်သို့ ခေါ်၍ မေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက

“အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ထွက်ပြေးတယ်၊ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဌာနအုပ် ဦးစိုးသိန်းကသက်ပြင်းချ၍

“လူသတ်တရားခံက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပါတယ်၊ ဓားပြမှု တရားခံဆင်ပေါက်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ထွက်ပြေးလို့ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်က အသေပစ်ဖမ်းလိုက်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက တစ်ယောက်တော့ အေးသွားပြီဟု တွေးလိုက်မိပြီး ဆက်လက်နားထောင်နေ၏။

ဌာနအုပ် ဦးစိုးသိန်းကဆက်လက်၍

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အချုပ်ကားကို ရထားထဲ
မတိုက်မီ စက္ကန့်ပိုင်းအလိုကျမှ ကားပေါ်မှ ခုန်ချပြီး လွတ်
မြောက်သွားတာပါ။ ဒီလူဟာ သူထွက်မပြေးမီမှာ အချုပ်ကား
ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာ ရပြီးမေ့မြောနေတဲ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို
ကယ်တင်သွားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက မျက်မှောင်
ကြုတ်၍

“ဒီလူက ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီက အရာရှိမဟုတ်လား၊ သူက
လူသတ်မှုတရားခံဖြစ်တဲ့အတွက် လွတ်သွားတာ ပိုဆိုးတာပေါ့၊
သတင်းစာတွေအတွက် ရေးကွက်ကောင်းကောင်းရသွား
ပြီပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက ဝင်
ရောက်၍

“သတင်းစာတွေအတွက် ရေးကွက်ကောင်းရင် မင်းကြီး
ကလည်း ကျုပ်တို့ကို ထောင်းကွက်ကောင်းကောင်းရသွားပြီ

ဆိုဗျာ၊ ကျုပ်တို့တော့ နားငြီးဦးမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် အကြောင်း
ထူးလျှင် သတင်းပို့ရန် ပြောဆိုပြီး အင်းစိန်စီဒိုင်ဒီသို့ ပြန်ခဲ့၏။
ယခုကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာမှာ ကြီးမားလွန်းနေ၏။
လူသတ်မှုတရားခံ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား၏။
တရားခံများကို တင်ဆောင်လာသော အချုပ်ကားမှာ တိမ်း
မှောက်ပြီး ရထားတိုက်ခံရကာ တစ်စစီဖြစ်သွား၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် တွေးရင်း ခေါင်းနောက်လာ
သဖြင့် အနီးတွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော အင်စပက်တော်
ဇော်မင်းကို ကြည့်လိုက်ရာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အိပ်ပျော်
နေကြောင်းတွေ့ ရ၏။

အင်စပက်တော်ဇော်မင်း၏ ဘဝသည် ငြိမ်းချမ်းလွန်းလှ
ပါကကား။ ၎င်းကိုပင် မနာလိုဖြစ်မိလေ၏။

ကိုစောနောင်သည် အချုပ်ကားကြီးပေါ်မှ ခုန်ချပြီး
ပုလိပ်များ နှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးခဲ့လေ၏။

သူသည် အဝေးပြေးလမ်းနှင့်ဝေးရာ လယ်ကွင်းများဆီ
သို့ ဦးတည်ပြေးလွှားခဲ့၏။

ထိုသို့ပြေးလွှားရင်း မိမိ၏အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်
ရန် လိုအပ်သည်ဟု ထင်၏။

ထို့ကြောင့်လယ်စောင့်တဲလေးတစ်လုံးဆီသို့ ဝင်ရောက်

သွားခဲ့၏။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် လယ်စောင့်တဲ၌ အစောင့်
အကြပ် တစ်ဦးမျှ မတွေ့ချေ။

ကိုစောနောင်သည် လယ်စောင့်တဲထဲ၌ တွေ့ရသော
အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးတစ်စုံကို မိမိ၏အဝတ်အစားများနှင့် လဲလှယ်
လိုက်၏။

တဲထဲ၌တွေ့ရသော ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ဦးခေါင်း
ကို ပတ်လိုက်သောအခါ မိမိပုံစံက တောသူတောင်သားတစ်
ယောက် နှင့်တူသွားလေ၏။

ကိုစောနောင်သည် လယ်စောင့်တဲထဲမှထွက်ခဲ့ပြီး လယ်
သမားတစ်ဦးဟန်ပန်ဖြင့် ကားလမ်းဆီသို့ ပြန်လည်လျှောက်
လှမ်းလာ၏။ ပြီးနောက် အရိပ်ရသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
အောက်၌ နားခိုရင်း မိမိအနာဂတ်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိ၏။

ယနေ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပုလိပ်လက်မှလွတ်မြောက်ခဲ့
လေ၏။ ထိုသို့ လွတ်မြောက်ခိုက် နီးဖြစ်သူကို သတ်ဖြတ်သွား

သော လူသတ်သမားကို မရရအောင် ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

ထိုသူသည် အပြစ်မဲ့သော ဇနီးသည်ကို ရက်ရက်
စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားခဲ့၏။

ဤမျှ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော လူသည် မည်သူဖြစ်
မည်နည်း။

ထိုသူကို မရရအောင် ရှာဖွေ၍ ဥပဒေအရ အပြစ်စီရင်
ချင်၏။

လူသတ်သမားကို ရှာမတွေ့မီ ပုလိပ်များလက်မှ မိမိ
ရှောင်တိမ်းပြေးနေရဦးမည်။

ကိုစောနောင်သည် ဇနီးသည်၏သနားစဖွယ် အဖြစ်
အပျက်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်ကြေကွဲ
နေမိ၏။

ဇနီးသည်သည် နောင်ဆုံးအချိန်ထိ မိမိကို အားကိုး
တကြီး တိုင်တည်သွားခဲ့၏။

ကိုစောနောင်သည် ဇနီးသည်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်
ရင်း ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်ကြေကွဲလာ၏။

“နန်းရယ်...မင်းကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသွားတဲ့
သူကို ကိုယ်မရရအောင် ရှာဖွေပြီး အပြစ်ဒဏ် ခံခိုင်းပါ့မယ်၊
ဒီအတွက် ကိုယ်အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဘယ်လိုအန္တရာယ်ပဲ
ကြုံကြုံ မမှုပါဘူး”

ကိုစောနောင်သည် ဇနီးသည်ကို တိုင်တည်ပြီး တစ်
ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ပြီးနောက် ခိုင်မာသော
ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ အဝေးပြေးလမ်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်း
ခဲ့၏။

သူသည် အဝေးပြေးလမ်း၌ ခဏကြာအောင်စောင့်ပြီး
ရန်ကုန်ဘက်သို့သွားမည့် ဘတ်စ်ကားကြီးကို တားဆီးပြီး
တက်စီးခဲ့လေ၏။

စောနောင်သည် ဘတ်စ်ကားနောက်၌ ထိုင်၍ တရားခံ
ကိုရှာနိုင်မည့်နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ရန်ကုန်ဘက်မှ မှော်ဘီဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသောအင်စပက်တော်လှမိုးတို့၏ အော်စတင်ကားသည် ဘတ်စ်ကားကြီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မောင်းနှင်လာလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တဒဂုံအချိန်လေးမှာပင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြ၏။ သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကျွမ်းခြင်းမရှိသဖြင့် မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း မရှိချေ။

စောနောင်သည် ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ ကမ်းနားလမ်း၌ဆင်းပြီး အပေါစားထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝင်၍စားသောက်၏။ သူသည် နေ့လယ်စာကို ညနေစောင်းမှပင် စားသောက်ရလေ၏။

စောနောင်သည် ကမ်းနား၌ ညမှောင်ရီသန်းသည့် အချိန်ထိစောင့်ရင်း မိမိ၏ နေအိမ်ရှိရာသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

စောနောင်သည် ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်သို့ ရောက်သွားပြီး

ညအမှောင်ကို အကာအကွယ်ပြု၍ ၎င်းနေထိုင်ရာ အိမ်၏ နောက်ဖေးလမ်းကြားသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် သူ၏အိမ်အနောက်ရှိ ခြံစည်းရိုးကြားမှ ခြံထဲသို့ ခိုးဝင်ခဲ့လေ၏။ ပြီးနောက် အိမ်အနောက် ဘက်တံခါးအနီးသို့ ကပ်သွားလေ၏။

အနောက်ဘက်တံခါး၏ သော့ကိုလျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းထားရာမှ ထုတ်ပြီးဖွင့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ခိုးဝင်ပြီး ရေနွေးအိုးတစ်အိုးတည်ပြီးကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်၏။

ကော်ဖီသောက်ရင်း အိမ်၏မီးဖိုခန်းသို့ကြည့်ရင်း မနန်းသူတို့ သတိရနေမိ၏။

မနန်းသူ မိမိကို တစ်ဦးတည်းထားရစ်ခဲ့လေ၏။ မီးဖိုခန်းထဲ၌ သူမနှင့်အတူ ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့ပုံတို့ မြင်ယောင်၏။

စောနောင်သည် သူ၏ရင်ထဲတွင် နာကျင်ကြေကွဲလာပြီး

လူသတ်သမားကို မရရအောင် ရှာမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

စောနောင်သည် မီးဖိုခန်းထဲမှ အိမ်၏ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာ၏။

ပြီးနောက်အပေါ်ထပ်သို့တက်မည့်လှေကားရှိရာသို့ ရောက်၏။ ထိုမြင်ကွင်းများကိုကြည့်၍ မနန်းသူကို ပြန်လည်သတိရနေမိ၏။

ထိုနေရာမှာ မနန်းသူ လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့၏။ လူသတ်သမားနှင့်သူအပြန်အလှန် သတ်ပုတ်ကြ၏။ နောက်ဆုံး လူသတ်သမားသည် မိမိလက်မှ လွတ်အောင်အတင်းရုန်းကန်၏။ လူသတ်သမား၏ကြိမ်ကြိမ်ရာ တိုက်လိုက်သောဒူးချက်ကြောင့် မိမိမေ့မျောသွားခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ လူသတ်သမား လွတ်မြောက်သွားခဲ့၏။

စောနောင်သည် သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေသော မနန်းသူကို ပွေ့ဖက် နှစ်သိမ့်နေခိုက် သူမ အသက်ဆုံးသွားခဲ့၏။

မနန်းသူကို ပွေ့ဖက်၍ တမ်းတမ်းတတ ငိုယိုနေစဉ် ပုလိပ်များ ရောက်လာပြီး မိမိကို တရားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးခဲ့၏။

ထိုဖြစ်ရပ်သည် ပုလိပ်များ၏အကြီးကျယ်ဆုံးမှားယွင်းမှု ဖြစ်၏။

ပုလိပ်များက မိမိကို တရားခံအဖြစ် စွပ်စွဲကာ ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီး ထောင်ဒဏ်၁၀ နှစ် ချမှတ်ခဲ့၏။ စောနောင်သည် မနန်းသူလဲကျသေဆုံးခဲ့ပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်ကြေကွဲလာ၏။

ထို့နောက် စောနောင်၏ ခြေထောက်များ ခွေယိုင်သွားပြီး ကြမ်းပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုရင် ပုလိပ်များ မိမိနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေချေပြီ။

မိမိဘဝသည် လူသတ်သမားအဖြစ် စွပ်စွဲခံရရုံမက တရားခံအဖြစ်လည်း စွဲချက်တင်ခံရဦးမည်။

စောနောင်သည် ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်လာသဖြင့် မျက်ဝန်း

အစုံမှ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာ၏။

စောနောင်သည် မျက်လုံးအစုံကို ခဏပိတ်၍ ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ စိတ်တည်ငြိမ်လာပြီး မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ စားပွဲအောက်၌ရှိသော အရာတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်၏။

ထိုအရာသည် မိမိတို့အိမ်၌ရှိသော ပစ္စည်းမဟုတ်ချေ။

စောနောင်သည် စားပွဲအောက်သို့ကုန်း၍ ကောက်လိုက်သောအခါ အနက်ရောင်ရှိသော နားကြပ်တစ်စုံကို မြင်ရ၏။ ထိုနားကြပ်ပိုင်ရှင်သည် မည်သူဖြစ်သနည်း။

စောနောင်သည် မျက်မှောင်ကြုပ်၍ စဉ်းစားရင်း သွေးပျက်ဖွယ်ညကအဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုညက လူသတ်သမားနှင့် တိုက်ခိုက်ရင်း သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျသွားကြောင်း အမှတ်ရ၏။

စောနောင်သည် အနက်ရောင်နားကြပ်ကို ကြည့်၍

ဆတ် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“တောက်... ဒါဟာ လူသတ်သမား ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပဲ၊ ဒီနားကြပ်ဟာ နားကြားကိရိယာပဲ၊ ဒီကိရိယာသားကို သဲလွန်စကောက်ပြီး လူသတ်သမားရဲ့နောက်ကြောင်းဆို လိုက်ရမယ်”

ဟုတွေးမိပြီး နားကြားကိရိယာ၌ ရေးသားထားသော စာများကို ဖတ်ရှုကြည့်ရာ ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီဟူသော အမှတ်သားကိုတွေ့ရ၏။ ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီကို မိမိကောင်းစွာသိ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ကမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ လာရောက်ဖွင့်လှစ်သော အင်္ဂလန်ကုမ္ပဏီဖြစ်၏။ စောနောင်သည် နားကြားကိရိယာကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရာ ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီဟူသော စာသားအောက်၌ gold ဟူသောစာသားကိုတွေ့ရ၏။

စောနောင်သည် လူသတ်သမားနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စနားကြပ်ကလေးကို သေချာစွာသိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး ထို့နောက် အိမ်မှာပင် အိပ်စက်လိုက်၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်၍
သောက်လိုက်၏။ မိမိ၌ ပိုက်ဆံအနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိ
တော့၏။

မိမိ၏ဘဏ်စာအုပ်ရှိသော်လည်း ဘဏ်သို့သွားပြီး
ငွေထုတ်လျှင် အန္တရာယ်တောတွင်းသို့ ကျရောက်သွားနိုင်၏။
လူသတ်သမား အစစ်အမှန်ကို ဖော်ထုတ်လို့မရမချင်း ပုလိပ်
လက်၌ အဖမ်းမခံနိုင်သေးချေ။

စောနောင်သည် အိမ်၏ပြတင်းပေါက်ကို ရုတ်တရက်
ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ မိမိအကြီးအကျယ် မှားယွင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း
ရိပ်စားမိလိုက်၏။

မိမိ၏အိမ်နီးချင်း စိတ်မနှံ့သော အပျိုကြီးမေလရောင်က

“ဟိုဘက်အိမ်မှာ လူ...လူ...လူ”

ဟုအော်ဟစ်နေလေ၏။

စောနောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်က ရိပ်မိသွားလျှင်
မိမိအတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သဖြင့် အိမ်အနောက်ဘက် ခြံစည်း

နီးကို တိုးဝှေ့ရင်း ထွက်ခဲ့လေ၏။ နောက်ဖေးလမ်းကြားက
ထွက်ကာနီး၌ အိမ်နီးချင်း မိန်းမကြီးတစ်ဦးက စောနောင်ကို
သင်္ကာဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသော်လည်း မှတ်မိဟန်မရှိချေ။

အင်စပက်တော် လှမိုးနှင့်ဇော်မင်းသည် ကမ်းနားလမ်းရှိ တရုတ်ကလပ်တစ်ခု၌ ဘီယာသောက်နေကြ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဘီယာစုတ်ရင်း ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီမှ အရာရှိဖြစ်သူတရားခံ စောနောင်၏ပိုင်ကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

စောနောင်သည် ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး လူသတ်မှုကျူးလွန်မည်ဟု ထင်စရာအကြောင်းမရှိချေ။

စောနောင်၏ဘဝသည် အစစအရာရာ ပြည့်စုံလှ၏။ ဇနီးဖြစ်သူမှာလည်း အလှမယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ချောမောလှပ

လွန်း၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက စောနောင်၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက် စိုက်ကြည့်၍

“မင်းဘဝမှာ ဘာမှမလိုတော့ဘူး၊ ရွှေရှိတယ်၊ ဂုဏ်ရှိတယ်၊ ချောမောလှပတဲ့ ဇနီးလဲရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်သတ်ရတာလဲ၊ ကိုယ်ချစ်လို့ယူထားတဲ့မိန်းမဟုတ်လား။”

ဟုပြောရင်း အင်စပက်တော်ဇော်မင်းဘက်သို့လှည့်ကာ “ကိုစောနောင်က သူ့မိန်းမ မနန်းသူကို ဘာဖြစ်လို့သတ်တယ်ထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အမှုကိုစိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသော အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက

“ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းမကို သတ်တယ်ဆိုတော့ လင်ငယ်နေလို့ သတ်တာဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုစောနောင်ရဲ့အမှုပိုင်တွဲကို ဖတ်ကြည့်တော့မှ မနန်းသူဟာ အလွန်လှပေမဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ပြည့်စုံတယ်။ ကိုစောနောင်ကလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလေ့ မရှိဘူး။ ကိုစောနောင်ကလည်း အင်မတန် ရိုးဖြောင့်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဒါဆိုရင် သူ့မိန်းမ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လိုချင်လိုများလား၊ သူ့မိန်းမမှာ အသက်အာမခံများများ ထားသလားမသိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော် လှမိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုစောနောင်က မနန်းသူရဲ့ အသက်အာမခံတွေကို မက်မောလို့ လုပ်ကြံတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မနန်းသူရဲ့ အသက်အာမခံတွေကတော်တော်များတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့စုံစမ်း

ရမယ်”

ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပုလိပ်သားတစ်ဦးသည် တရုတ်ကလပ်အတွင်းသို့ ကမန်းကတန်းပြေးဝင်လာပြီး

“ဆရာတို့ကားကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့လို့ ဝင်လာခဲ့တာပါ။ လူသတ်မှုတရားခံပြေး ကိုစောနောင်ကို သူ့အိမ်မှာ မသင်္ကာဖွယ် တွေ့ရတယ်လို့ သတင်းပို့တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ဘယ်အချိန်ကတွေ့တာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ပုလိပ်သားလေးက

“လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ် (၃၀)လောက်ကပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဒီလူ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေနိုင်သေးတယ်။ ကျုပ်တို့ကားကို ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်သို့ အမြန်မောင်းသွားရမယ်”

ဟုဆိုကာ အော်စတင်ကားလေးကို ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း
ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

စောနောင်သည် ကြည့်မြင်တိုင်မှာ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း
လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်းလျှောက်လှမ်းရင်း လူသတ်
တရားခံကို သဲလွန်စကောက်ရန် ကြံဆနေလေ၏။

မိမိ၌ လူသတ်တရားခံနှင့်ပတ်သက်၍ သဲလွန်စကောက်
ရန် နားကြားကိရိယာတစ်ခုရှိ၏။

ထိုနားကြားကိရိယာ ပြလုပ်သော ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီသည်
ရန်ကုန်မြို့ထဲ၌ရှိ၏။

သို့သော် မိမိဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများဖြင့်

ရွှန်ဆင်ကုမ္ပဏီသို့ သွားရန်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

စောနောင်သည် မိမိခေါင်း၌ ပတ်ထားသော ပုဆိုး
ဟောင်းကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ သွားကာ
သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများဝယ်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မော်တော်ကားတစ်စီးဖြင့် စောနောင်ကို
လိုက်လံရှာဖွေနေသော အင်စပက်တော်လှမိုးသည် စောနောင်
ကို မြင်တွေ့သွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ကားကို ကမ်းနားလမ်း
အတိုင်း မောင်းနှင်လာရာမှ ခေါင်းပေါင်းပုဆိုးကို ဖယ်ရှားလိုက်
သောစောနောင်ကို နောက်ပိုင်းမှ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ အင်စပက်
တော်လှမိုးက

“ဟိုရှေ့က ခေါင်းပေါင်းပုဆိုးကို ဖယ်လိုက်တဲ့လူကို
ကျုပ်မသင်္ကာဘူး၊ ဒီလူဟာ တရားခံပြေးစောနောင်နဲ့တူတယ်၊
သူ့နောက်က ကားကို တဖြည်းဖြည်းမောင်းပြီးလိုက်ကြည့်
ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်တော်မင်းက

“သေချာတယ်ဆိုရင် တစ်ခါတည်း ဖမ်းလိုက်တာ
ပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးကခေါင်းခါယမ်း၍

“မသေချာဘူးကွ၊ မှားပြီးဖမ်းမိရင် ခက်နေလိမ့်မယ်၊
ကျုပ်တို့သေချာအောင် ကားနဲ့ကျော်ပြီး စောင့်ကြည့်ဦးမယ်”
ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်း
ပြီး စောနောင်ကို ကြည့်ရန် ကြိုလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဓာတ်ရထားတစ်စီးသည် စောနောင်၏
အနီး၌ ထိုးရပ်လာ၏။ စောနောင်သည် ဓာတ်ရထားပေါ်သို့
လှမ်းတက်လိုက်၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက တက်ခေါက်၍
ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး

“သွားပြီကွာ၊ ဓာတ်ရထားပေါ်တက်သွားပြီ၊ သူ့ကို

ကြည့်ရတာ တရားခံပြေးစောနောင်နဲ့ သိပ်တူတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဓာတ်ရထားနဲ့ ဘေးကပ်မောင်းပြီး သေချာအောင်ကြည့် ရမယ်”

ဟုပြောကာ သူ၏ကားကို ဓာတ်ရထားအနီးမှ လိုက်၍ မောင်းနှင်လေ၏။

စောနောင်သည် ဓာတ်ရထား ပြတင်းပေါက်အနီး၌ မတ် တပ်ရပ်၍ လိုက်ပါနေသဖြင့် နံဘေးမှ ယှဉ်မောင်းလာသော အင်စပက်တော်လှမိုးတို့သည် စောနောင်၏မျက်နှာကို ရှင်းလင်း စွာမြင်တွေ့ နိုင်၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက စောနောင်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“သေချာပြီဟေ့၊ ဒီလူဟာ တရားခံပြေးစောနောင်ပဲ၊ ဓာတ်ရထားပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ ဖမ်းရမယ်၊ ငါတို့သူ့ကို သေသေချာချာ မကြည့်နဲ့၊ ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်၊ ကားကို အနောက်ကပ် လိုက်တော့မယ်”

အင်စပက်တော်လှမိုး၏စကားကြောင့် အင်စပက်တော်

ဆော်မင်းက သူ၏လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဓာတ်ပုံနှင့် တရားခံပြေးစောနောင်၏မျက်နှာဖြင့် တိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ဓာတ်ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော စောနောင်မြင်တွေ့သွားပြီး မိမိအနောက်သို့ ပုလိပ်များလိုက်နေ ကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။

ထို့ကြောင့် ပုလိပ်များလက်မှ သတိကြီးစွာထားပြီး လွတ် ခြောက်အောင် ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မိမိကို ပုလိပ်များမည်သို့မြင်တွေ့သွားသည်မသိချေ။

စောနောင်သည် ဓာတ်ရထားစီးရင်း အနောက်မှ လိုက်လာသော ပုလိပ်နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို မှတ်မိအောင် မသိမသာကြည့်လေ၏။

ပုလိပ်နှစ်ဦးသည် မိမိဓာတ်ရထားပေါ်မှဆင်းသည် နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဖမ်းဆီးမှာသေချာ၏။

ပုလိပ်အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဓာတ်ရထားအနောက် မှုကားကိုမှန်မှန်မောင်း၍ လိုက်လာပြီး

“ငါတို့ကို သူကြည့်နေသလိုပဲ၊ ရိပ်မိသွားသလား
မသိဘူး”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက

“မရိပ်မိနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကားက အနောက်က
လိုက်နေတာပဲ”

ဟုဆိုကာ ကားထဲတွင်ရှိသော သေနတ်ကို တရားခံဖမ်း
ရန် အသင့်ပြင်ထားလေ၏။

ထိုခေတ်က ဓာတ်ရထားများသည်
အလုံမှ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ စကော့ဈေး (ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းဈေး)၊ ပုဇွန်တောင် စသည်ဖြင့်
ပြေးဆွဲလေ့ရှိပါသည်။ ယနေ့ခေတ်စကော့ဈေး
(ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းဈေး)သည် ယခင်က
ဓာတ်ရထားဘူတာရုံကြီးဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ဤသို့ဖြင့် ဓာတ်ရထားသည် အလုံမှ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့

စေတနာစာပေ

ရောက်သောအခါ လူအများအပြားဓာတ်ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြ
၏။ စောနောင်သည် ဓာတ်ရထားပေါ်မှ မဆင်းဘဲ
မိမိကိုနှောင်ယောင်ခံသော ပုလိပ်နှစ်ဦးကို မသိမသာ စောင့်
ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်နှစ်ဦးသည် ကားကို ဓာတ်ရထား
နှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ရပ်ပြီး မိမိကို စောင့်ကြည့်နေကြောင်း
တွေ့ရ၏။

စောနောင်သည် ဓာတ်ရထားပေါ်ရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်ခု၌
ဝင်ထိုင်ရင်း အနီးရှိလူတစ်ဦး ဖတ်နေသောသတင်းစာကို
ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သတင်းစာထဲတွင် မိမိ၏ဓာတ်ပုံကိုမြင်တွေ့
လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

စောနောင်သည် သတင်းစာထဲတွင်ပါရှိသော
သတင်းကို ကြည့်လိုက်ရာ မိမိကို တရားခံပြေးအဖြစ်ဖော်ပြ
ထားပြီး တရားခံပြေး၏သတင်းကိုပေးနိုင်ရန် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ

စေတနာစာပေ

ဆုငွေပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းရေးသားထား၏။

စောနောင်သည် လူအများကြား၌ ရဲရဲဝံ့ဝံ့မနေနိုင်တော့ဘဲ
ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိမိ၏နံဘေး၌ထိုင်၍ သတင်းစာဖတ်
နေသော လူက စောနောင်၏ဘက်သို့လှည့်၍

“သတင်းစာဖတ်ရင်ဖတ်ပါ”

ဟုဆိုလေ၏။ စောနောင်က ခေါင်းကိုငုံ၍

“နေပါစေဗျာ၊ မဖတ်တော့ပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

စောနောင်၏နံဘေးရှိလူသည် စောနောင်၏မျက်နှာကို
ကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဒီလူကို ငါဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်”

ဟုတွေးတောနေလေ၏။

ဓာတ်ရထားသည် ရွှေတိဂုံဘုရားမှ စကော့ဈေးနေရာ၌
ဓာတ်ရထားဘူတာကြီးကို ဆက်လက်သွားလာလေ၏။

စောနောင်သည် ဓာတ်ရထားစီးရင်း အနောက်သို့
သွေမသာကြည့်လေရာ ပုလိပ်နှစ်ယောက်က ကားဖြင့်လိုက်ပါ
ဆဲဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စောနောင်၏ နံဘေး၌ ထိုင်နေသော
လူကစောနောင်၏လက်ကို ကုတ်၍

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မြင်ဖူးသလိုရှိနေ
တယ်၊ ဘယ်မှာများ မြင်ဖူးပါလိမ့်”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောနောင်သည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားပြီး

“လူချင်းတူလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က ရန်ကုန်သား
မဟုတ်ပါဘူး၊ တောနယ်ဘက်က လာတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။

သို့သော် စောနောင်၏နံဘေးရှိလူက

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က သေသေချာချာကိုမြင်
နေပါတယ်၊ ဘယ်မှာပါလိမ့်”

ဟုပြောလေ၏။ စောနောင်သည် ကြာလျှင် မိမိကို ရိပ်မိ
သွားမှာစိုးသဖြင့် ဓာတ်ရထားပေါ်မှာ ဆင်းရန်ကြံစည်မိ၏။

သို့သော် ပုလိပ်နှစ်ဦးမောင်းနှင်သော ဆော်စတင်ကားက
အနောက်မှ လိုက်ပါနေဆဲဖြစ်၏။

စောနောင်သည် ဓာတ်ရထားစီးရင်း အခက်ကြုံနေစဉ်
ဓာတ် ရထားသည် ပုဇွန်တောင်သို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ပုလိပ်နှစ်ယောက်သည် နောက်မှ လိုက်ပါနေဆဲဖြစ်၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် ဓာတ်ရထားလက်မှတ်ရောင်းက ခရီး
သည်များကြား၌တိုးဝှေ့၍

“တစ်ပဲရထားခရီးက စက်ဆန်းမှာဆုံးပါပြီ၊ ဓာတ်
ရထားလည်း စက်ဆန်းမှာနားမှာဖြစ်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်သည် စက်ဆန်းအနီး၌ ဓာတ်ရထားခရီးဆုံး
ပြီဟု သိလိုက်၏။

ခဏကြာလျှင် ဓာတ်ရထားသည် စက်ဆန်းသို့ရောက်

ပြီး ရပ်တန့်သွားလေ၏။

စောနောင်သည် လူအများကြားမှ တိုးဝှေ့၍ ရထား
အောက်သို့ဆင်းလေ၏။

ပုလိပ်နှစ်ဦး၏ကားသည် ဓာတ်ရထားနှင့် မလှမ်းမကမ်း

၌ ရပ်လိုက်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ပုလိပ်နှစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြောင်းလည်း
တွေ့လိုက်ရ၏။

မိမိအတွက် အန္တရာယ်သည် လက်တစ်ကမ်းသို့ ရောက်
ရှိနေလေ၏။ စောနောင်သည် လမ်းတစ်ဖက်သို့ လျှင်မြန်စွာ
ထူးသန်းလိုက်၏။

ထိုစဉ် သူ၏ အနီး၌ ဓာတ်ရထားစီး၍ လိုက်ပါလာသူက
သတင်းစာထဲရှိ စောနောင်၏ဓာတ်ပုံကို မှတ်မိသွားပြီး

“ဒီလူဟာ တရားခံပြေးပဲ၊ သူ့ကိုဖမ်းမိဖို့ သတင်းပေး
ရင် ပုလိပ်ဌာနက ဆုငွေပေးမယ်တဲ့”

ဟုရေရွတ်ပြီး စောနောင်အနောက်သို့ လိုက်ကာ

“ဟေ့လူ မပြေးနဲ့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်တော့၏။

စောနောင်သည် အခြေအနေမဟန်မှန်းရိပ်စားမိသဖြင့်

ပုဇွန်တောင်ချောင်းဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက စောနောင်ကိုမြင်တွေ့သွားပြီး

“တရားခံ ကျုပ်တို့ကို ရိပ်မိပြီး ပြေးပြီဟေ့”

ဟုပြောကာ အနောက်မှလိုက်လေ၏။

စောနောင်သည် အရှေ့မှပြေးလွှားရင်း စက်ဆန်းနှင့်တစ်
ဖက်ကမ်းကို ကူးသန်းရန် ပြုလုပ်ထားသော သံတံတားကို
ရောက်ရှိသွားလေ၏။

စောနောင်သည် သံတံတားကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီး
စက်ဆန်းဘက်မှ တစ်ဖက်ကမ်းဘက်သို့ ပြေးလေ၏။

ပုလိပ်အင်စပက်တော်လှမိုးသည် စောနောင်၏အနောက်
မှ ပြေးလိုက်လာရင်း တံတားထိပ်သို့ရောက်သောအခါ
တံတားစောင့်ပုလိပ်၏ ရုံထဲသို့ဝင်၍

ဝေတနာတပေ

“ဟေ့ကောင် မင်းရဲ့ စကားပြောစက်ကိုအမြန်ဆုံး
ဖွင့်စမ်း”

ဟုတောင်းလိုက်ရာ ပုလိပ်က အုံ့ကြောင်ကြောင်ကြည့်၍

“ခင်ဗျားက ဘာကောင်မို့လို့လဲဗျ”

ဟု ဘုကျကျပြောဆိုလေ၏။

လှမိုးက ပုလိပ်ကိုဒေါသတကြီးကြည့်၍ အိတ်ထဲမှ
ကတ်ပြားကို ထောင်ပြုကာ

“စီအိုင်ဒီကွ၊ စကားမရှည်နဲ့”

ဟုအော်ဟစ်သောအခါမှပင် ပုလိပ်သည် လှမိုးကို
တောင်းပန်၍ စကားပြောခွက်ကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက စကားပြောခွက်ဖွင့်သွားသော
အခါ

“ဟိုဘက်တံတားထိပ်က အစောင့်ပုလိပ်ကို စကားပြော
ခွက်နဲ့ဆက်သွယ်ပေးစမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ တံခါးစောင့်ပုလိပ်က တစ်ဖက်

ဝေတနာတပေ

ကမ်းရှိ တံတားစောင့်ပုလိပ်ကိုလှမ်း၍ ဆက်သွယ်ပေးလေ၏။

တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ပုလိပ်ကို ဆက်သွယ်၍ရသောအခါ
အင်စပက်တော်လှမိုးက လှမ်းခေါ်၍

“ဟေ့... ငါတို့က စီအိုင်ဒီက ပုလိပ် အင်စပက်တော်
တွေပဲ၊ တံတားပေါ်ကို လူသတ်တရားခံတစ်ယောက် ပြေး
လာတယ်၊ ငါတို့က တရားခံနောက်ကို လိုက်နေတဲ့လူတွေပဲ၊
မင်းက တံတား ထိပ်ကနေ တရားခံတို့ဖမ်းပါ၊ တရားခံဟာ
လူသတ်မှုတရားခံနော်၊ မပေါ့ဆနဲ့၊ သူ့ကိုတုတ်နိုင်ရင် အရှင်
ဖမ်းပါ၊ ငါ့စကားကို နားလည်သလား။”

ဟုပြောလိုက်ရာ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ တံတားစောင့်ပုလိပ်က
နားလည်ကြောင်းပြောကာ အစောင့်ရုံထဲမှ သေနတ်ကိုင်၍
တံတားထိပ်မှ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

စောနောင်သည် တံတားတစ်ဖက်သို့ ပြေးလွှားနေစဉ်
တစ်ဖက်တံတားထိပ်၌ သေနတ်ကိုင်ထားသော ပုလိပ်
တစ်ဦးက ပိတ်ရပ်နေသဖြင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

စေတနာတပေ

မိမိအတွက် ပြေးလမ်းပိတ်၍ နေ၏။ အနောက်ဘက်ရှိ
တံတားမှလည်း ပုလိပ်နှစ်ယောက်လိုက်နေလေ၏။

စောနောင်သည် ရုတ်တရက် ကြံရာမရဖြစ်ပြီး တံတား
သံဘောင်ကြီးများအနောက်သို့ဝင်ရောက် ပုန်းကွယ်လိုက်၏။

မိမိအတွက် ညပ်ပူးညပ်ပိတ်ဖြစ်နေပြီး အောက်၌
ရေစီးသန်လှသော ချောင်းကြီးက စီးဆင်းနေ၏။

စောနောင်သည် သံဘောင်ကြီးများအနောက်၌ ပုန်းကွယ်
ရင်း တစ်ဖက်တံတားထိပ်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ပုလိပ်နှစ်
ဦးသည် သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် တံတားပေါ်သို့ လျှောက်လှမ်း
လာလေ၏။

ပုလိပ်များ မိမိနှင့်တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာနေ၏။

ပုလိပ်အင်စပက်တော်လှမိုးက တံတားအလယ်သို့

ကြည့်၍

“ကိုစောနောင်၊ ခင်ဗျားပြေးဖို့မကြိုးစားပါနဲ့၊ အေးအေး
ဆေးဆေး အဖမ်းခံပါ၊ ကျုပ်က စီအိုင်ဒီက ပုလိပ်အင်စပက်

စေတနာတပေ

တော်လှမိုးပါ။”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်သည် တံတားသံဘောင်ကြီး
၌ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြားပြားဝပ်၍နေပြီး မည်သည့်အသံမျှမပြုဘဲ
နေ၏။

မိမိကို လိုက်လံဖမ်းဆီးနေသူမှာ စီအိုင်ဒီမှာ အင်စပက်
တော်လှမိုးဆိုသူဟု သိရ၏။

ဇနီးသည်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားသော
လူသတ်သမားကို မတွေ့မချင်း ပုလိပ်လက်၌ မိမိ အဖမ်းမခံ
နိုင်သေးချေ။

ပုလိပ်အင်စပက်တော်လှမိုးက ဆက်လက်၍

“ကိုစောနောင်၊ ခင်ဗျားအဖမ်းခံလိုက်ပါ ကိုစောနောင်၊
ခင်ဗျား အဖမ်းမခံဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့ ပစ်ဖမ်းရမှာပဲ၊ ခင်ဗျား
အဖမ်းခံပါ၊ တံတားအနောက်က ထွက်လိုက်ပါ။”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး အမိန့်ပေးနေလေ၏။

စောနောင်သည် မည်သည့်အသံမျှ မပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာ

ဝေတနာတပေ

ရှိနေ၏။

အောက်သို့ မသိမသာ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ရေစီးသန်သော
ချောင်းကြီးကို မြင်တွေ့နေရ၏။

စောနောင်သည် တံတားဘောင်ကြီးအနောက်၌ ငြိမ်
သက်စွာ ပင်ရှိနေ၏။

အင်စပက်တော်စော်မင်းသည် လှမိုးဘက်သို့လှည့်၍

“ဒီကောင်ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဟု တီးတိုးမေးမြန်း၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက

“တံတားသံဘောင်တွေ အနောက်မှာရှိလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား
နဲ့ ကျုပ် လူခွဲပြီး ရှာမှဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျားက ဟိုဘက်ခြမ်းကိုရှာ၊
ကျုပ်ကဒီဘက်ခြမ်းကိုရှာမယ်”

ဟုပြောပြီး အင်စပက်တော်စော်မင်းကို တံတားတစ်ဖက်
သို့ လွှတ်လိုက်၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို

ဝေတနာတပေ

ချိန်ရွယ်ပြီး အရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာ၏။

လှမိုးသည် စောနောင်ရှိရာ တံတားသံဘောင့်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။

စောနောင်သည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မြဲမြံစွာ ချထား၏။

ပုလိပ်များလက်၌ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အဖမ်းခံရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးရပေတော့မည်။

အင်စပက်တော်လှမိုး၏ သေနတ်ကိုင်လက်သည် တံတားသံဘောင့်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။ နောက်ဆုံး၌ စောနောင်၏ နံဘေးသို့ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စောနောင်သည် အင်စပက်တော်လှမိုး၏ သေနတ်ကိုင်လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်၍ သေနတ်ကို ဆွဲလှလိုက်၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အလစ်အဋိုက်မိသွားသဖြင့် သူ၏ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည် စောနောင်လက်သို့

ရောက်ရှိသွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မိမိကိုယ်မိမိ ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။

မိမိ ညံ့ဖျင်းလွန်းသဖြင့် တရားခံလက်သို့ သေနတ်ရောက်သွားပြီး တရားခံ၏ ချိန်ရွယ်ခြင်းကို ခံနေရချေပြီ။

စောနောင်သည် အင်စပက်တော်လှမိုးကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်၍

“ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ်မသတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ယုန်တောင်ပြေး ခွေးမြောက်လိုက် ဖြစ်နေပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ တရားသူကြီးရဲ့ ကိစ္စဗျ၊ ခင်ဗျားအမှုကိုတရားစီရင်ပြီးနေပြီ၊ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့၊ အမှုတစ်ခု ထပ်တိုးနေလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော်ဇော်မင်း၏ အသံကို ကြားရလေ၏။ ဇော်မင်းက

“ကိုလှမိုး၊ ခင်ဗျားဘယ်မှာလဲ၊ တရားခံကိုတွေ့ပြီလား”

ဟုမေးမြန်းပြီး အင်စပက်တော်လှမိုးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက စောနောင်၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ခင်ဗျား ပြေးလို့မလွတ်တော့ပါဘူး၊ ကျုပ်သေနတ်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားအမှုကို ကျုပ်အများကြီး ကူညီနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ် အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမားကို ရှာရဦးမယ်၊ ထောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး”

ဟုပြောပြီး တံတားသံဘောင်ကိုကျော်၍ ရေစီးသန်လှ

သောချောင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

စောနောင်သည် မိမိ၌ နောက်ဆုံးလွတ်မြောက်ရာလမ်းဆို၍ ရေထဲသို့ ခုန်ချရန်သာရှိတော့၏။

စောနောင်သည် တံတားသံဘောင်ပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်ရာ စောနောင်၏အခြေအနေကို ကြည့်၍ အင်စပက်တော်လှမိုး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟေ့လူ့ မလုပ်နဲ့၊ ရပ်လိုက်...ရပ်လိုက်...”

ဟုအော်ဟစ်တားဆီးလေ၏။

စောနောင်က အင်စပက်တော်လှမိုး၏ သေနတ်ကို တံတားပေါ်သို့ လှမ်းပစ်ချလိုက်ပြီး ရေစီးသန်လှသော ချောင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

စောနောင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲထိုးချလိုက်ပြီး ရေထဲသို့ရောက်သောအခါ ရေစီးအတိုင်းပျော်ပါသွား၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တံတားသံဘောင်ပေါ်မှ

ရေထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“မိုက်လိုက်တဲ့လူ၊ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်မနှမြောဘူးလား”

ဟုရေရွတ်နေစဉ် အနီးသို့ အင်စပက်တော်ဇော်မင်း ရောက်ရှိလာပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ တရားခံ ရေထဲကို ခုန်ချသွားပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

လှမိုးက ရေစီးနေသော ချောင်းကြီးကို ငုံ့ကြည့်၍

“သိပ်မိုက်တဲ့လူပဲ”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ရေထဲသို့ငုံ့ကြည့်၍ သတ်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“သူ့မျက်လုံးတွေက အပြစ်ကင်းစင်နေတယ်၊ နော် သည်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲပုံလည်းရတယ်၊ သူဟာ

စေတနာစာပေ

တာကယ်ပဲ အပြစ်မဲ့နေသလိုပဲ၊ သူ့မိန်းမကို သူတကယ်ပဲ သေတ်ဘူးလား”

ဟုရေရွတ်နေမိ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တံတားအနီးရှိ ရုံးခန်း၌ ထိုင်စောင့်ပြီး ပုလိပ်များကို စော့နှောင်၏သဲလွန်စ ရှာဖွေခိုင်းလိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ ပုလိပ်များပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ပုလိပ်တစ်ဦးက

“အနီးအနားက တံငါရွာကလူတွေကိုပါ မြစ်ထဲမှာ ရွာခိုင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် တရားခံရဲ့အလောင်းကိုမတွေ့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တရားခံကို လက်မတင်လေး လွှတ်မြှောက်သွားသဖြင့် ကျေနပ်မှုမရှိသေးဘဲ

“ကြိုးစားပြီး သေသေချာချာရှာကြည့်ဦး၊ တရားခံရဲ့ အလောင်းကိုတွေ့မှ ငါကျေနပ်မယ်”

စေတနာစာပေ

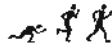
ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

သို့သော် ပုလိပ်များ၏ ကြိုးစားမှု အရာမထင်ဘဲဖြစ်ရလေ၏။

တရားခံစောနောင်၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ပုလိပ်အင်စပက်တော် လှမိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူ့မှာ ထူးခြားတဲ့စွမ်းရည်တွေရှိတယ်၊ ဒီလူ မသေဘူး၊ လွတ်မြောက်သွားမှာပဲ၊ သတင်းစာသမားတွေ မသိခင် ကျုပ်တို့ အမြန်ခြေရာဖျောက်မှဖြစ်မယ်”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေတော့၏။

စောနောင်သည် ရေထဲသို့ကျရောက်သွားသည်နှင့် ရေပြင်နှင့်ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်ခြင်းကို ခံရ၏။

အေးစက်မှောင်ပိတ်နေသော ရေအောက်သို့ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ် ထိုးစိုက်ကျသွား၏။

စောနောင်သည် ရေကူးကျွန်းကျင်သူဖြစ်သဖြင့် ရေထဲ၌ ကောင်းစွာ ကူးခတ်နိုင်၏။ သူသည် ကြိုးစားပြီး ချောင်းရေစီးအတိုင်း မျောပါသွားလေ၏။

သူသည် တံတားနှင့်ဝေးရာအရပ်သို့ရောက်သောအခါ
ကမ်းပေါ်သို့ ကူးခတ်သွား၏။

ကမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မောပန်းလွန်းသဖြင့်
ခေတ္တမျှ အမောအပန်းဖြေမိ၏။

သူ၏ အဝတ်အစားများ ရေစိုရွဲနေသဖြင့် ကမ်းပေါ်သို့
လျှောက်သွားလျှင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်၏။

ကမ်းစပ်တစ်နေရာ၌ တဲအိမ်လေးများတွေ့ရ၏။ ထိုတဲ
အိမ်လေးများသည် သဲသမ္ဗန်များ ဆိုက်ကပ်ထားရာနေရာ၌
တွေ့ရ၏။

စောနောင်သည် တဲအိမ်လေးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားရာ
လူအချို့ သဲထမ်းနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

သဲထမ်းနေသော အလုပ်သမားများ၏ အင်္ကျီပုဆိုးများကို
တစ်နေရာ၌တွေ့လိုက်ရ၏။

စောနောင်သည် ထိုအဝတ်အစားများထဲမှ သင့်တော်ရာ
ကိုယူ၍ ဝတ်ဆင်ခဲ့ပြီး ခြေရာဖျောက်ထွက်ခဲ့၏။

သူသည် တာမွေဘက်ရှိ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့
ရောက်သောအခါ သူ၏ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို တိုအောင်
ညှပ်ပစ်လေ၏။ မုတ်ဆိတ်မွေးများကိုလည်း သုတ်သင်ပစ်
လိုက်၏။

ပြီးနောက် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာသဖြင့် အဝစား
ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ ဝက်သားဟင်းနှင့် ထမင်းတစ်ပွဲ
စားလေ၏။

ထိုသို့ စားသောက်ရင်း စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာကို ကြည့်
လိုက်ရာ သတင်းစာထဲ၌ မိမိ၏ဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမသည် စောနောင်အား ဟင်းပွဲများချ
ပေးပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ရှင်ကို ကျွန်မ မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါ
လိမ့်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စောနောင်သည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်နေဖြစ်
သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမကို မော

မကြည့်ဘဲ

“ခင်ဗျား မျက်စိမှားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် ဒီအရပ်ကို တစ်ကြိမ်မှ မရောက်ဖူးဘူး၊ တောကတက်လာတာ မကြာသေးပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်၏။

ပြီးနောက် ထမင်းကို အမြန်ဆုံး လက်စသတ်အောင် စားနေမိ၏။

ထိုစဉ် ထမင်းဆိုင်၏ တောင်ဘက်ဆုံးစားပွဲ၌ စားသောက် နေသော လူငယ်နှစ်ဦးသည် စောနောင်၏ မျက်နှာနှင့် သတင်းစာထဲရှိ ဓာတ်ပုံကို တိုက်ကြည့်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ခဏကြာလျှင် လူငယ်နှစ်ဦးသည် ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

လူငယ်နှစ်ဦး ပုလိပ်ခေါ်ရန် ဇွက်ခွာသွားကြောင်း ရိပ်စားမိပြီး ထမင်းကို ဆက်မစားတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့၏။

စောနောင်သည် လောလောဆယ် သူ၏အခက်အခဲမှာ လက်ထဲ၌ ငွေမရှိသောပြဿနာဖြစ်၏။

မိမိ၏လက်ထဲတွင် ရှိသော ဘဏ်စာအုပ်မှာလည်း ချည်သို့မျှ အသုံးမဝင်ဘဲရှိနေ၏။

စောနောင်သည် ပိုက်ဆံရနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြည့်ရာ တစ်ချိန်က မိမိကျေးဇူးပြုဖူးသော မလှရင်ဆိုသော အပျိုကြီးအား သတိရလိုက်၏။

အပျိုကြီးမလှရင်သည် မိမိတို့ ချုပ်မိုင်းရုံးမှာ အလုပ်လုပ်ပြီးတစ်ချိန်တွင် သူမ၏မှားယွင်းမှုကြောင့် အလုပ်ပြုတ်မည့် အရေးတွင် မိမိက ကယ်တင်ခဲ့ဖူး၏။

အပျိုကြီးမလှရင်သည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်၌ နေထိုင်သဖြင့် အပျိုကြီးမလှရင်ထံသို့ ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီတောင်းရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။

အပျိုကြီးမလှရင် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ခြံစည်းရိုး၌ ရှိသော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တခေါင်ခေါင်ထိုးလိုက်၏။

ထိုအခါ အပျိုကြီးမလှရင် ခြံတံခါးဝသို့ထွက်လာပြီး စောနောင်၏မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ သရဲသဘက်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး

“ဟင်...ကိုစောနောင်၊ ရှင်...ရှင်... ကျွန်မအိမ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ရှင်က ပုလိပ်က အလိုရှိနေတဲ့ ဝရမ်းပြေး မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေရာ စောနောင်သည် အပျိုကြီး၏အမူအရာကို ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဝရမ်းပြေးဘဝရောက်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မှာငွေလိုနေတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ အဆင်ပြေမယ် ဆိုရင် ပိုက်ဆံ နည်းနည်းလောက်ချေးပါလား”

ဟုပြောလေရာ အပျိုကြီးသည် ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါ အောင် ခါယမ်း၍

“အို...ရှင်က ဝရမ်းပြေး ဖြစ်နေတာ၊ ဝရမ်းပြေးကို ကူညီရင် ကျွန်မလဲ အမှုပတ်မှာပေါ့၊ ပုလိပ်ဖမ်းတာခံရလိမ့်

မယ်၊ ရှင်ရဲ့သတင်းကို ကျွန်မ ပုလိပ်ကို မတိုင်ရင်တောင် အပြစ် ဖြစ်နေမှာလားမသိဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျေးဇူးမသိတတ်ဘဲ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်သော အပျိုကြီးကို ကြည့်၍ စောနောင်သည် ဒေါသ တကြီး တက်ခေါက်ကာ

“တောက်... ခင်ဗျားပိုက်ဆံမချေးရင်နေဗျာ၊ ပုလိပ်ကို တော့ မတိုင်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်မှာအပြစ်မရှိလို့ အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး၊ ပုလိပ်လက်က လွှတ်အောင်ပြေးရမှာပဲ”

ဟုဆိုကာ အပျိုကြီးမလှရင်၏ နေအိမ်မှ ဒေါသတကြီး ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

အပျိုကြီးသည် ကျေးဇူးတရားကို စောင့်သိခြင်းမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းလှ၏။

စောနောင် နေအိမ်မှ ထွက်သွားသောအခါ အပျိုကြီး သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာကြည့်၍ အိမ်ထဲမှ ခဝတ် သုတ်သုတ်ထွက်ကာ တာမွေပုလိပ်ဌာနသို့သွားပြီး စောနောင်၏

သတင်းကို ပေးလေ၏။

ပြီးနောက် ထိုသို့ သတင်းပေးသည့်အတွက် ဆုငွေရလို
ကြောင်းလည်း ပြောလေရာ ဌာနအုပ်ကြီးက

“ဒီမှာ အစ်မကြီး၊ သတင်းပေးတိုင်း ဆုငွေမရသေးဘူး၊
ခင်ဗျားသတင်းကြောင့် တရားခံပြေးကိုဖမ်းမိရင်တော့ ဆုငွေရ
မယ်၊ ဒါကြောင့် ဆုငွေလိုချင်ရင် ဝရမ်းပြေးကို ဖမ်းမိအောင်
စောင့်ပါဦး”

ဟုပြောလေရာ အပျိုကြီးသည် အိမ်ကိုအမြန်ပြန်လာပြီး
စောနောက်ကို ပုလိပ်များ အမြန်ဆုံးဖမ်းမိရန် ကိုယ်တော်ကြီး
ကိုယ်တော်လေးထံတွင် ဆုတောင်းလေ၏။

စောနောင်ကို ပုလိပ်များ ဖမ်းမိလျှင် ကနူးပွဲ တစ်ပွဲပေး
မည်ဟူ၍လည်း ကတိပြုလေ၏။

✱ ✱ ✱

စောနောင်သည် ပိုက်ဆံလိုသဖြင့် ကြံရာမရဖြစ်ပြီး
ရူပိမိုင်းရှိ မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဇံအိမ်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့
လေ၏။

အချိန်သည် ညနေစောင်းနေသဖြင့် ရူပိမိုင်းမှ မန်နေ
ဂျာကြီး ပြန်လာမည့်အချိန်ဖြစ်၏။

စောနောင်သည် အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ရိပ်၌
ထိုင်၍ စောင့်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ရူပီခိုင်းမန်နေဂျာကြီး၏ကားသည် အိမ်ရှိရာသို့ ရောက်လာလေ၏။

စောနောင်သည် ကားလမ်းပေါ်တွင် ပိတ်၍ရပ်လိုက်ပြီး ကားကို တားဆီးလိုက်၏။ မန်နေဂျာကြီးသည် ကားလမ်းပေါ်၌ စောနောင်ကို ရုတ်တရက်မြင်ရသောအခါ အံ့သြသွားပြီး စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ စောနောင်ရယ်၊ မင်း သတင်းတွေ ကြားရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာ၊ ပုလိပ်လက်ကထွက်ပြေးတာ ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေပြီပေါ့”

ဟုပြောပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

စောနောင်က မန်နေဂျာကြီးကို ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍

“ကျုပ် ဝရမ်းပြေး မဖြစ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နီးကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်သွားတဲ့ကောင်ကို ကျုပ်မရ ရအောင် ရှာချင်သေးတယ်၊ သူ့ကိုဖမ်းပြီး အပြစ်ပေးလိုက်ရမှ

ကျုပ်ကျေနပ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဇံက

“ဝရမ်းပြေးဖြစ်ပြီဆိုတော့ မင်းအတွက် အပြစ်ပိုကြီးသွားမှာပေါ့၊ ငါ့စကားကို စိတ်အေးအေးနဲ့နားထောင်၊ စီရင်ချက်ချပြီးတဲ့ အမှုတစ်မှုကို ပြန်ပြီးအစဖော်ဖို့ခက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပုလိပ်ဆီမှာ ပြန်အဖမ်းခံလိုက်ပါကွာ”

ဟုပြောလေ၏။ စောနောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကဲ...ကျုပ် ပိုက်ဆံနည်းနည်းလိုလို့ ကူညီပါဦးဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မန်နေဂျာကြီးသည် စောနောင်ကို ဂရုဏာ သက်စွာကြည့်၍ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများကိုထုတ်ယူ၍

“ဟောဒီပိုက်ဆံတွေကို အကုန်ယူသွား၊ ငါ့ဆီမှာ ပါတာတွေ အကုန်ပဲ၊ မင်းဘာအကူအညီလိုသေးလဲ”

ဟုမေးမြန်းရာ စောနောင်က

“ရပါပြီဗျာ၊ ဒီပိုက်ဆံကို နောင်တစ်ချိန် ခင်ဗျားကို

၁၇၂ မင်းသိန်း

ပြန်ဆပ်မှာပါ။ ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မန်နေဂျာကြီးသည် စောနောင်ကို စိတ်မချဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“မင်းဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ အကူအညီလိုရင် ငါကူညီ
ပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘယ်ကိုသွားရမှန်း မသိသေးဘူးဗျ”

ဟုဆိုကာ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့၏။

မန်နေဂျာကြီးက ကားထဲမှာ ခေါင်းပြုထွက်၍

“ဟေ့...ငါ့ဆီကို ဆက်သွယ်ပါ။ မင်းအကူအညီလိုရင်
ငါ ပေးနိုင်တယ်”

ဟု မှာကြားနေ၏။

စောနောင်သည် မိမိအပေါ် စိတ်ကောင်းရှိသော မန်နေ

ဝေဟနာစာပေ

၁၇၃ မင်းသိန်း

ဂျာကြီးကို ခေါင်းမရှုပ်စေလိုသဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍
အကူအညီ မတောင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သူ၏လက်ထဲ၌ မန်နေဂျာကြီးပေးအပ်သောငွေသည်
ရန်ကုန်မြို့၌ တစ်လခန့်နေထိုင်ရန် ကောင်းစွာလုံလောက်နေ၏။

✽ ✽ ✽

ဝေဟနာစာပေ

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် သူ၏တွဲဘက် အင်စပက်
တော် ဇော်မင်းနှင့်အတူ စောနောင်၏ ကြည့်မြင်တိုင်အိမ်သို့
ရောက်ခဲ့၏။ ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ်
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများက စူးစမ်းသလို ကြည့်ရှုနေကြ၏။

စောနောင်၏ ခြံထဲရှိ နှင်းဆီပင်များအားလုံး ပြုစုမည့်သူ
မရှိသဖြင့် ပျက်စီးနေလေ၏။

အိမ်၏အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ လူတစ်ဦးနေထိုင်
သွားကြောင်း အထောက်အထားတွေ့ရ၏။ အင်စပက်တော်

ဇော်မင်းက

“ကော်ဖီဖျော်သောက်ထားတယ်ဗျ၊ ကော်ဖီမှုန့်တွေ
ဘူးနေတာတွေတယ်၊ ဒီလူကြည့်ရတာ ငွေရေးကြေးရေးအခက်
အခဲရှိပုံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မှာ ဘဏ်စာအုပ်ရှိပေမယ့် ဝရမ်းပြေး
ဖြစ်နေလို့ အသုံးဝင်ပုံမရဘူး၊ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း
တွေဆိုမှာ အကူအညီတောင်းနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သူနဲ့အရင်း
နှီးဆုံးလူတွေကို ဆက်သွယ်ကြည့်ရမယ်”

ဟုဆိုကာ စောနောင်နှင့် ပတ်သက်သောပိုင်ကိုကြည့်ရှု
လိုက်ပြီး

“အင်စပက်တော်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးလို့ ဆိုရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ထဲ
မှာ ရူပီမိုင်းရဲ့ မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဏ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့
ရူပီမိုင်း မန်နေဂျာကြီးဆိုမှာ စုံစမ်းကြည့်ရအောင်၊ ဟောဒီမှာ
သူ့လိပ်စာဗျ၊ ရူပီမိုင်း မန်နေဂျာဆိုတော့ ချမ်းသာမှာလေချာ

တယ်”

ဟုဆိုကာ ရူပီမိုင်းမန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဇံ၏နေအိမ်သို့
အော်စတင်ကားလေးကို မောင်းနှင်သွားလေ၏။

မန်နေဂျာကြီး၏ ခြံတံခါးဝမှနေ၍ ခြံစောင့်ဒရပ်စ်ကို
မေးမြန်းကြည့်လေရာ ခဏကြာလျှင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရ
လေ၏။ ရူပီ မိုင်းမန်နေဂျာကြီးက အင်စပက်တော်လှမိုးတို့ကို
ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော ဧည့်ခန်းကြီး၌ ဧည့်ခံလေ၏။

ဧည့်ခန်းကြီးသည် အလွန်လှပပြီး တန်ဖိုးကြီးဟန်တူ
သော ကော်ဇောကြီးတစ်ချပ်ကို ခင်းထား၏။

ခဏကြာလျှင် မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ကျော်ဇံ ဧည့်ခန်း
ထဲသို့ ဆင်းလာလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ကျွန်တို့နာမည် အင်စပက်တော်လှမိုးပါ။ ရူပီမိုင်း
ကုမ္ပဏီက အရာရှိ စောနောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းမေးချင်
လို့ပါ။ ကိုစောနောင်ဟာ အခုလောလောဆယ်တော့ လူသတ်မှု

တရားခံပြေး ဖြစ်နေပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်ဘဇံက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊

ကိုစောနောင် တရားခံပြေးဖြစ်နေတာလဲ သိပြီးသားပါ။ ကျုပ်
ဆီကို ရောက်လာတဲ့အကြောင်းကို အမိန့်ရှိပါ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ဦးအောင်ဘဇံဆီကို ကိုစောနောင် ဆက်သွယ်ပါ
သလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုး၏အမေးကြောင့် ဦးအောင်ဘဇံက
တည်ကြည်သောအမူအရာဖြင့်

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မုသားမပြောတတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
အမှန်အတိုင်းပဲဖြေပါ့မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်းလေးကပဲ
စောနောင်နဲ့ကျုပ် အိမ်ရှေ့မှာတွေ့ပါတယ်။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ
အက်အခဲဖြစ်နေလို့ အကူအညီလာတောင်းတာပါ။ သူ့ကို

ကျုပ်မှာရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်ပေးပြီး အမှုပိုကြီးသွား
မှာစိုးလို့ အဖမ်းခံဖို့ပြောခဲ့ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက စိတ်ဝင်စား
ဟန်ဖြင့်

“အဲဒီတော့ ကိုစောနောင်က ဘာပြန်ပြောပါသလဲ၊ သူ
အဖမ်းခံမယ်ထင်ပါသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးအောင်ဘဇံက သက်ပြင်းချ၍

“သူ့ဇနီးကို သတ်ဖြတ်တဲ့လူသတ်သမားကို မရရ
အောင် ရှာဖွေမယ်လို့ပြောပါတယ်၊ သူဟာ တရားရုံက စီရင်
ချက်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အဟောင်းတွေကို
အသစ်ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့်
ကိုစောနောင် ခေါင်းမာတယ်၊ သူ အဖမ်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက ဦးအောင်ဘဇံ
၏ မျက်လုံးအစုံကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ဒီလူသတ်မှုကို ကိုစောနောင်သတ်တယ်လို့ ယုံကြည်

ပါသလား၊ ဒီလိုမေးတာ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဦးအောင်ဘဇံက သူ့ရဲ့
ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်လို့ အလွတ်သဘောမေးကြည့်တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးအောင်ဘဇံက အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်သွားပြီး

“ကိုစောနောင်ဟာ အင်မတန်ချီးသားသိမ်မွေ့တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့မိန်းမကိုလည်း သူသိပ်ချစ်တာ
ကျုပ်သိတယ်၊ မနန်းသူကလည်း ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ အနှစ်
အရှင်းမရှိဘဲ ဣန္ဒြေသိက္ခာ နဲ့ပြည့်စုံတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊
ကိုစောနောင်က မနန်းသူကို သတ်တယ်လို့ကြားတုန်းက ကိုယ့်
နားကို ကိုယ်မယုံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုစောနောင် မနန်းသူကို
သတ်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူသတ်မှုကို
စောနောင် မကျူးလွန်ဘူးလို့ မဆိုလိုဘူးနော်၊ လူ့ စိတ်ဆိုတာ
အင်မတန်ထူးခြားဆန်းကြယ်ပြီး အသိရခက်တယ် မဟုတ်
လား”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက

သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်တော်နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုမေးပါရစေဦး။
ကိုစောနောင် ဘယ်သွားမယ်လို့ ထင်ပါသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးအောင်ဘဇံက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်မသိပါဘူး၊ ကျုပ်သိရင်လဲ ပြောမှာမဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ကျုပ်က မိတ်ဆွေအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရမယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဦးအောင်
ဘဇံကို ဆက်လက်မေးမြန်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်ခွာလာ
ခဲ့၏။ ခြံပြင်သို့ရောက်သောအခါ အင်စပက်တော်စော်မင်းက

“ဒီလူကြီးကို မေးရတာ လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာ
ကိုစောနောင်ဘယ်သွားသလဲဆိုတာ သိရင်တောင် မပြောဘူး
ဆိုပါလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလို သက်သေမျိုးကိုသာ စစ်မေးရရင် ငါတို့အမှုတွေ
ဘယ်တော့မှ ပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားရင်း
လိုက်ပါလာလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ကားထဲတွင် မျက်လုံးမှိတ်၍
လိုက်ပါလာရင်း ကိုစောနောင်၏ထွက်ချက်များကို ပြန်လည်
သတိရလာ၏။

“မနန်းသူက ကိုစောနောင် ဒီလူ ကျွန်မကို သေနှုတ်နဲ့
ပစ်တယ်လို့ ဖုန်းခွက်ထဲမှာပြောခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ အနီးမှာရှိနေတဲ့
သူ့ယောက်ျားကို တိုင်တည်ပြီးပြောတဲ့စကားများလား...
ဒါဆိုရင် လူသတ်သမားတစ်ယောက် ရှိနေမှာလား... လူ
သတ်သမားဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ...”

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ကိုစောနောင်၏ အမှုကို
နီတိနှစ် ကိုယ်နှစ် လိုက်နေမိ၏။

နေ့နေ့ညည ကိုစောနောင်ကို ဖမ်းမိရေးကိုသာ တွေး
တောနေရ၏။ ကိုစောနောင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံတွေ့ပြီးကာမှ
တရားခံ ပြန်လွှတ်သွားခြင်းကြောင့် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ကြိမ်း

မောင်းခြင်း ခံရလေ၏။

ကိုစောနောင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံတွေ့စဉ်က ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲနေသော မျက်လုံးများကို သတိပြုမိ၏။

ကိုစောနောင်က စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ
အသတ်ခံရကြောင်း ပြောနေလေ၏။

ကိုစောနောင် တရားခံမဟုတ်လျှင် တရားခံသည်
မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

စောနောင်၌ လူသတ်သမားနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စ
အဖြစ် gold ဟုရေးထားထားသော နားကြားကိရိယာ လေး
တစ်စုံသာရှိနေ၏။

ထိုနားကြားကိရိယာလေးကို ပြုလုပ်သော ဂျွန်ဆင်
ကုမ္ပဏီကို သွားရောက်ပြီး စုံစမ်းရန် ကြံစည်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်
ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီရှိရာသို့
ထွက်ခဲ့၏။

သူသည် လူအများကြား၌တတ်နိုင်သမျှ မနေရန်ဆုံးဖြတ်

ထား၏။

စောနောင်သည် ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီနှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ ရထားလုံးကို ရပ်ခိုင်းပြီး ကုမ္ပဏီရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီသည် အထပ်ထပ်ပါသော အဆောက်အဦ ကြီးဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်၏။

စောနောင်သည် ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီထဲသို့ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ကုမ္ပဏီ၏ တံခါးစောင့်သည် စောနောင်၏ တည်ကြည်မှုကို ကြည့်၍ တားဆီးခြင်းမရှိချေ။

စောနောင်သည် ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီရှိ အခန်းများကို တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ကြည့်ရှုပြီး နားကြားကိရိယာနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ စုံစမ်းရမည် မသိဖြစ်နေ၏။

သူသည် အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်၍ အတိအလင်း စုံစမ်းရန်လည်းမဖြစ်နိုင်ချေ။

စောနောင်သည် ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီအတွင်း၌ အကြံရခက်

မေတာနာစာပေ

နေ့စဉ် တစ်နေရာ၌ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားအလိုရှိသည်ဟု ရေးသားထားသော ကြော်ငြာကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုကြော်ငြာကိုကြည့်ပြီး ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီ၌ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး တာဝန်ရှိသူမိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံလေရာ မိန်းမကြီးက စောနောင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“မင်းရဲ့အသက်က မငယ်တော့ဘူးနော်၊ အရင်တုန်းက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောနောင်က ခေါင်းကိုင့်၍

“ကျွန်တော် အရင်တုန်းက ပြဇာတ်မင်းသားလုပ်ပါတယ်၊ အခုတော့ ပြဇာတ်အဖွဲ့မှာ အဆင်မပြေတဲ့အတွက် ရန်ကုန်မြို့တက်ပြီး အလုပ်လာရှာတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ စောနောင်၏ အဖြေကြောင့် မိန်းမကြီးသည် သဘောကျသွားပြီး အခန်းသန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား

မေတာနာစာပေ

အဖြစ် ယခုပင် အလုပ်ဝင်နိုင်ကြောင်းပြောလေ၏။

စောနောင်အတွက် သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရာတွင် ဝတ်ဆင်ရမည့်အဝတ်အစားများနှင့် သန့်ရှင်းရေးသုံးပစ္စည်းများထားရှိရာ အခန်းငယ်လေးကို ပြသလေ၏။

စောနောင်သည် အခန်းငယ်လေးထဲသို့ဝင်၍ အဝတ်အစားများကိုလဲလှယ်လိုက်၏။

စောနောင်သည် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားဆောင်းဦးထုပ်ငယ်ကို ဆောင်းလိုက်သောအခါ သူ၏ရုပ်ရည်အား အလွယ်တကူ မမှတ်မိနိုင်တော့ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီ၏ အခန်းများကို လေ့လာကြည့်သောအခါ အောက်ဆုံးထပ်၌ နားကြားကိရိယာများကို ရောင်းချပြီး အလယ်ထပ်၌ ရုံးခန်းများရှိကြောင်းတွေ့ရ၏။

တတိယထပ်၌ နားကြားကိရိယာနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးမှတ်ထားပုံရသော မှတ်တမ်းဌာနဟူသောအခန်းကို အလွန်စိတ်ဝင်စားမိ၏။

စောနောင်အတွက်

သို့သော် ထိုအခန်းကို သော့ခတ်ထားသဖြင့် ဝင်ရန် မလွယ်ကူလှချေ။

စောနောင်သည် ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီ၌ အိပ်စက်ရန်ခွင့်တောင်းလေရာ ကုမ္ပဏီ၏အောက်ထပ်ရှိ အခန်းငယ်၌အိပ်စက်ခွင့်ရလေ၏။

လုံခြုံရေးအစောင့်တာဝန်ယူထားသော အဘိုးကြီးသည် မျက်စိမွဲလှသဖြင့် စောနောင်ကို မှတ်မိခြင်းမရှိချေ။

စောနောင်သည် ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီ၌ သုံးရက်သာနေထိုင်ပြီး မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်များကို ပြီးမြောက်အောင်ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

စောနောင်သည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ အပေါ်ထပ်ရှိ မှတ်တမ်းဌာန၏ တံခါးကို ဖွင့်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူသည် သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရင်း မသိမသာစုံစမ်းကြည့်ရာ အပေါ်ထပ်ရှိအခန်းများ၏သော့ကို စာရေးတစ်ဦးက သိမ်းဆည်းကြောင်းသိရ၏။

စောနောင်အတွက်

သို့သော် ထိုစာရေးသည် နေ့လယ်ခင်း လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ သွားထိုင်တတ်ကြောင်းသိရ၏။

စောနောင်သည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် မှတ်တမ်းဌာန၏ စားပွဲကို ရှင်းဟန်ပြု၍သော့တွဲကို မသိမသာယူလိုက်၏။ မိမိ၏ လက်ထဲသို့ သော့တွဲရောက်ရှိသောအခါ အပေါ်ထပ်ရှိမှတ်တမ်း ဌာန၏သော့ကို လျှင်မြန်စွာဖွင့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို စေ့ထားလိုက်ပြီး အခန်းထဲရှိ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကို ဖတ်ရှုလေ၏။

ဤသို့ဖတ်ရှုသောအခါမှပင် လူသတ်သမားကျန်ရှိသော နားကြားကိရိယာ၌ gold ဟုရေးသားထားသော စာလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သိရှိလိုက်၏။

gold တံဆိပ် နားကြပ်များသည် ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီ၏ နားကြားကိရိယာနှင့်ပတ်သက်ပြီး လက်တွေ့စမ်းသပ်ရန် ပြုလုပ်ထားသည့် အဆင့်မြင့်နားကြားကိရိယာများဖြစ်၏။

ထိုသို့စမ်းသပ်သည့် gold တံဆိပ်ကိရိယာများကို အစုံ

(၁၀၀) တိတိသာ ထုတ်လုပ်ပြီး ထိုကိရိယာသုံးစွဲသူများကို နှုတ် တမ်းတင်ထားပြီး စမ်းသပ်နေလေ၏။ စောနောင်သည် နှုတ်တမ်းများကို ဖတ်ရှုပြီး စိတ်အားတက်ကြွလာကာ

“ဟုတ်ပြီ၊ နားကြားကိရိယာ စမ်းသပ်တဲ့အစီအစဉ်မှာ ဝါဝင်သူတွေရဲ့လိပ်စာသိမှာပဲ၊ gold တံဆိပ်စာအုပ်မှာ ဒီလိပ်စာတွေကို စိတ်အေးအေးထားပြီး ရှာဖွေကြည့်ရတယ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် စောနောင်ရောက်နေသော အခန်းဝမှ လူသံများကိုကြားလိုက်ရပြီး

“ဟိုက်....မှတ်တမ်းဌာနက တံခါးကြီးပွင့်နေပါလား၊ အခန်းထဲကို ဘယ်သူဝင်နေသလဲ”

ဟူသောအသံကိုကြားရသဖြင့် စောနောင်သည် ဖတ် လက်စ စာအုပ်ကို ကမန်းကတန်းပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းကြမ်း ပြင်ကို ရေစိုအဝတ်ဖြင့် တိုက်နေ၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ အရာရှိဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ဦး ဝင် ရောက်လာပြီး

“ဟေ့... ဒီအခန်းထဲမှာ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

စောနောင်က သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားတစ်ဦး၏ အမူ အရာဖြင့်

“အခန်းကိုတိုက်ဖို့ ဆရာကြီးက အမိန့်ပေးထားလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ အရာရှိက စောနောင်ကို မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်၍

“မှတ်တမ်းဌာနရဲ့သော့ကို ဘယ်ကရသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ စောနောင်သည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သို့သော် ဟန်မပျက်စေဘဲ

“ဆရာက သော့ပေးလိုက်တာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အရာရှိဖြစ်ဟန်တူသော လူက စကား မဆက်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ထိုအရာရှိသည် အခန်း

ထဲဝင်ပြီး ပြန်ထွက်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

အခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ထိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ် သရဲစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

စောနောင်သည် ထိုသူ့ကျော်ခိုင်းထိုင်နေခိုက် gold အမှတ်တံဆိပ် စာအုပ်ကိုရှာဖွေရန်ကြံစည်၏။

ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်များကို ဖုန်သုတ်ရန် ဖန်ဆောင်ပြီး gold တံဆိပ်စာအုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီးရှာဖွေနေ လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အရာရှိသည် အနောက်သို့ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်ပြီး စောနောင်ကို မသင်္ကာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားဘာတွေဖတ်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

စောနောင်သည် အရာရှိ၏အမေးကြောင့် ရင်ထိတ် သွားပြီး

“ဘာမှ မဖတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်စာလည်း

မတတ်ပါဘူး၊ စာအုပ်အဖုံးလေးတွေ လှလို့ကြည့်နေတာပါ။”

ဟုပြောလိုက်ရာ အရာရှိက

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို မကြည့်နဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်ပါ။”

ဟုပြောဆိုပြီး သူ၏ဖတ်လက်စသရဲဝတ္ထုကို ဆက်၍ ဖတ်ရှုနေလေ၏။

စောနောင်သည် စားပွဲအံ့ဆွဲကို အသံမကြားအောင် ဖွင့်၍ gold အမှတ်တံဆိပ်စာအုပ်ကို ရှာဖွေလေရာ လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့ရှိခြင်းမရှိချေ။

တစ်ကြိမ်တွင် အံ့ဆွဲဖွင့်သံ ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် အရာရှိသည် အနောက်သို့ငဲ့စောင့်ကြည့်၏။ စောနောင်က ကပျာကယာ ဗီရိုကို အဝတ်ဖြင့် လှည့်သုတ်နေလေ၏။

ထို့နောက် မှန်ဘီရိုထဲရှိ အဝါရောင်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ အဖုံး၌ gold ဟုရေးသားထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

စောနောင်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် မှန်တံခါးကို အသာ အယာတွန်း၍ gold ဟုသားထားသော စာအုပ်ကိုယူလိုက်ပြီး နောက် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ရာ gold အစီအစဉ်၌ပါဝင် စမ်းသပ်သော လူပေါင်း ၁၀၀၀၏ လိပ်စာ ချားပါရှိ၏။

ထိုလိပ်စာရှင်များထဲမှ တစ်ဦးသည် လူသတ်သမားပင် ဖြစ်၏။ စောနောင်သည် gold စာအုပ်ကိုဖတ်ရှုရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ကိုတွေးမိ၏။

“လူသတ်သမားက နားကြားကိရိယာကို ငါ့အိမ်မှာ ထုန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် နားကြားကရိယာအသစ်တစ်ခု အပ်လုပ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် နားကြားကိရိယာအသစ်ထပ်လုပ်တဲ့ သူတွေရဲ့စာရင်းကို ရှာရမယ်”

ဟုတွေးဆပြီး ရှာဖွေလေရာ စာအုပ်တစ်နေရာ၌ နားကြား ကိရိယာအသစ်ပြုလုပ်သော လူငါးဦးစာရင်းကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူငါးယောက်အနက် နားကြားကိရိယာပြုလုပ်သည့်
နေ့စွဲကို ကြည့်ရှုလိုက်ရာ လူနှစ်ဦးသည် နီးဖြစ်သူအသတ်ခံ
ရမီကပင် နားကြားကိရိယာအသစ် ပြုလုပ်သည်ဆို၏။

ကျန်လူသုံးယောက်မှာမူ နီးဖြစ်သူ အသတ်ခံရပြီး
နောက်ပိုင်းမှ နားကြားကိရိယာအသစ် ပြုလုပ်သူများ ဖြစ်၏။
မိမိအတွက် မသင်္ကာဖွယ် လူသုံးယောက်၏လိပ်စာများ
ကို ကူးယူလိုက်၏။

စောနောင်သည် ထိုလိပ်စာများကို ရရှိလိုက်သဖြင့်
များစွာ အမြတ်ထွက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မှတ်တမ်းဌာနထဲမှ အောင်မြင်စွာထွက်ခွာ
လာခဲ့၏။

စောနောင်သည် စိတ်ကျေနပ်စွာဖြင့် သန့်ရှင်းရေးပစ္စည်း
များထားရှိသောအခန်းထဲသို့ ဝင်ရန်ပြင်လိုက်၏။

စောနောင် တံခါးဖွင့်နေစဉ် သူ၏ရုပ်ရည်ကို ဝန်ထမ်း
အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကြည့်ပြီး သတင်းစာထဲတွင်ပါရှိသော

ဇာတ်ပုံကို မြင်ယောင်သွား၏။

သို့သော် မိမိစိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါဟု တွေးပြီး ပုလိပ်ဌာန
ထို ဖုန်းဆက်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

✱ ✱ ✱

စောနောင်သည် ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီ၌ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်
ရန် မလိုအပ်တော့သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့၌ နေထိုင်ရန် နေရာ
တစ်ခုကို ရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်၏။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့၌ အိမ်ငှားမည်ဟု ရေးသားထား
သော အိမ်များစွာရှိ၏။ စောနောင်သည် အင်းစိန်ဘက်ရှိ
အိမ်တစ်လုံးကို ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။

အိမ်မှာ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြစ်ပြီး အိမ်၏ အပေါ်

ထပ်၌ နေထိုင်သောအိမ်ရှင်အတွားကြီးနှင့် မြေးတစ်ဦးသာရှိ
လေ၏။

စောနောင်ငှားရမ်းသောအိမ်၌ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ
လည်း ပါရှိသဖြင့် များစွာအဆင်ပြေလေ၏။

စောနောင်သည် စာရွက်လွှတ်များ၌ ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီမှ
ရရှိထားသော မသင်္ကာဖွယ်လူသုံးယောက်၏ လိပ်စာများကို
ရေးသားထား၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မှာ မနန်းသူကို
သတ်ဖြတ်သွားသူ လူသတ်သမားဖြစ်၏။

သွေးပျက်ဖွယ်ညက လူသတ်သမား၏သဏ္ဌာန်ကို ပြန်
လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုသူ၏မျက်လုံးများက အေးစက်စရာကြောနေပြီး ဆံပင်
များ ကောက်ကွေးကာ နှာခေါင်းပြားပြား နှုတ်ခမ်းထူထူရှိ
လေ၏။

စောနောင်သည် မနန်းသူ၏မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်

ယောင်ပြီး ရင်ထဲ၌ ဆိုနှစ်ကြေကွဲသွားမိ၏။

“နန်းကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတဲ့လူကို အစ်ကို
အမြန်ဆုံးရှာပြီး လက်စားချေပေးပါမယ်၊ ပြီးရင် နန်း
အနောက်ကို ကိုယ်လိုက်လာမယ် နန်းရယ်၊ နန်းမရှိရင် အစ်ကို
ဘဝက အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပါဘူး”

ဟုတမ်းတမ်းတတပြောဆိုလိုက်မိ၏။ အနက်ပင် မနန်သူ
မရှိသောအချိန်ကာလများသည် ခြောက်သွေ့လွန်းလှ၏။

စောနောင်သည် ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီမှ ရရှိထားသော
မသင်္ကာဖွယ်လူသုံးယောက်၏ လိပ်စာများအနက် တောင်ငူ
မြို့၌နေထိုင်သော ကိုအောင်ဝင်းဆိုသူကို ဦးစွာရှာဖွေရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် တောင်ငူမြို့သို့ ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးဖြင့်
လိုက်ခဲ့လေ၏။ စောနောင်သည် သူ၏ရုပ်ရည်ကို လူအများ
မရိပ်မိစေရန် သက္ကလတ်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်
ဆောင်းထား၏။

တောင်ငူသို့ရောက်သောအခါ ကာကာဆိုင်ဖွင့်ထားသော
ကိုအောင်ဝင်းဆိုသူကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ မိမိရှာဖွေနေ-
သော လူသတ်သမားမဟုတ်ကြောင်းသိလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏မသင်္ကာဖွယ် လူသုံးယောက်စာရင်းမှ
ကိုအောင်ဝင်းကို ထုတ်လိုက်လေ၏။

လူသတ်သမားအဖြစ် မသင်္ကာဖွယ်ကောင်းသူနှစ်ဦးသာ
ကျန်တော့၏။

စောနောင်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ရန် ဘတ်စ်ကားကို
စောင့်လေရာ ကားမရှိတော့သဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်း၌ ညအိပ်ခဲ့ရလေ၏။

✱ ✱ ✱

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ဆူညံသောဖုန်းသံကြောင့်
စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်၏။ ဖုန်းကိုပြေး၍ကိုင်
လိုက်ရာ အင်းစိန်ဂတ်တဲမှဖြစ်ပြီး တရားခံပြေးကိုစောနောင်နှင့်
ပတ်သက်သောသတင်းကို ပေးလိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ထိုလိပ်စာအတိုင်း အမြန်ဆုံး
လိုက်ရန်ကားကို တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းနှင်ခဲ့၏။

ပြီးနောက် သင်္ဃန်းကျွန်းတွင်နေထိုင်သော အင်စပက်
တော်ဇော်မင်းကို သွားရောက်ခေါ်ယူလေ၏။ အင်စပက်တော်
လုမိုးက

“တရားခံပြေးကိုစောနောင်ရဲ့သဲလွန်စကို ရပြီဗျို့၊
အင်းစိန်ဂတ်တဲမှာ ရန်ဖြစ်လို့ ဖမ်းမိထားတဲ့ ကောင်လေး တစ်
ယောက်ကိုပုလိပ်ကစောနောင်ဓာတ်ပုံကို ပြတယ်၊ ကောင်လေး
က စောနောင်ကို သိတယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ကပဲ
စောနောင်လာပြီး ငှားရမ်းနေထိုင်တယ်တဲ့၊ ဒီလူကို အမြန်ဆုံး
သွားဖမ်းကြမယ်ဗျို့၊ သေနတ်ကို အသင့်ပြင်ထားဗျာ”

ဟုဆိုကာ ကားကို အင်းစိန်သို့ တရကြမ်းမောင်းနှင်ခဲ့
လေ၏။

အင်းစိန်ရှိ စောနောင်ငှားရမ်းနေထိုင်သော အိမ်ကိုရောက်
ရှိ သောအခါ အိမ်ရှင်အတွားကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြော၍
စောနောင်နှင့်တွေ့လိုကြောင်းပြောလေ၏။

အိမ်ရှင်အတွားကြီးက စောနောင် လွန်ခဲ့သောညက
အိမ်ပြန်မအိပ်ကြောင်းပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးက
စောနောင်၏ အခန်းကို ရှာချင်ကြောင်းပြောလေရာ အိမ်ရှင်
အတွားကြီးက သော့တူ တစ်ချောင်းကို ထုတ်ပေးလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အတန်ကြာအောင် ရှာဖွေပြီး
မည်သည့်သဲလွန်စမျှ မရသဖြင့် စောနောင်၏ အခန်းမှပြန်
ထွက်ခဲ့၏။

ပြီးနောက် အခန်းအပြင်၌စောင့်နေသော အင်စပက်တော်
ဇော်မင်းအား အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပုလိပ်များအစောင့်ချရန်
ပြောလိုက်၏။

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး အနီးရှိ အမှိုက်ပုံးသို့မျက်လုံးရောက်
သွားရာ စာရွက်အချို့ကို လုံးချေထည့်ထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထိုစာရွက်များကို ကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“အတော်ထူးဆန်းတာပဲ”

ဟုရေရွတ်ကာ စာရွက်များအားလုံးကို အိတ်ထဲသို့
ထည့်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းသည် ပုလိပ်များကို
အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင့်ကြပ်ရန် မှာကြားနေလေ၏။

✱ ✱ ✱

စောနောင်သည် တောင်ငူမှ ဘတ်စ်ကားဖြင့် လိုက်ခဲ့
၏။ ခရီးသည်များသည် လမ်း၌ တဖွဲဖွဲဆင်းကြလေရာ
ရန်ကုန်သို့ ဝင်ကာနီး၌ ကားပေါ်တွင် စောနောင်နှင့်စပယ်ယာ
သာ ကျန်ခဲ့လေ၏။

စပယ်ရာက စောနောင်ကိုကြည့်၍

“အစ်ကိုက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်က အင်းစိန်ရှိ မိမိနေထိုင်

သော လမ်းအမည်ကိုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ စပယ်ရာက

“ဟာ...ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကားနဲ့ပဲလိုက်ခဲ့ပေတော့၊
အစ်ကိုနေတဲ့လမ်းက ကျွန်တော်တို့ကားအံ့နာရဲ့လမ်းပဲ”

ဟုပြောကာ စောနောင်ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
ဘတ်စ်ကားကြီးသည် စောနောင်နေထိုင်သောလမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်
လာခဲ့၏။

စပယ်ရာလေးက

“အစ်ကို ဘယ်မှာဆင်းမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောနောင်က

“ရှေ့နားမှာပဲကွ၊ ရောက်ရင်ပြောမယ်လေ”

ဟုပြောလိုက်၏။

စောနောင်သည် အိမ်အနီးသို့ရောက်သောအခါ မိမိငှားရမ်း
နေထိုင်သောအိမ်ရှေ့၌ ပုလိပ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားပြီး ပုလိပ်
အချို့ကိုလည်းတွေ့ရ၏။

စောနောင်သည် မိမိ၏နေရပ်ကို ပုလိပ်များသိရှိသွားပြီ

ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့တွင်မဆင်းတော့ဘဲ ဘတ်စ်ကားအား
ဆက်မောင်းခိုင်းလိုက်၏။

မိမိအိမ်ရှေ့၌ ပုလိပ်အင်စပက်တော်လှမိုးကိုလည်းတွေ့
လိုက်ရ၏။

ပုလိပ်အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အလွန်တော်သော်
ပုလိပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

မိမိအိမ်၌ မည်သည့်သဲလွန်စမျှ မကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းသည်
ကံကောင်းလှပေစွဟု ထင်မြင်လိုက်မိ၏။

စောနောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ သွားပြီး တရုတ်တန်းရှိ
ဈေးပေါသော တည်းခိုခန်း၌ သွားရောက်တည်းခိုလေ၏။

စောနောင်သည် တည်းခိုခန်း၌နေထိုင်ရင်း ဒုတိယ
မြောက် မသင်္ကာသူဖြစ်သော စိန်လင်းဆိုသူကို ရှာဖွေရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

စိန်လင်းသည် ငမိုးရိပ်ချောင်း တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဇနီးတော်

၌ ခန့်ရည်ရောင်းစားသူဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

သူသည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် ခန့်တောသို့သွားရန်ကြံစည်လိုက်၏။

ပုလိပ်များ မိမိနောက်သို့ အသည်းအသန်လိုက်နေသဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တရားခံကို အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်နေမိ၏။

စောနောင်သည် ထိုနေ့ည အိပ်မက်ထဲ၌ မနန်းသူနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရပြီး မနန်းသူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အမူအရာဖြင့်

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတယ်အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့အတူနေရရင် ကောင်းမယ်”

ဟုပြောနေလေ၏။ စောနောင်က မနန်းသူ၏အနီးသို့တိုးကပ်၍

“အစ်ကိုနန်းနဲ့အတူနေမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မနန်းသူ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ အရောင်အဝါ

များများမှိုန်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

စောနောင်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ဖြင့်

“နန်း...နန်း...”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာလေ၏။

စောနောင်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း ရှိက်ငိုနေမိ၏။

✱ ✱ ✱

အင်စပက်တော်ဇော်မင်းသည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီသို့ မသွား
ဘဲ လှမိုး၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကာ

“မနေ့တုန်းက စောနောင်ရဲ့သဲလွန်စကို ရတယ်ဆို
ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ကျုပ်တို့ရဲ့ခွဲတဲ့ သဲလွန်စက သိပ်ထူးဆန်းနေတယ်၊
ဒီအတိုင်းမှန်မယ်ဆိုရင်တော့ စောနောင်က လူသတ်သမား
မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဓားစာခံဖြစ်သွားတာပဲ”

ဝေသာနာစာပေ

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက မျက်မှောင်
ကြုတ်၍

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ၊ သူက ဇနီးသည်ကို သတ်တယ်
ဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက

“သူတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခန်းထဲမှာ သူ့ရဲ့ခံစားချက်
တွေ ပွင့်ထွက်ပြီး စာရွက်လွတ်ပေါ်မှာ ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီမှာ
နားကြားကိရိယာ အသုံးပြုတဲ့လူသုံးယောက်ရဲ့လိပ်စာတွေ ရေး
ထားတယ်၊ ဒီလိပ်စာရှင်ထဲက တစ်ယောက်က သူ့ဇနီးကိုသတ်
တဲ့လူဆိုပြီး စာရွက်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ နာနာကျည်း
ကျည်းရေးထားတယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ ကိုစောနောင်ဟာ
သူ့ဇနီးကို မသတ်ဘူးဆိုရင် နားကြားကိရိယာဟာ လူသတ်
သမားကျန်ခဲ့တဲ့သဲလွန်စပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက မျက်မှောင်

ဝေသာနာစာပေ

ကြုတ်၍

“နားကြားကိရိယာဟာ လူသတ်သမား ကျန်ခဲ့
တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ လိပ်စာက ၃-ခုဖြစ်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမီးက

“ဒီလူ ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီမှာ သွားပြီးစုံစမ်းတာဖြစ်နိုင်
တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီကို လိုက်မယ်ဆိုရင် အဖြေ
ထွက်မှာပဲ၊ ပြောနေကြတာတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဒီနေ့ အလုပ်များ
လိမ့်မယ်၊ အခုပဲ အိမ်ကထွက်ကြစို့”

ဟုပြောကာ အော်စတင်ကားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

ပြီးနောက် ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီသို့သွား၍ ကိုစောနောင်၏
ဓာတ်ပုံကိုပြပြီး စုံစမ်းလေရာ ကုမ္ပဏီရှိ တာဝန်ရှိသူ မိန်းမကြီး
တစ်ဦးက

“ဒီလူကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာ
သန့်ရှင်းရေး တစ်ရက်လုပ်ပြီး နောက်နေ့အလုပ်မဆင်းတဲ့လူ
ပေါ့၊ ပြဇာတ်ကတဲ့လူလို့ပြောတာပဲ၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့

လူပျင်းတစ်ယောက်ပါရှင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမီးက သတင်းစာထဲ
ထွင် ပါရှိသော ကိုစောနောင်၏ဓာတ်ပုံကိုထုတ်ပြလိုက်၏။

တာဝန်ခံမိန်းမကြီးသည် စောနောင်၏သတင်းကိုကြည့်၍
မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“အမလေး...လူသတ်ဝရမ်းပြေးစောနောင်က ကျွန်မ
တို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်သွားတာပဲ”

ဟုအလန်တကြားပြောလေ၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော်
လုမီးက

“ခင်ဗျားရဲ့ အမြော်အမြင်နည်းမူကြောင့် ဆုငွေနဲ့လွတ်
သွားတာပဲ၊ သူ့ကို တိတိကျကျ သတင်းပေးနိုင်ရင် ဆုငွေပေး
မယ်လို့ ကြော်ငြာထားတာပဲဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ လောဘအိုး မိန်းမကြီးသည် မိမိ
ကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်မဆုံးဖြစ်နေလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမီးတို့သည် ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီမှ

ပြန်လာပြီးနောက်လမ်း၌ လှမိုးက

“ကိုစောနောင်ကို လျှော့တွက်လို့မရဘူးဆိုတာ သိသာသွားပြီ။ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်တွေ သူ့နောက်ကို တစ်ကောက်ကောက်လိုက်နေချိန်မှာတောင် ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီကိုလာပြီး သဲလွန်စရှာသွားသေးတယ်။ ကျုပ်အထင်တော့ ကိုစောနောင်ဟာ လူသတ်သမားဖြစ်ပုံမရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့တွေ့တုန်းက သူ့မိန်းမကို သူမသတ်ကြောင်း အကြောက်အကန်ငြင်းတာ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့သူ့နောက်ကို ဘယ်လိုလိုက်မှာလဲ။ အင်းစိန်က အိမ်ကိုတော့ ဒီနေ့နံနက်အထိ ပြန်မလာသေးဘူးလို့ သတင်းရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ဒီလူက တကယ်လျှင်တဲ့လူဗျ၊ ပုလိပ်တွေစောင့်တာ

ရိပ်မိသွားလို့ ပြန်မလာတာလဲဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ လောလောဆယ် ကိုစောနောင် သံသယရှိနေတဲ့ တရားခံတွေနောက်ကို လိုက်မယ်။ ဒီလိုလိုက်ရင်နဲ့ သူနဲ့တွေ့နိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့စာရင်းအရ တောင်ငူမြို့က ကာကာဆိုင်ဖွင့်တဲ့ ကိုအောင်ဝင်းဆိုတဲ့လူဆီကို အရင်သွားမှာသေချာတယ်။ ကျုပ်တို့ တောင်ငူကို မလိုက်သေးဘူး။ လိုလိုမယ်မယ် တောင်ငူကားတွေဆီမှာ စုံစမ်းကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ တောင်ငူသို့ထွက်မည့် ကားများရှိရာသို့သွားပြီး စောနောင်၏ဓာတ်ပုံကို ပြလေရာ စပယ်ရာတစ်ဦးက

“သိတယ်၊ သိတယ်၊ သူ့က ကျုပ်တို့ကားနဲ့တောင်ငူက ပြန်လာတဲ့သူပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက အလောတကြီးဖြင့်

“သူဘယ်မှာဆင်းသွားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

စပယ်ရာက

“ကျုပ်က အင်းစိန် နဲ့သာကုန်းလမ်းမှာနေတာဗျ။ ကျုပ်တို့ ဘတ်စ်ကားအံ့နာကလဲ့ နဲ့သာကုန်းလမ်းမှာဆိုတော့ သူ့ကို နဲ့သာကုန်းလမ်းအထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်။ ဒီလူ အင်းစိန် မှာဆင်းသွားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းတို့သည် စောနှောင်၏ သဲလွန်စကို ရလိုက်ပြန်၏။ အင်စပက်တော်လှမ်းက

“ဒီလူကကောင်းသွားတာကွ၊ မနေ့ညနေက ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးအိမ်ရှေ့ကို ဖြတ်မောင်းလာတာ ကျုပ်သတိထားမိလိုက်တယ်။ သူဟာ အိမ်ရှေ့မှာ ပုလိပ်ကားရောက်နေတယ်ဆိုတာသိရလို့ ဘတ်စ်ကားပေါ်က မဆင်းခဲ့တာနေမှာဗျ။ သူ့ရဲ့ ရန်သူလို့ ယူဆတဲ့လူ သုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်။ ကျုပ်တို့လဲ ကိုစောနှောင်မသင်္ကာဖြစ်တဲ့လူတွေ နောက်ကိုလိုက်ရမယ်။ ကျုပ်အထင်တော့ ငမိုးရိပ်တစ်ဖက်ကမ်း

က ခန့်တောလေးကို သူသွားမယ် ထင်တယ်။ ခန့်ရည်ရောင်းတာကိုစိန်လင်းဆိုတဲ့သူပဲ။ ကျုပ်တို့ နောက် ကျနေပြီထင်တယ်။ ဒီလူ ခန့်တောကိုတောင် ရောက်နေလောက်ပြီ”

ဟုဆိုကာ ငမိုးရိပ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ခန့်တောရှိရာသို့ အမြန်ထွက်ခဲ့၏။ ငမိုးရိပ်ချောင်းကို သမ္ဗန်ဖြင့် ဖြတ်ကူးရဦးမည်။

စောနောင် ငမိုးရိပ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ခနီတောသို့ရောက်သောအခါ ကိုစိန်လင်းတစ်ယောက် စီးပွားရေးမကောင်းသဖြင့် ကျိုက္ကဆံကွင်းအနီးရှိ မြင်းထရိန်မှာ ကိုဘိုးဝ၏နေအိမ်၌ သွားရောက်နေထိုင်ပြီး မြင်းထိန်းပေးနေသည်ဆို၏။

စောနောင်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်၍ မြင်းထရိန်မှာ ကိုဘိုးဝ ရှိရာသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က မြင်းပွဲရှိသဖြင့် ကိုစိန်လင်းသည် ကိုဘိုးဝနှင့် အတူ ကျိုက္ကဆံမြင်းကွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ဆိုပြန်၏။

စောနောင်သည် ဇွဲမလျှော့ဘဲ မြင်းပွဲကျင်းပရာ ကျိုက္ကဆံကွင်းသို့လိုက်ခဲ့လေ၏။

မိမိယခု တွေ့ဆုံရမည့် ကိုစိန်လင်းဆိုသူသည် ခနီသည်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်သွားသော လူသတ်သမားပင် ဖြစ်လေသလော။

စောနောင်သည် ကိုစိန်လင်းကိုတွေ့ရန် အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် အင်စပက်တော်လှမိုးတို့သည် ငမိုးရိပ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ခနီတောသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ခနီတောအနီးရှိ အဘိုးကြီးက အင်စပက်တော်လှမိုးကို ကြည့်၍

“ဒီနေ့နက် စိန်လင်းကို လူတစ်ယောက် လာမေးသွားသေးတယ်၊ အခု မောင်ရင်တို့ကလဲ မေးနေပြန်ပြီ၊ စိန်လင်း ဒီရွာမှာမရှိဘူး၊ ကျိုက္ကဆံကွင်းအနီးက မြင်းထရိန်မှာ ကိုဘိုးဝဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးတို့သည် အဘိုး

ကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကား မပြောတော့ဘဲ ရန်ကုန်ဘက်သို့ သမ္ဗန်ဖြင့် ပြန်ကူးခဲ့၏။

ကျိက္ကဆံကွင်းအနီးရှိမြင်းထဲရိန်မှာ ကိုဘိုးဝံသီသို့ရောက်သော အခါ ကိုဘိုးဝံသီမိန်းမက

“စောစောတုန်းက ကိုစိန်လင်းကို လူတစ်ယောက်လာ မေးသွားတယ်၊ ကျိက္ကဆံမြင်းကွင်းထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ လိုက်သွားတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးတို့သည် မိန်းမကြီးကို ပင်နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ မြင်းကွင်းရှိရာသို့ အမြန်ထွက်ခဲ့၏။

လမ်း၌ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“တရားခံကိုတွေ့ဖို့ သိပ်နီးနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ကကောင်းရင် မြင်းကွင်းထဲမှာပဲ ကိုစောနောင်ကို ဖမ်းမိမယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက

“ဒီလူမှာအပြစ်မရှိဘူးဆို”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက ရယ်မော၍

“သူ့မှာအပြစ်ရှိတာ၊ မရှိတာ ကျုပ်တို့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အလုပ်က လူသတ်မှုတရားခံပြေးကို ဖမ်းဆီးဖို့ပဲ၊ သူ့အမှုကို စစ်ဆေးရမှာက တရားသူကြီးရဲ့အလုပ်ဗျ”

ဟုပြောရင်း ကျိက္ကဆံမြင်းပြိုင်ကွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

မြင်းကွင်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ကိုဇော်မင်းက

“လူတွေအများကြီးပါလား၊ ဒီလောက်များတဲ့လူတွေထဲမှာ တရားခံကို ဘယ်လိုရှာမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက

“စောနောင်နောက်ကို ရှာစရာမလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ရှာရမှာ မြင်းထရိန်မှာ ကိုဘိုးဝံသီ၊ ကိုဘိုးဝံသီတွေ့ရင် ကိုစောနောင်ကိုတွေ့ပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး ရှာမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်သည် ကျိက္ကဆံကွင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ

များပြားလှသော မြင်းဝါသနာအိုးများကို တွေ့ရလေ၏။

အချို့ မြင်းဝါသနာအိုးများသည် ပြိုင်မြင်းများကိုကြည့်
ရန် မှန်ဘီလူးကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်၏။

မှတ်ချက်။ ။ ကိုလိုနီခေတ်က ကျိက္က

ဆံကွင်း၌မြင်းပွဲများ အကြီးအကျယ် ကျင်းပ

ကြပြီး လောင်းကြေးအမျိုးမျိုးဖြင့် လောင်း

ကစားပြုလုပ်ကြပါသည်။

(စာရေးသူ)

✽ ✽ ✽

စောနောင်သည် လူအုပ်ကြီးထဲတွင် တဝဲဝဲ တလည်
လည်ဖြင့် မြင်းထရိန်နာ ကိုဘိုးဝကို ရှာဖွေလေ၏။

လူအုပ်ကြီးသည် မြင်းပြိုင်ပွဲအတွက် လောင်းကြေးဝယ်
ယူရန် လောင်းကြေးရောင်းသောရုံများ၌ စုအုံပြီး တိုးဝှေ့နေ
ကြ၏။

မြင်းထရိန်နာ ကိုဘိုးဝ မည်သည့်နေရာ၌ရှိကြောင်း
အတိအကျ မပြောဆိုနိုင်ကြပါ။

အတန်ကြာအောင် မေးမြန်းပြီးသောအခါမှပင် မြင်း
ဝါသနာအိုးတစ်ဦးက

“မြင်းထရိန်နာတွေ ဒီအချိန်ဆိုရင် ဟိုးရှေ့ အဝါရောင်
သုံးထပ်အဆောက်အဦမှာရှိမယ်၊ သုံးထပ်အဆောက်အဦရဲ့
အပေါ်ဆုံးထပ်က ဘုရားခန်းမှာ ထရိန်နာတွေ ဘုရားရှိခိုးပြီး
တော့ ရိုးရာနတ်တွေကို ပူဇော်ပသမှု လုပ်မယ်ထင်တယ်”

ဟုဆိုလေရာ စောနောင်သည် အဝါရောင်အဆောက်အဦ
သို့ သွားပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်သို့တက်ခဲ့လေ၏။

အောက်ထပ်များ၌ ဆူညံပွက်ပြီးစကားပြောဆိုနေကြ
သောမြင်းသမားများကိုတွေ့ရလေ၏။

အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ရောက်သောအခါ အမွှေးတိုင်၊
ဖယောင်းတိုင်များမှ မီးခိုးများ မွန်ထူနေပြီး ဘုရားရှိခိုးနေသော
မြင်းသမားများကိုတွေ့ရလေ၏။

စောနောင်သည် မျက်လုံးမှိတ်၍ ပါးစပ်က ပွစိပွစိ
ရွတ်နေသော မြင်းသမားတစ်ဦးအနီးသို့ကပ်၍ မြင်းထရိန်နာ

ကိုဘိုးဝကို မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုသူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ၊ မြင်းထရိန်နာ ဘိုးဝရှေ့မှာ
ရပ်ပြီး ဘိုးဝဘယ်သူလဲလို့ လာမေးနေတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား
သွားပြီး

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ရှာနေ
လို့ပါ၊ သူ့နာမည်က ကိုစိန်လင်းတဲ့၊ နေီတောက ကိုစိန်လင်း
လေဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မြင်းထရိန်နာ ဘိုးဝက

“စိန်လင်းကို လာရှာတာလား၊ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အမှိုက်
လှဲနေတာ စိန်လင်းလေ”

ဟုပြောပြီး မျက်လုံးမှိတ်၍ ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိ ရွတ်နေ
ပြန်၏။

စောနောင်သည် အမှိုက်လှဲနေသော ကိုစိန်လင်းကို
ကြည့်လိုက်ရာ အသားဖြူဖြူ ပိန်ရှည်ရှည်ဖြစ်ပြီး မိမိရှာနေ

သော လူသတ်သမားမဟုတ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် သုံးထပ်အဆောက်အဦမှ အောက်သို့ဆင်းရန် ပြင်လိုက်၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးနှင့်ဇော်မင်းတို့သည် လှေကား အတိုင်းသုံးထပ်သို့ တက်လာကြ၏။ စော့နောင်သည် လှေကား ပေါ်သို့တက်လာသောလူအုပ်ကိုတိုးဝှေ့ပြီးအောက်သို့ဆင်း လေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးနှင့် ဇော်မင်းကလည်း လှေကား အတိုင်း တက်လာကြ၏။

၎င်းတို့သည် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုး၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ကြမည့်ဆဲဆဲ၌ အပေါ်ထပ်မှ တဝန်းဝန်းတိုးဆင်းလာ သော မြင်းထရိန်နာ နှစ်ဦးကြောင့် တော့လွဲလွဲသွားကြ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်ရန် သတိထားပြီးရှာဖွေလေ၏။

သူသည် မြင်းပြိုင်ကွင်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍

မျက်စိနှင့်နားကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ထား၏။

သုံးထပ်အဆောက်အဦပေါ်သို့တက်သော လှေကား အကွေ့၌ သူ၏ရင်တွင် တရားခံနှင့်တွေ့ရတော့မည်ဆိုသော ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်မိ၏။

သို့သော် အပေါ်ထပ်မှ ကမူးရှူးထိုးပြေးဆင်းလာသော မြင်းထရိန်နာနှစ်ဦးကြောင့် လူများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွား ကြ၏။

တရားခံ မိမိတို့အနီး၌ ရှိနေမည်ထင်မိ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အပေါ်ထပ်သို့ဆက်၍ ဓတက်သေးဘဲ အောက်သို့ ဆင်းသွားသူများကို တစ်ယောက် ချင်း ကြည့်ရှုမိ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း လူတစ်ယောက်ကို မြင်မိပြီး ရင်ထဲ တွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုသူသည် တရားခံပြေးစော့နောင်နှင့် တူလွန်းလှ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ကြံရာမရ ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက်

ခေါင်းထဲသို့ အကြိတ်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာပြီး

“ကိုစောနောင်”

ဟုကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုအခါ လူအုပ်ကြားထဲ၌ တိုးဝှေ့ဆင်းနေသော စောနောင်သည် သူ၏အမည် ခေါ်သံကြားသဖြင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စောနောင်၏ မျက်နှာကို တိတိကျကျ မှတ်မိသွားပြီး

“ကိုစောနောင် မပြေးပါနဲ့ အဖမ်းခံပါ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။ စောနောင်သည် အန္တရာယ်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး လူအုပ်ကြားမှ တိုးဝှေ့၍ဆင်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုး၏ ကြံရည်ဖန်ရေကို ကျိတ်၍ ချိုးမွမ်းလိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ ဦးတည်ပြီးပြေးလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက သေနတ်ကြီးတကားကားကိုင့်၍ အနောက်မှ လိုက်ရင်း လူအုပ်စုကြီးအား

“ဒီလူကို ဝိုင်းဖမ်းပေးပါဗျို့၊ သူဟာ တရားခံပြေး”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းလေ၏။

သို့သော် လူအုပ်ကြီးက သူ့စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်ဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

စောနောင်သည် သုံးထပ်အဆောက်အဦ၏ တံခါးရှိရာသို့ ပြေးရင်း ရုတ်တရက် သံပန်းတံခါးကိုကြည့်ပြီး အကြိတ်တစ်ခုရသွား၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးတို့နှစ်ဦးသည် မိမိနှင့်အလွန်နီးကပ်နေလေ၏။

အမြန်ဆုံး စွန့်စားရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် တံခါးရှိရာသို့ အရှိန်အဟုန်နှင့်ပြေးပြီး သံပန်း တံခါးကို ဝှန်ခဲ ဆွဲပိတ်လိုက်ကာ တံခါးကို အပြင်မှ မင်းတုပ်ချလိုက်၏။ ပြီးနောက်ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် တံခါးရှိရာသို့ အရှိန်အဟုန်နှင့် ပြေးလာပြီး သံပန်းတံခါးကို တဒိုင်းဒိုင်းလှုပ်ခါပြီး

“တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း၊ ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီကလူတွေ”

ဟုဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တာဝန်သိပြည်သူတစ်ယောက်က သံပန်း
တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တံခါးပွင့်သည်နှင့် လူအုပ်
ကြားထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်သွားပြီး စောနောင်ကို ရှာဖွေ
လေ၏။

သို့သော် စောနောင်၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်
ရတော့သဖြင့် ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်ကာ အနီးရှိ ဓာတ်
တိုင်တစ်တိုင်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

“စောနောင်၊ ခင်ဗျားဘယ်လောက်ပြေးနိုင်မှာလဲ၊ ကျုပ်
မကြာမီခင်ဗျားကို မိရစေမယ်”

ဟုလည်း ကြိုးဝါးလိုက်မိ၏။

✱ ✱ ✱

စောနောင်သည် တရုတ်တန်းရှိ မိမိတည်းခိုသော အခန်း
လေးသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲရင်း သံပန်း
တံခါးကို တခိုင်းခိုင်းလှုပ်ခါ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အင်စပက်တော်
လှမိုးကို သတိရပြီး

“သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ ငါ့နောက်ကို
တစ်ချိန်လုံးလိုက်နေနိုင်တယ်၊ သူလို အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ပုလိပ်

အရာရှိ တစ်ယောက်ကို ငါ့အခက်အခဲပြောပြပြီး အကူအညီ
တောင်းသင့်တယ်။ သူ ကူညီမယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက် အကျိုးရှိ
မှာပဲ”

ဟုတွေးရင်း ချစ်ဇနီး၏ မျက်နှာကိုမြင်ယောင်ကာ
ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ်ကြေကွဲသွားပြန်၏။ သူ၏ရင်ထဲတွင်လည်း

“ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေလဲနန်းရယ်၊ နန်းနဲ့ကိုယ်
သေကွဲ ကွဲရပြီး ကိုယ်လည်း လူသတ်တရားခံကြီးဖြစ်နေတယ်။
လူတွေအားလုံး ကိုယ့်ကို တရားခံကြီးတစ်ယောက်လို့ မြင်နေပြီ
နန်း၊ နန်းတစ်ယောက်တည်းသာ ကိုယ့်ဘက်က သက်သေရှိ
တော့တယ်။ နန်းဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲ”

ဟုတွေးမိကာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲကျလာပြန်၏။

စောနောင်သည် ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီ၏ နားကြားကိရိယာ
သုံးစွဲသူ တစ်ရာအနက် သုံးဦးကို ရွေးချယ်ခဲ့၏။ ထိုလူသုံး
ယောက်သည် တောင်ငူမြို့ရှိ ကိုအောင်ဝင်းနှင့် ငမိုးရိပ်ချောင်း
တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ခနီတောပိုင်ရှင် ကိုစိန်လင်းတို့သည် မသင်္ကာ

ဝေတာနာစာပေ

ဖွယ်စာရင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

နောက်ဆုံး မသင်္ကာဖွယ်လူဆို၍ ကန်တော်လေး၌နေထိုင်
သော သောင်းမြင့်ဆိုသူသာကျန်တော့၏။

စောနောင်သည် နောက်တစ်နေ့၌ သောင်းမြင့်ဆိုသူထံသို့
အမြန်ဆုံးသွားရောက်စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မိမိလိုက်လံရှာဖွေနေသော
သဲလွန်စများနောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနိုင်ခြင်းကို
ကြည့်၍ ဂျွန်ဆင်ကုမ္ပဏီရှိ gold အစီအစဉ်၌ ပါဝင်သူများ
အားလုံးကို သိရှိနေပုံရ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် အင်စပက်တော်လှမိုးအား မိမိ၏ သဲလွန်စ
များကို ပေးအပ်ပြီး အကူအညီတောင်းခံနိုင်၏။

လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိကို အကူအညီပေးနိုင်သူမှာ
အင်စပက်တော်လှမိုးတစ်ယောက်သာရှိ၏။

ထိုညက အိပ်မက်ထဲသို့ မနန်းသူရောက်ရှိလာပြန်ပြီး
အလွန်လှပဆန်းကြယ် တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။

ဝေတာနာစာပေ

ပြီးနောက် တောနက်ကြီးထဲရှိ ရေတံခွန်မှ အောက်သို့
နှစ်ယောက်စလုံး ပြုတ်ကျသွားရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

စောနောင် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး
ချွေးများရွဲနှစ်နေ၏။

“နန်းသာ အနားမှာရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမှာလဲ
နန်းရယ်၊ ဒီဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးဟာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးပဲဖြစ်လိုက်ပါ
တော့ကွယ်”

ဟုတွေးတောပြီး တစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော်တော့ချေ။
မိမိဘဝသည် အနာဂတ်မရှိသော လူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေ
လေ၏။

✿ ✿ ✿

အင်စပက်တော်လှမိုးနှင့်ဇော်မင်းတို့သည် ကမ်းနား
လမ်းရှိ တရုတ်ဟိုတယ်၌ ဘီယာသောက်နေကြ၏။ အင်စပက်
တော်လှမိုး က ငါးမုန့်ကြော်ကို ဝါးစားရင်း

“ကျုပ်ရဲ့တွေးဆချက်အားလုံး မှန်ကန်နေပြီ၊ ကိုစော
နောင်ဟာ ဂျန်ဆင်ကုမ္ပဏီက နားကြားကိရိယာတပ်ထားတဲ့
မသင်္ကာဖွယ် လူသုံးယောက်ကိုရှာနေတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်
နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့မယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပုံရတယ်၊ မြင်း ထရိုက်နာကိုဘိုးဝနဲ့နေထိုင်တို့ ကိုစိန်လင်းက မြင်းပွဲနေက ပြိုင်ပွဲမှာရှိနေတယ်၊ ကိုစောနောင်တွေ့ပြီးပုံရတယ်၊ ဒါဆိုရင် တော့ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်၊ အဲဒီလူဆီကို ကိုစောနောင် မတိုင်မီ ကျုပ်တို့သွားရင် ဘယ်လိုနေမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ကျုပ်တို့အရင်ရောက်သွားရင် ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူသတ်သမားရဲ့မျက်နှာကို ကိုစောနောင် ပဲ မြင်ဖူးတယ်၊ ကျုပ်တို့မမြင်ဖူးဘူး၊ လူသတ်သမား ကျုပ်တို့ ရှေ့ကို ရောက် နေရင်တော့ ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ကိုစောနောင်ကို စောင့်ကြည့်မှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက သက်ပြင်းချ၍

“သူဘာဖြစ်လို့ ဒီလူတွေကိုရှာနေတာလဲ၊ စဉ်းစားမရ

တာက ဒီလူကိုတွေ့ရင် ကျုပ်တို့လက်အပ်မှာလား၊ သူ့ဘာသာ လက်စားချေ သတ်ဖြတ်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့မိန်းမကို သတ်ဖို့အတွက် ဒီလူတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်ငှားရမ်းခဲ့တဲ့အတွက် နှုတ်ပိတ်ဖို့ အသည်းအသန် လိုက်ရှာနေတာလား”

ဟု ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုးပေးကြ၏။ ကိုလှမိုးက ဘိယာသောက်ရင်း

“ညဉ့်နက်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့ပြန်ကြရအောင်၊ ကျုပ်က တစ်ကိုယ်ရေ တကာယသမားဆိုတော့ ပြဿနာမရှိဘူး၊ အိမ်မှာ ခင်ဗျား မိန်းမ စိတ်ပူနေမယ်”

ဟုပြောလေရာ ဇော်မင်းက နာရီကိုငုံကြည့်လိုက်၏။ ညတစ်နာရီကျော်နေလေပြီ။ အိမ်ပြန်ဖို့ သင့်နေလေပြီ။

✱ ✱ ✱

စောနောင်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်သော
အခါ တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ခဲ့၏။

ပြီးနောက် ကန်တော်ကြီးထဲသို့ဝင်ကာ သူ၏အဝတ်အစား
များကိုချွတ်၍ အလွန်စုတ်ချာသော အဝတ်အစားများနှင့်
လဲလှယ် ဝတ်ဆင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ကန်တော်ကြီးအထဲ၌ အသင့်တွေ့ရှိသော
တောင်းစုတ်ကြီးတစ်လုံးကိုထမ်း၍ ကန်တော်လေး ဘက်ရှိ

မိမိ၏ မသင်္ကာဖွယ်စာရင်းမှ နောက်ဆုံးသူဖြစ်သောသောင်းမြင့်
ဆိုသူ၏ အိမ်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့၏။

သောင်းမြင့်၏အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်၌
မသင်္ကာဖွယ် ပုလိပ်သုံးလေးယောက်ကိုတွေ့ရှိရ၏။

အင်စပက်တော်လှဗိုးသည် မိမိ၏မသင်္ကာဖွယ်လူသုံးဦး
စာရင်းကို အမှိုက်ပုံးထဲက ရသွားသလားမသိချေ။

ယခု သောင်းမြင့်၏ အိမ်ရှေ့၌လည်း စောင့်ကြပ်နေ
လေ၏။

သို့သော် ပုလိပ်များသည် အဝတ်အစား အစုတ်အပြတ်
များ ဝတ်ဆင်ပြီး တောင်းတစ်လုံးကို ထမ်းထားသော စောနောင်
အား သံသယဖြစ်ပုံမရချေ။

စောနောင်သည် နောက်ဖေးလမ်းကြားအတိုင်း ဝင်
ရောက်သွားပြီး လူသူအရှိပ်အခြည်ကြည့်ကာ သောင်းမြင့်၏
မြို့ထဲသို့ ကူးဝင်သွား၏။

ထို့နောက် သောင်းမြင့်၏ နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှန်ကို

ဆတ်ခနဲ ရိုက်ခွဲလိုက်၏။

တံခါးမှန်ကွဲသွားသောအခါ မှန်ပေါက်မှ လက်ဖြင့်နှိုက်၍
တံခါးချက်ကို အသာအယာဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ အိမ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်
ရောက်သွား၏။

သောင်းမြင့်၏အိမ်ထဲတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ
မရှိချေ။ စောနောင်သည် ခြေသံလုံလုံဖြင့် အိမ်ထဲတွင် သွား
လာနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် စောနောင်၏အနောက်မှ တစ်စုံ
တစ်ဦး ရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထိတ်ပြီး
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်ဖြူကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေ၏။

စောနောင်သည် သောင်းမြင့်၏အိမ်ထဲတွင် စေ့စေ့စပ်စပ်
ရှာဖွေရင်း စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသော လူတစ်ဦး၏ဓာတ်ပုံ
ကို မြင်သောအခါ သွေးများပွက်ပွက်ဆူလာသလို ခံစားလိုက်
ရ၏။

ရင်ခုန်နှုန်းများလည်း မြန်ဆန်လာ၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင်

တွေ့ရသောလူမှာ ဇနီးသည်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်
သွားသော လူသတ်သမားပင်ဖြစ်၏။

ထိုသူ၏မျက်လုံးများ အေးစက်မာကျောနေပြီး ဆံပင်
ကောက်၍ နှုတ်ခမ်းထူလေ၏။ စောနောင်သည်
အံ့ကိုကြိတ်၍ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ

“တောက်...မင်းနောက်ဆုံးတော့ ငါ့ရှေ့ရောက်လာပါ
လား၊ ငါ့ဇနီးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတဲ့ကောင်၊
မင်းကိုငါအခု လက်စားချေလိုရပြီ၊ မကြာခင်ငါ့လက်ထဲရောက်
စေရမယ်”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် အံ့ဆွဲကို ဖွင့်၍ သောင်းမြင့်၏အလုပ်အကိုင်ကို
စုံစမ်းလေရာရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခု၌ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူသူ
ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

စောနောင်သည် ချစ်ဇနီးကို သတ်သူမှာ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီ
၏ ဝန်ထမ်းဖြစ်သဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားမိ

၏။ ချစ်ဇနီးအသတ်ခံရခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့် ရူပီမိုင်းနှင့် ပတ်သက်နေသနည်း။ စော့နောင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အံ့ဆွဲထဲရှိ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေလေရာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုတွေ့ရပြန်၏။ ထိုဓာတ်ပုံထဲ၌ လုံခြုံရေးအဝတ် အစား ဝတ်ဆင်ထားသော သောင်းမြင့်နှင့်အတူ ရူပီမိုင်း၌ မိမိကဲ့သို့ ဩဇာအာဏာရှိသော ပထမတန်းကျောက်မျက် အကဲဖြတ်ပညာရှင် ကိုလှိုင်ဘွားကိုတွေ့ရ၏။

ကိုလှိုင်ဘွားသည် ရူပီမိုင်း၌ ပတ္တမြားနှင့်အခြားတွင်း ထွက်များကို စစ်ဆေးရသော တာဝန်ရှိပြီး မိမိကမူ နီလာနှင့် အခြားတွင်းထွက်များကို မှတ်တမ်းတင်စစ်ဆေးရ၏။

ယခုဓာတ်ပုံထဲတွင် ရူပီမိုင်း၏ ပထမတန်းကျောက်မျက် ပညာရှင် ကိုလှိုင်ဘွားနှင့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း ကိုသောင်းမြင့်တို့ အဘယ်ကြောင့် ဓာတ်ပုံတွဲဖက်၍ ရိုက်ကူးထားသနည်း။

၎င်းတို့ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ထားသောနောက်ခံစုခင်းအရ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခု၏ အရှေ့ဘက်၌ တွဲရိုက်ထားခြင်းဖြစ်

၏။ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီရှိလုံခြုံရေးဝန်ထမ်းသည် သေနတ်တစ်လက် ကို ကိုင်ဆောင်ပြီး မနန်းသူကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ် ခဲ့၏။ ရူပီမိုင်း၏ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းသည် လက်နက်ကိုင်ဆောင် ခွင့်မရှိချေ။

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း သောင်းမြင့်ဆိုသူသည် လက်နက်ကိုင် ဆောင်၍မိမိတို့အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ တိုက်ဆိုက်မှုမဟုတ်၊ သေချာစွာအကွက်ချစီစဉ်ပြီး လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီ၏ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက မနန်းသူကို သတ်ဖြတ်ခြင်းသည် ကုမ္ပဏီ၏ အတွင်းရေးနှင့် ပတ်သက်နေ သလော၊ ဤသို့ဆိုလျှင် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းသောင်းမြင့်နှင့် တွဲဖက်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသော ကျောက်မျက်ပညာရှင် ကိုလှိုင်ဘွားသည် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်နေသလော။

စော့နောင်သည် ထင်မှတ်မထားသော သံလွန်စကို ရ သဖြင့်လွန်စွာထိတ်လန့်အံ့သြသွားလေ၏။

ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီက မနန်းသူကို လုပ်ကြံရန် ရည်ရွယ်ချက်

ဖြင့် လူသတ်သမား စေလွှတ်သည်ဆိုလျှင် မိမိကိုလည်း လုပ်ကြံရန် ကြံရွယ်ထားလေသလော။

စောနောင်သည် မုန်းဆီရခက်သွားသဖြင့် လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းသောင်းမြင့်၏အနီးမှ ဖြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ပြီးနောက် နောက်ဖေးလမ်းကြားအတိုင်း ဟန်မပျက်ထွက်ခဲ့လေ၏။

စောနောင်သည် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းသောင်းမြင့်၏ လမ်း ထိပ်ရှိ ကာကာခိုင်ကြီးမှတစ်ဆင့် အင်စပက်တော်လှမ်းထဲသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

သတင်းစာထဲ၌ မိမိကို ဆုငွေထုတ်ထားပြီး တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကိုပါ ရေးထိုးထားသဖြင့် ထိုနံပါတ်အတိုင်း ဆက်လိုက် ခြင်းဖြစ်၏။

အင်စပက်တော်လှမ်းက ဖုန်းကိုင်လိုက်သောအခါ စောနောင် က

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့လိုက်ရှာနေတဲ့ စောနောင်ပါ။”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမ်းက

စောနောင်ဟေ

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ဘာကူညီရမှာလဲ ကိုစောနောင်၊ ခင်ဗျား အဖမ်းခံလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်က

“ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် အဖမ်းမခံနိုင် ဘူး၊ တရားခံဟာ သောင်းမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ၊ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီခွဲ ရဲ့လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ သဲလွန်စ ကောက်နိုင်အောင် ကျုပ်သတင်းပေးတာပဲ၊ ခင်ဗျားသိထားဖို့က ကျုပ်လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ်မသတ် ဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမကို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုအတွက် ရူပီမိုင်း ကုမ္ပဏီက လူသတ်သမားငှားပြီးလုပ်ကြံတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်၊ ခင်ဗျားလည်းကြိုးစားပါ၊ ဒီသဲလွန်စ တွေကို ရချင်ရင် ကန်တော်လေးက ခင်ဗျားတို့စောင့်နေတဲ့ သောင်းမြင့်ရဲ့အိမ်ထဲကို ဝင်ရှာကြည့်ကြပါ၊ ဒါပဲ”

ဟုပြောရင်း ဖုန်းချလိုက်လေ၏။ စောနောင်သည် သူ၏ရင်ထဲရှိ မကျေနပ်ချက်များကို ဖွင့်ဟလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ

စောနောင်ဟေ

တွင် ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

စောနောင်သည် တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ပြန်ရန် ကန်တော်ကြီးထဲသို့ဝင်၍ သန့်စင်သော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်လေ၏။

ပြီးနောက် တည်းခိုခန်း၌ ခိုနားရင်း မနန်းသူ သေဆုံးသောကိစ္စနှင့် ရူပိပိုင်းတုမ္မဏီ ပတ်သက်သော ကိစ္စကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။

~ * ~

အင်စပက်တော်လှဗိုးသည် အနီး၌ရှိနေသော အင်စပက်တော် ဇော်မင်းဘက်သို့လှည့်၍

“ကိုစောနောင်ကတော့ ကျုပ်တို့ကို တစ်ကွက်ကျောသွားပြန်ပြီ၊ ဒီနေ့ ကန်တော်လေးက သောင်းမြင့်ရဲ့အိမ်မှာ ပုလိပ်တွေ အထပ်ထပ်ချထားတာပေမဲ့ ကိုစောနောင်ကတော့ အိမ်ထဲကို ဝင်ချင်သလို ဝင်မွှေသွားတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ သံလွန်စရတယ်လို့လဲပြောတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက မျက်မှောင်
ကြွတ်၍

“သူက ဘာသဘောနဲ့ ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့
သောက်ရင်း

“သူက ကျုပ်တို့ကို သတင်းပေးချင်ပုံရတယ်၊ ကိုစော
နောင်ဆီကရတဲ့သတင်းက သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ သူ့ဇနီးကို
လုပ်ကြံတာ ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုနဲ့ ပတ်
သက်နေတယ်ဆိုပဲဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက

“သူ့စကားအားလုံးကို ယုံကြည်လို့မရဘူးနော်၊ သူ့
အပြစ်တွေကို သူတစ်ပါးကို လွှဲချနေတာလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်
တို့ကို မှားယွင်းတဲ့ သံလွန်စတွေ ပေးနေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်းချ

လိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ ကန်တော်လေးက သောင်းမြင့်အိမ်ကို ရှာဖွေဖို့
သင့်နေပြီ”

ဟုဆိုကာ ကားကိုမောင်းနှင်ပြီး ကန်တော်လေးသို့ထွက်ခဲ့
လေ၏။

ကန်တော်လေးက သောင်းမြင့်နေအိမ်သို့ ရောက်သော
အခါ ပုလိပ်များက ကားဆီကို အပြေးလေးလာရောက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ သေသေချာချာစောင့်ကြပ်နေပါတယ်၊
ဘယ်သူမှ မလာပါဘူးဆရာ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက ပုလိပ်များကို
ကြည့်၍

“တိတ်စမ်း၊ မင်းတို့စကားကို ငါမကြားချင်ဘူး၊ မင်း
တို့မှာ ဘယ်လောက်အရည်အချင်းရှိသလဲဆိုတာ ငါသိတယ်”

ဟုဆိုကာ သောင်းမြင့်၏အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေခဲ့
လေ၏။ ထိုအခါ အိမ်ထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံး၏အနီးထဲ၌

ကိုစောနောင် ရှာဖွေထားဟန်ရှိသော စာရွက်စာတမ်းများ
ကိုတွေ့ရှိရ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် အတန်ကြာအောင် ကြည့်
ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက်

“ကိုစောနောင်ပြောတာ မှန်နေပြီ၊ ဒီလူသတ်မှုမှာ ရူပီ
မိုင်းကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်နေပုံရတယ်၊ ဟောဒီမှာ လုံခြုံရေးဝန်
ထမ်းသောင်းမြင့်နဲ့တွဲရှိက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ရူပီမိုင်းက
အရာရှိ တစ်ယောက်ပါတယ်၊ ဒီလူတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့
သင့်တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော် ဇော်မင်းက မျက်မှောင်
ကြတ်၍

“ဒီအိမ်မှာနေထိုင်တဲ့ သောင်းမြင့်ဆိုတဲ့လူ ဘယ်ရောက်
နေသလဲမသိဘူး၊ ဒီလူပျောက်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ထဲသို့ သောင်းမြင့်
ဆိုသူပြန်ရောက်လာပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ကျုပ်ပြန်လာပြီ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူ
တွေလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်အိမ်ထဲ ခွင့်မတောင်းဘဲဝင်လာ
တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်လုမိုးက

“ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေပဲ၊ လူသတ်တရားခံ
တစ်ယောက် ထွက်ပြေးတဲ့အမှုနဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့အထူးအမိန့်
အရစုံစမ်းနေတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သောင်းမြင့်ဆိုသူက

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ရှာဖွေဖို့ အခွင့်အရေးရှိလို့
လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးက

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့က စုံထောက်မင်းကြီးရဲ့အထူး
အမိန့်နဲ့လုပ်နေတာပဲ၊ ဒီမှာ ကိုသောင်းမြင့်၊ ခင်ဗျား ကိုစော

နောင်တို့ လင်မယားကို သိသလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သောင်းမြင့်ဆိုသူက ခေါင်းခါယမ်း၍

“လုံးဝမသိပါဘူး၊ သူ့ကို မြင်လည်းမမြင်ဖူးဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် အတွေ့အကြုံများသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် သောင်းမြင့် လိမ်ညာနေကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက ဆက်လက်၍

“ကိုစောနောင်နဲ့ဇနီး မနန်းသူကိုရောသိလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သောင်းမြင့်ကခေါင်းခါယမ်း၍

“မသိဘူး”

ဟူ၍သာ ဖြေဆိုလေ၏။

ထို့နောက် အင်စပက်တော်လုမိုးက ဆက်လက်၍

“ရူပီမိုင်းက ကျောက်မျက်ကျွမ်းကျင်သူ ကိုလှိုင်ဘွားကို သိပါလား၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒီအမှုကို ကျူးလွန်တယ်လို့ သံသယရှိနေတယ်”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကိုသောင်းမြင့်က အင်စပက်တော်လုမိုး မေးမြန်းသမျှအားလုံးကို မသိကြောင်း ငြင်းဆိုလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက ဆက်လက်၍ မေးမြန်းခြင်းမရှိတော့ဘဲ ၎င်း၏အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီးနောက် အင်စပက်တော်လုမိုးက

“ဒီလူဟာ သံသယဖြစ်စရာသိပ်ကောင်းနေပြီ၊ သူဟာ ရူပီမိုင်းက ကျောက်မျက်ကျွမ်းကျင်သူ ကိုလှိုင်ဘွားနဲ့တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာ၊ သူဟာ ကိုလှိုင်ဘွားကို သိရန်နဲ့ ဘာလို့ လိမ်ညာရတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

စောနောင်သည် ချစ်ဇနီးသေဆုံးမှုနှင့် ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီ၏ ဆက်စပ်မှုများကို စဉ်းစားရင်း မနန်းသူနှင့်အတူ လက်တွဲ လုပ်ကိုင်သော မမြဝင်းဆိုသူကို သွားသတိရ၏။

မမြဝင်းသည် မနန်းသူ၏ အခင်ဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မမြဝင်း၏နေအိမ်သို့ရောက်ပြီး

“မမြဝင်းရယ်၊ ကျုပ်ကို ကူညီပါဦးဗျာ”

ဟုအစချီ၍ သူကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲများကို

ပြောပြလေ၏။ မမြဝင်းသည် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်၍

“ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေပြီ၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း မနန်းသူက ကုမ္ပဏီကိစ္စမှာ ဓားစာခံဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်ကို ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပေးပါဗျာ၊ မနန်းသူ ကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသွားတဲ့ တရားခံကို ကျုပ်သိပ် သိချင်နေတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မမြဝင်းက

“ကျွန်မ ဘာကူညီရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ စောနောင်က

“ရူပီမိုင်းက တူးဖော်ခဲ့တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာစာရင်း ကို ကျုပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ရူပီမိုင်းရဲ့ နောက်ဆုံး ကျောက်မျက်ရတနာ တူးဖော်ရရှိမှု စာရင်းကို လိုချင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ စောနောင်၏စကားကြောင့် မမြဝင်းက

သက်ပြင်းချ၍

“လွယ်တော့မလွယ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မအတွက် အခက်အခဲ
တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း
မနန်းသူအတွက် ကျွန်မ စွန့်စားပါ့မယ်”

ဟုပြောလေရာ စောနောင်က

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ကူညီနိုင်လို့ အပူကပ်ရ
တာပါ၊ ခင်ဗျားဆီက စာရင်းဇယားတွေ ကြည့်လိုက်ရင် ရူပီ
မိုင်းက မနန်းသူကို ဘာဖြစ်လို့လုပ်ကြတာလဲဆိုတာသိမှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

မမြဝင်းက ရူပီမိုင်း၏ ကျောက်မျက်ရတနာ တူးဖော်
ရရှိမှု စာရင်းများကို သူမ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုပေးမည်ဖြစ်
ကြောင်း ပြောဆိုပြီး (၃)ရက်ခန့် အချိန်ပေးရန် ပြောလေ၏။
စောနောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်အတွက် (၃) ရက်အချိန်မရှိတော့ဘူး မမြဝင်း
ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့တစ်ရက်တည်း ရအောင်လိုချင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြဝင်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍
စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ကျွန်မ အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးပါ့မယ်၊ ဒါဆိုရင် ရှင်ဘယ်ကိုမှ
မသွားနဲ့တော့၊ ကျွန်မ အိမ်ခန်းမှာစောင့်နေ၊ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်းနေတော့ ရှင်အတွက် ပြဿနာမရှိဘူး၊
နေ့လယ်မှိုက်ဆာရင် ထမင်းဟင်းတွေချက်ထားတယ်၊
ခူးခပ်ပြီးစားလိုက်ပေတော့”

ဟုပြောကာ ရူပီမိုင်းရုံးသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

စောနောင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မမြဝင်း၏နေအိမ်၌
ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

✍

နေ့လယ်စာစားချိန်သို့ရောက်သောအခါ မမြဝင်း၏
မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ကာ ထမင်းဟင်းများကို ခူးခပ်စားသောက်
လိုက်၏။

မမြဝင်းသည် တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သော အပျိုကြီး
ဖြစ်သဖြင့် သူမ၏အိမ်သည် မိမိအတွက် လုံခြုံသလို ခံစား
လိုက်ရ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ရွှပ်မိုင်းရုံးမှ မမြဝင်း ပြန်လည်

ရောက်ရှိလာပြီး စောနောင်၏လက်ထဲသို့ စာရွက်များကို
အပ်ကာ

“ဒီနေ့ ကံသိပ်ကောင်းသွားတယ်၊ ကျွန်မတို့ ရုံးခန်းထဲ
က စာရေးမနှစ်ယောက် ခွင့်ယူထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ရွှပ်မိုင်းရုံး
လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ ခိုးယူနိုင်ခဲ့တယ်၊ ရှင်
ကြည့်ပြီးရင် ကျွန်မကို ပြန်ပေးပါ၊ မနက်ဖြန် ရုံးစောစောသွား
ပြီး ဟန်မပျက် ပြန်ထားရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်သည် ရွှပ်မိုင်းကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီ၏ တူးဖော်
ရရှိသော စာရင်းများနှင့် နောက်ဆုံးကျောက်မျက်ရတနာထွက်
ရှိမှု စာရင်းကို ယှဉ်တွဲကြည့်ရာ ကျောက်မျက်ရတနာစာရင်း၌
ဈေးစွာကွာခြားနေကြောင်းတွေ့လိုက်ရ၏။

စောနောင်သည် ထိုစာရင်းများကိုကြည့်ရှု၍ တစ်စုံ
တစ်ရာကို ရိပ်စားမိသလိုဖြစ်သွားပြီး နာကြည်းစွာဖြင့် တက်
ခေါက်လိုက်လေ၏။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကိုလည်း သတိရ

လိုက်၏။

သူသည် စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ဝမ်းပန်းတနည်း ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

“နန်းရယ်...နန်းသေဆုံးတာ ဘယ်သူကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကြောင့်ပဲ၊ သူတို့က ကိုယ့်ကို သတ်ချင်နေတာကိုး”

စောနောင်၏ ဝမ်းပန်းတနည်း ရေရွတ်လိုက်သောစကားများကို နားထောင်၍ မမြဝင်းက အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုစောနောင်ရယ်၊ ကျွန်မကိုဖြောပြပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

စောနောင်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍

“ရူပီမိုင်းက မနန်းသူကို လုပ်ကြံချင်တယ်လို့ ထင်ထားတာ၊ အခုတော့ မနန်းသူကို လုပ်ကြံချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို လုပ်ကြံချင်တယ်ဆိုတာ သိသွားပြီ၊ မနန်းသူဟာ ကျုပ်ကိုယ်စားစားစာခံ ဖြစ်သွားရတာပဲ၊ တစ်ခါတုန်းက

မနန်းသူကပြောဖူးတယ်၊ မိုးကုတ်ပတ္တမြားတွေ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် အထွက်လျော့လာတယ်တဲ့၊ ကျုပ်က မနန်းသူစကားကို ကြားတော့ မိုးကုပ်သားပီပီ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျုပ်တို့ မိုးကုတ်က ကျောက်မျက်တွေကို ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီက လက်ဝါးကြီးအုပ်နေတယ်လို့ ခံစားရတယ်၊ နောက်တော့ မနန်းသူဆီက ထူးခြားတဲ့ စာရင်းဇယားတစ်ခုကို သိလိုက်ရပြန်တယ်၊ အဲဒါကတော့ ရူပီမိုင်းက နီလာရိုင်းတွေရဲ့ အထွက်ကမလျော့ဘဲ ပတ္တမြားတွေသာ အထွက်လျော့နေတယ်လို့သိရတယ်၊ ရူပီမိုင်းမှာ ပထမဆင့်ကျောက်မျက်ကျွမ်းကျင် ပညာရှင်နှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကျုပ်နဲ့ ကိုလှိုင်ဘွားပဲ၊ ကျုပ်က နီလာရိုင်းတွေကို အကဲဖြတ်တဲ့အဖွဲ့မှာ တာဝန်ယူရတယ်၊ ဆိုလှိုင်ဘွားကတော့ ပတ္တမြားတွေကို အကဲဖြတ်တဲ့ အဖွဲ့မှာ တာဝန်ကျတယ်၊ ကျုပ်က မိုးကုတ်သားပီပီ ပတ္တမြားတွေနည်း ခါးလာတာကို စူးစမ်းချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုလှိုင်ဘွားနဲ့ ဌာနချင်းလဲပေးဖို့ မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဇံကိုသွား အပ်

ကပ်တယ်။ ဦးအောင်ဘဇံက သူ့အနေနဲ့ ဒီလို တာဝန်ခွဲစေမှုမျိုးကို လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အခွင့် အာဏာမရှိကြောင်း ငြင်းဆိုတယ်။ မျက်နှာဖြူမန်နေဂျာချုပ်ကြီးဆီ ကိုသွားပြီး တင်ပြဖို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်လဲ ပတ္တမြားတွေကို စူးစမ်းချင်စိတ် ကြီးမားလွန်းတာနဲ့ မျက်နှာဖြူ မန်နေဂျာချုပ်ကို ကိုယ်တိုင်သွားပြီး တောင်းဆိုတယ်။ မျက်နှာဖြူမန်နေဂျာချုပ်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့ စူးစမ်းချင်စိတ်ကို မတားဆီးဘဲ ကိုလှိုင်ဘွားနဲ့ ဌာနချင်းလဲပေးဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မနန်းသူ လုပ်ကြံခံရတဲ့ညမှာ စိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဇံနဲ့ နေအိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူပွဲကျင်းပတယ်။ ဘုရားကိုးဆူမှာ ပတ္တမြားအကဲဖြတ်ဌာနက ပညာရှင် ကိုလှိုင်ဘွားနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်။ ကိုလှိုင်ဘွားကို ကျုပ်က မကြာမီ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဌာနချင်းလဲပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုလှိုင်ဘွားက ကျုပ်စကားကို သဘောမတူဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာဖြူမန်နေဂျာချုပ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့အမိန့်အာဏာနဲ့ ဌာနချင်း

လဲရတော့မယ်ဆိုတာ သိတော့ မကျေမချမ်းနဲ့ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီညမှာပဲ မနန်းသူ လုပ်ကြံခံရတာပဲ။ တကယ်တော့ မနန်းသူဟာ ကျုပ်ရဲ့ပယောဂကြောင့် ဓားစာခံဖြစ်သွားရတာဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြဝင်းက ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိ၍

“ကြားရတာတွေက ထူးဆန်းလိုက်တာရှင်၊ ဒါဆိုရင် မနန်းသူကို လုပ်ကြံဖို့စေခိုင်းတဲ့သူဟာ ကျောက်မျက်ပညာရှင် ကိုလှိုင်ဘွားပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ စောနောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီလူရဲ့ စေခိုင်းချက်ဖြစ်တာ သေချာနေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုလှိုင်ဘွားဟာ ကျုပ်နဲ့ဌာနချင်း လုံးဝမလဲချင်ဘူး။ ဌာနချင်းလဲလိုက်ရင် ရူပီမိုင်းရဲ့ အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ပတ္တမြားတွေကို သူ ခိုးထုတ်နေတာ ကျုပ်သိသွားမှာစိုးလို့ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

မမြဝင်းက ကိုစောနောင်၏မျက်နှာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ

ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒါကြောင့် မနန်းသူကို သောင်းမြင့်ဆိုတဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက လုပ်ကြံသွားတာပေါ့။”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်က ကြေကွဲစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“အဲဒီညက ဘုရားကိုးဆူကအပြန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ကားပျက်သွားခဲ့တယ်။ ကားပျက်သွားခဲ့တဲ့အတွက် မနန်းသူကို အငှားကားနဲ့အိမ်ကို ပြန်ပို့ပေးခဲ့တယ်။ ကားပျက်သွားလို့ ကျုပ်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကြမ္မာဆိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာပဲ။ ကံဆိုးရှာတဲ့ မနန်းသူကတော့ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်ရောက်သွားပြီး လူသတ်သမားရဲ့ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ကားစက်ပြန်ကောင်းလာတော့ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ မနန်းသူက သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ သေလုမျောပါးဖြစ်နေပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြဝင်းသည် စောနောင်ကို ကရုဏာ

ဝေတနာစာပေ

သက်စွာဖြင့်ကြည့်၍

“ရှင်အဖြစ်ကလည်း ဆိုးလိုက်တာ။ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဆုံးမိန်းမလည်း အသတ်ခံရတယ်။ ပုလိပ်ကလည်း ကိုယ့်ကို လူသတ်သမားလို့ စွပ်စွဲပြီး ထောင် (၁၀)နှစ်ချတာ ခံရတယ်။ အခုလည်း ဝရမ်းပြေးဖြစ် နေပြန်ပြီ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ရှင်ကိုယ်ရှင် ထိန်းနိုင်မှဖြစ်မယ်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လျှောက်လုပ်နေရင် ရှင်ဘဝ နှစ်မွမ်းသထက် နှစ်မွမ်းသွားလိမ့်မယ်။ ရှင်ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ စောနောင်က လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍

“ကျုပ်တို့လင်မယားက မတရားခံရတာမျိုး မတရားတာကို ဒီအတိုင်းခေါင်းငုံ့မခံနိုင်ဘူး။ အမှန်တရားအတိုင်းဖြစ်အောင် ကျုပ်အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြဝင်းက

“ပုလိပ်ဌာနကို ဖွင့်ပြောပြီး အကူအညီတောင်းရင်

ဝေတနာစာပေ

မရဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

စောနောင်က ခေါင်းခါယိုမီး၍

“ကိုလိုနီပုလိပ်တွေဗျ၊ သူတို့ဟာ ကျုပ်ကိုမြင်ရင်
သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး ဖမ်းဆီးမယ်၊ အသေပစ်သတ်ရင်လဲသတ်မယ်၊
သူတို့အတွက် အမှန်တရားထက် နာမည်ကောင်းရဖို့အရေးကြီး
တယ်၊ အင်စပက်တော် လှမ်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကိုတော့
ကျုပ် နည်းနည်းယုံကြည်တယ်၊ သူ့မှာ အသိဉာဏ်ရှိမယ်လို့
ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျုပ်ရသမျှသဲလွန်စတွေပြော
ပြခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့ သူ့ကျုပ်ကို ကူညီနိုင်မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်
ချက်နဲ့ပေါ့၊ ရူပီမိုင်းမှာ ကျုပ်အယုံကြည်ရဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူကတော့ မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဇံ၊
ဦးအောင်ဘဇံကို ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောရမယ်”

ဟုပြောကာ မမြဝင်းကို နှုတ်ဆက်၍ သူမ၏အိမ်မှထွက်
ခဲ့၏။ မမြဝင်းက စောနောင်ကို အိမ်ပေါက်ဝသို့ လိုက်လံပို့

ဆောင်ပေးပြီး

“ရှင် အခက်အခဲရှိရင် ကျွန်မဆီကို အချိန်မရွေးလာ
ခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မန်နေဂျာကြီး ဦး
အောင်ဘဇံကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဇံက စောနောင်၏ ဖုန်းမှန်းသိ
သည်နှင့်

“မင်းဘယ်မှာနေသလဲ စောနောင်၊ မင်းကိုငါ စိုးရိမ်
တယ်ကွာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်က

“ကျုပ်ကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်က တရုတ်တန်းက
ဟိုက်စွမ်ဟိုတယ်မှာ တည်းနေတယ်၊ ကျုပ် မနန်းသူကို သတ်
တဲ့တရားခံကို သိပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဇံက အဝဋ်

စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

စောနောင်က ရူပီမိုင်းရှိ ကျောက်မျက်အကဲဖြတ်သော
ဌာနနှစ်ခုလုံးလှယ်ရန် ကြီးစားသောအကြောင်းများကို ပြန်လည်
ပြောဆိုပြီးနောက်

“ကျုပ် ဇနီးကိုသတ်တဲ့ကောင်က ရူပီမိုင်းက လုံခြုံရေး
တာဝန်ယူထားတဲ့ သောင်းမြင့်ပဲ။ သောင်းမြင့်ကို စေခိုင်းတဲ့
ကောင်က ပတ္တမြားဌာနမှာ ကျောက်မျက်ပညာရှင်တာဝန်ယူ
ထားတဲ့ လှိုင်ဘွားပဲဖြစ်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဇံသည်
မယုံနိုင်အောင်ပင် အံ့သြသွားလေ၏။

ဦးအောင်ဘဇံက

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ မောင်ရင်ပြောတာတွေကို နားရှိလို့
သာ ကြားရတာ၊ ကျုပ်မယုံချင်ဘူး”

ဝေတာနာစာပေ

ဟုပြောလေရာ စောနောင်က

“ကျုပ်မှာ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိတယ်။ ရူပီမိုင်းကမှတ်
တမ်းတွေလဲ ကျုပ်ရှာတွေ့ပြီးပြီ။ ကျုပ် ကိုလှိုင်ဘွားဆိုတဲ့
လူယုတ်မာကောင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ဖြေရှင်းဖို့ပဲ နည်းလမ်းရှိတော့
တယ်။ ကျုပ် မိန်းမအတွက် လက်စားချေချင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ စောနောင်၏စကားကြောင့် ဦးအောင်
ဘဇံက

“မောင်ရင် စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊
အမှုတွေ ကြီးသထက်ပိုပြီးကြီးကုန်မယ်။ ရူပီမိုင်းမှာ ကျုပ်တို့
ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးပြီး ဟုတ်မဟုတ် လက်တွေ့သိရအောင်
ကြိုးစားရအောင်”

ဟုပြောလေ၏။ စောနောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒါမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး မန်နေဂျာကြီး၊ ရူပီမိုင်းက
လုပ်မယ်ဆိုရင် သိပ်နောက်ကျနေပြီ။ ဒီလူက အထောက်အ
ထားတွေအကုန်လုံး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိမ့်မယ်။ ချုပ်က

ဝေတာနာစာပေ

ဒီအကြောင်းတွေအားလုံးကို မူလိပ် ဌာနမှာဖွင့်ချပစ်တော့မယ်၊
မန်နေဂျာကြီး လှိုင်ဘွားကို သတိထားပြီး ဆက်ဆံပါ”
ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီမှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း
သောင်းမြင့်သည် သူ၏ခြံအောက်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရှိ
ခဲမြကြီးထဲတွင် ဖွက်ထားသော သံပုံးတစ်လုံးကို ဖော်လိုက်၏။
ထိုသံပုံးထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်
များရှိနေ၏။

သောင်းမြင့်သည် 'အေးစက်သောမျက်လုံးများဖြင့်
ခြောက် လုံးပြူးကို ကြည့်လိုက်ပြီး
“စောအောင် မင်းအတွက် ဒီသေနတ်ကိုပြန်ပြီးအသုံးပြုရ

တော့မယ်၊ ဘုရားကိုးဆူညက မင်းသိပ်ကံကောင်းသွားတယ်၊
မင်းအဖား မင်းရဲ့ နှီးချောလေးကိုပဲ သတ်ပစ်ခဲ့ရတယ်၊
ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်း ငါ့လက်က မလွတ်ပါဘူး”

သောင်းမြင့်သည် အိမ်ထဲသို့ တစ်ဖန်ပြန်ဝင်ပြီး အရက်
ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူ၏သွေးများ ပူနွေးလာပြီး ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်သော စိတ်ဓာတ်များလည်း ဝင်ရောက်လာ၏။

သောင်းမြင့်၌ သနားကရုဏာစိတ်ဓာတ် မရှိ၊ တာဝန်
ဝတ္တရားကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်လိုသော စိတ်သာရှိ၏။

အင်စပက်တော်ဇော်မင်းသည် ပုဇွန်တောင်၌နေထိုင်
သော အင်စပက်တော် လှမိုး၏နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး

“သဲလွန်စတစ်ခုတော့ ထပ်တွေ့ပြန်ပြီ၊ ဘုရားကိုးဆူည
က ရူပီမိုင်းကုမ္ပဏီရဲ့အစောင့် သောင်းမြင့်ရဲ့နေအိမ်ကို ရူပီမိုင်း
က ကျောက်မျက်ပွညာရှင် ကိုလှိုင်ဘွားက မကြာခဏလာ
ရောက်လေ့ ရှိတယ်လို့ အိမ်နီးချင်းတွေက ထွက်ဆိုကြတယ်၊
ရူပီမိုင်းက ကိုလှိုင်ဘွားရဲ့ ဂျစ်ကားကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ပြတော့

၂၅၂ စာအုပ်

အိမ်နီးချင်းတွေက ဒီကားကို သိကြတယ်။ ရူပီခိုင်းက
ကိုလိုင်ဘွားရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုပြကြည့်တော့လည်း ကိုလိုင်ဘွားကို
မြင်ဖူးတယ်လို့ တိတိကျကျပြောကြတယ်။”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက သဘောကျ
ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ခင်ဗျားရဲ့တွေ့ရှိချက်က သိပ်ကောင်းတယ်။ ရူပီခိုင်းက
ကျောက်မျက်ပညာရှင်ကိုလိုင်ဘွားနဲ့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ
သောင်းမြင့်ဟာဆက်စပ်မှုမရှိဘူး။ သူတို့နှစ်ဦး အဆက်အသွယ်
ရှိနေတာ အံ့သြစရာပဲ။”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက
သက်ပြင်းချ၍

“သဲလွန်စတွေကို တဖြည်းဖြည်းဆက်စပ်ကြည့်လိုက်
တော့ လူသတ်မှုဟာ ကိုစောအောင်နဲ့ မဆိုင်သလိုဖြစ်လာပြီ။”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက အဝေးဆီသို့
ငေးကြည့်၍

စာအုပ်အမည်

“ကျုပ်လည်း ဒီလိုခံစားမိတာကြာပါပြီဗျာ”
ဟုပြောလေ၏။

✱ ✱ ✱

လူသတ်သမားသောင်းမြင့်သည် စောနောင်ကို
လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် တရုတ်တန်းရှိ တည်းခိုခန်းသို့သွားရောက်
ခဲ့လေ၏။

သောင်းမြင့်သည် ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ ခြောက်လုံး
ပြူးသေနတ်ကိုထည့်၍ စောနောင်တည်းခိုရာ နေရာသို့ရောက်
ခဲ့၏။

သူသည် အေးစက်မာကြာသော စိတ်ဓာတ်ကို ပိုင်ဆိုင်
ပြီး လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ရန် ဝန်လေးခြင်းမရှိချေ။

သောင်းမြင့်သည် တည်းခိုခန်းဆိုင်းဘုတ်ကို သေချာ
အောင်လှေလာပြီး စောနောင်ရှိမည့်အခန်းကို တရုတ်တစ်
ယောက်ထံ၌ သွားရောက်မေးမြန်းလေ၏။

တရုတ်ထံမှ အဖြေရပြီးနောက် သုံးထပ်သို့တက်ခဲ့၏။
သုံးထပ်ရှိ စောနောင်တည်းခိုရာအခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ထားသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်
မိ၏။

တည်းခိုဆောင်ရှိ အခန်းထဲ၌ စောနောင်ရှိမနေချေ။
သောင်းမြင့်သည် တည်းခိုခန်းအောက်သို့ ပြန်ဆင်းလိုက်
ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်၏။

ထိုအခါ ဆန်ပြုတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲတွင်ထိုင်၍ စား
သောက်နေသော စောနောင်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

သောင်းမြင့်သည် စောနောင်မမြင်အောင် ပုန်းကွယ်
ပြီးနေလိုက်၏။

စောနောင်သည် ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးနောက် ဘုတ်

ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်သွားပြီး ရထားစောင့်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ရထားဆိုက်လာသဖြင့် စောနောင်သည်

ရထား ပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။

လူသတ်သမားသောင်းမြင့်သည် စောနောင်၏အနောက်

မှ တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာခဲ့၏။

စောနောင်သည် ရွပ်မိုင်းရုံးချုပ်ရှိရာ အလုံဘက်သို့
ရထားစီးပြီးလိုက်ပါလာခဲ့၏။

ရထားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ သူကြီးဂေဇက်သတင်း
စာကို ဖတ်ရှုပြီး လိုက်ပါလာ၏။

နေ့လယ်ပိုင်းဖြစ်သဖြင့် ရထားပေါ်တွင် မိမိနှင့်အတူ
လူတစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသာရှိ၏။

ကံဆိုးချင်တော့ စောနောင်ထိုင်နေသော ထိုင်ခုံ၏

အနောက်ရှိ ရထားနံရံ၌ လူသတ်မှုတရားခံပြေးစောနောင် ဟု
သောဓာတ်ပုံကို ကပ်ထားလေ၏။

ထိုအခါ စောနောင်၏အရှေ့၌ ထိုင်နေသောလူသည်
ရထားနံရံ၌ကပ်ထားသော ဓာတ်ပုံကိုတစ်လှည့် စောနောင်၏
မျက်နှာကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ပြီး
ထိုင်ရာမှထရပ် လိုက်၏။

စောနောင်သည် မိမိရှေ့မှလူ၏ အမူအရာပျက်နေပုံကို
ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး နံရံပေါ်သို့မော့
ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏ဓာတ်ပုံကြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။

စောနောင်သည် အန္တရာယ်နှင့် နီးကပ်စွာရှိနေသဖြင့်
ထိုင်ရာမှ ထရပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားတွဲ၏ အနောက်ဘက်မှ
လူတစ်ဦးတက်လာပြီး စောနောင်ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“မလှုပ်နဲ့နော်၊ လူစွမ်းကောင်းကြီး၊ ဒီနေ့တော့ ခင်ဗျားရဲ့
နောက်ဆုံးအချိန်ကိုရောက်ပြီ”

ဟူသောအသံကို ကြားရသဖြင့် စောနောင် လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။ ထိုသူ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ပြီး စောနောင်၏ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲရှိ သွေးများဆူပွက်သွားသလို ခံစားရ၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း မုန်းတီးရွံရှာမှုများ တဖွားဖွားဖြစ်
ပေါ်လာပြီး

“တောက်...မင်းဟာ လူသတ်သမား၊ ငါ့မိန်းမကို
သတ်သွားတဲ့ကောင်၊ လူယုတ်မာသောင်းမြင့်”

ဟုဒေါသတကြီးပြောလိုက်ရာ သောင်းမြင့်က သဘော
ကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟားဟားဟား... ဒေါသသိပ်ကြီးနေလားဗျ၊ ခင်ဗျား
ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေပြီ၊ ဘုရားကိုးဆူညက
ခင်ဗျားသိပ်ကံကောင်းလို့ လွတ်သွားတာ၊ တကယ်တော့ အဲဒီ
နေ့ကတည်းက ခင်ဗျားသေရမှာဗျ”

ဟုပြောလေရာ စောနောင်သည် သောင်းမြင့်ကို ဒေါသ
တကြီးကြည့်၍

“နေပါဦး၊ ငါတို့လင်မယားကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်
ဖြတ်ဖို့ မင်းကိုဘယ်သူအမိန့်ပေးတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သောင်းမြင့်က မခိုးမခန့်ရယ်မော၍

“မင်းသေကာန်းမှ မသိချင်ပါနဲ့တော့ကွာ၊ ရူပီမိုင်းက
ဆရာကြီးတွေပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်က ဒေါသတကြီးတက်
ခေါက်၍

“တောက်...လှိုင်ဘွားဆိုတဲ့ လူယုတ်မာမဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်၏။ သောင်းမြင့်က ရယ်မော၍

“မင်းမှာ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသားပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ မင်း
အသက်တိုတိုနေလိုက်ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လှိုင်ဘွားတစ်
ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့နောက်မှာ ကျန်သေးတယ်လို့ငါ
ထင်တယ်”

ဟုဆိုကာ စောနောင်အား သေနတ်နှင့်လှမ်းချိန်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့၏အနောက်မှ မီးရထားစောင့်
ပုလိပ်ရောက်လာပြီး

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားလက်ထဲက သေနတ်ကိုချလိုက်”

ဟုအမိန့်ပေးလေ၏။

မီးရထားစောင့်ပုလိပ်ကို စောနောင်အား တရားခံပြေးဟု
ဟုဆသောလူက ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ မိုက်ရူးရဲသောင်းမြင့်က

“မချဘူးကွ”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး မီးရထားစောင့်ပုလိပ်ကို သေနတ်ဖြင့်
သုံးချက်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်လေ၏။

ပုလိပ်လဲကျသွားသောအခါ စောနောင်သည် တစ်ဟုန်
တိုး ခုန်ထလိုက်ပြီး သောင်းမြင့်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆောင့်တွန်း
လိုက်၏။ သောင်းမြင့်သည် ရထားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျပြီး
သေနတ်မှာလည်း လွင့်စင်သွားလေ၏။

စောနောင်သည် မျက်လုံးထဲတွင် ချစ်ဇနီးသေဆုံးသွား

ခဲပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ဇနီးသည်၏ နောက်ဆုံးအချိန်မြင်ကွင်းများကို မြင်
ယောင်ပြီး ဒေါသအိုးများပေါက်ကွဲကာ သောင်းမြင့်အား သဲကြီး
မဲကြီး ထိုးကြိတ်နေမိ၏။

သောင်းမြင့်သည် ခွန်အားရှိသမျှ ပြန်လည်တွန်းလှန်
သော်လည်း စောနောင်၏ နာကြည်းမှုနှင့်တိုက်ခိုက်မှုများကို
မခုခံနိုင်ဘဲ သူ၏ခေါင်းကို ရထားကြမ်းပြင်နှင့် တဒုံးဒုံးဆောင့်
ခြင်းခံရ၏။

နောက်ဆုံး၌ သောင်းမြင့်၏ခေါင်း၌ သွေးချင်းချင်းနီကာ
မေ့မြောသွားလေတော့၏။

စောနောင်သည် ထိုအခါမှပင် ထိုင်ရာမှထ၍ ကြမ်း
ပေါ်တွင် ကျနေသောသေနတ်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သေဆုံးနေသော မီးရထားပုလိပ်၏ခါးကြားမှ
လက်ထိတ်ကိုယူ၍ သောင်းမြင့်၏လက်နှင့် ရထားသံတိုင်ကို
ချုပ်နှောင်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မီးရထားသည် အလုံဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်
သဖြင့် ရထားမရပ်မီ လျှင်မြင်စွာ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်ဇော်မင်းသည် ထူးခြားသောသတင်း
အချက်အလက်တစ်ခုရသည်နှင့် အင်စပက်တော်လှမိုးထံသို့
ကားကိုမောင်းနှင်လာပြီး ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်းကာ

“သတင်းထူးပါတယ်ဗျို့၊ ဘုရားကိုးဆူပွဲ ကျင်းပတဲ့ည
တိတိကျကျပြောရရင် မနန်းသူ အသတ်ခံရတဲ့ညက လုံခြုံရေး
ဝန်ထမ်းသောင်းမြင့်ရဲ့အိမ်ကို ရူပီမိုင်းက ကျောက်မျက်ပညာရှင်
လှိုင်ဘွား ရောက်လာကြောင်း အထောက်အထားရှိတယ်၊
အဲဒါကတော့ ရူပီမိုင်းက ကျောက်မျက်ပညာရှင် လှိုင်ဘွားရဲ့

ဂျစ်ကား သောင်းမြင့်ရဲ့အိမ်ကို လာတဲ့နေ့ကို သောင်းမြင့်ရဲ့
အိမ်ရှင်တွေကို မေးကြည့်တော့ ဘုရားကိုးဆူ ကျင်းပတဲ့ညနဲ့
တစ်ညတည်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုစောနောင်တို့လင်
မယားကို လုပ်ကြံဖို့ သောင်းမြင့်ကို အမိန့်ပေးတဲ့လူဟာ
ရူပီမိုင်းက ကိုလှိုင်ဘွားဆိုတာ မှန်းဆလို့ရနေပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုလှမိုးက လက်ဖျစ်တီး၍

“သိပ်ကောင်းတဲ့အချက်တွေပဲ၊ ဒီအချက်တွေက
ကိုစောနောင်ကို ပြန်လည်ကယ်တင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရ
မယ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် တယ်လီဖုန်းသံကြားရသဖြင့် အင်စပက်
တော် လှမိုးက ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။
ပြီးနောက် ဖုန်းခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး

“သွားပြီး...အားလုံးနောက်ကျသွားပြီ။ အလုံဘူတာမှာ
ပုလိပ်တွေက ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်နဲ့ သောင်းမြင့်ကို ဖမ်းမိ
ထားတယ်။ မီးရထားစောင့် ပုလိပ်လဲ သေနတ်နဲ့သုံးချက်ဆင့်
ပစ်ခံရလို့ ပွဲချင်းပြီးသေသွားတယ်။ စောနောင်က သေနတ်ယူ

ပြီးထွက်ပြေးသွားပြီ။ ရန်ကုန်မြို့တစ်မြို့လုံးက ပုလိပ်တွေ
စောနောင်နောက်ကို သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေကြပြီ။ တွေတာနဲ့
ပစ်ကြခတ်ကြတော့မှာပဲ။ ကိုစောနောင်ကို ကျုပ်တို့ ကယ်လို့
မရတော့ဘူး”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက

“မီးရထားစောင့် ပုလိပ်ကို ကိုစောနောင်သတ်လိုက်တာ
လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းခါ
ယမ်း၍

“ဒါကို ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ သောင်း
မြင့်ရဲ့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရထားတယ်”

ဟုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်လေတော့၏။

✽ ✽ ✽

စောနောင်သည် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ရူပီမိုင်းရုံးသို့ ရောက်ခဲ့၏။

ရူပီမိုင်းရုံးထဲသို့ရောက်သောအခါ ဒေါသတကြီးဖြင့်

“လှိုင်ဘွား ဘယ်မှာလဲ”

ဟုအော်ဟစ်ပြီးမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ စာရေးမလေးတစ်ဦးက စောနောင်ကိုကြည့်၍ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်

“ဒီနေ့ စထရင်းဟိုတယ်မှာ မြန်မာပြည်ရဲ့ပတ္တမြား ထွက်ရှိမှုဆိုတဲ့စာတမ်းကို ဖတ်ကြားဖို့ရှိတယ်၊ ကုမ္ပဏီရဲ့

လူကြီးပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေအားလုံး ရောက်နေပါပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စောနောင်သည် စထရင်းဟိုတယ်သို့ အငှားကားတစ်စီးငှားရမ်း၍ ထွက်ခဲ့၏။

စထရင်းဟိုတယ်သို့ရောက်သောအခါ ခန်းမကြီး၌ ကတ္တီပါဆိုင်းဘုတ်ကြီးဖြင့် “မြန်မာပတ္တမြား” ဟု ရေးသားထားလေ၏။

စောနောင်သည် ခန်းမကြီးထဲသို့ ဒေါသတကြီးဝင် ရောက်သွားခဲ့၏။

ထိုအခါ စင်မြင့်ပေါ်၌ ဥရောပဝတ်စုံ အဖြူဝတ်ဆင်၍ ဟောပြောနေသော လှိုင်ဘွားကိုတွေ့လိုက်ရပြီး လှိုင်ဘွား၏ ဟောပြောချက်ကို နားထောင်နေသူများသည် ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်မျက်လောကရှိ လူကုံထံများနှင့် မျက်နှာဖြူများပါဝင်၏။ စောနောင်၏ကျေးဇူးရှင် မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ဘဲကို လည်းတွေ့ရ၏။

စောနောင်သည် လျှောက်လမ်းအတိုင်း စင်မြင့်ရှိရာသို့

လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

စင်မြင့်ပေါ်၌ မိုးကုတ်ပတ္တမြားအကြောင်းကို ဟောပြောနေသော လှိုင်ဘွားသည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များရရှိထားသော စောနောင်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေ၏။

စောနောင်က လှိုင်ဘွားကို မုန်းတီးစွာဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းလိုလူမျိုးက မိုးကုတ်ပတ္တမြားအကြောင်းကို ဟောပြောစရာမလိုဘူးကွ။ မင်းဟာ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့သူခိုး တစ်ယောက်ပဲ။ မိုးကုတ်ပတ္တမြားတွေကိုခိုးပြီး မိုးကုတ်နယ်ကို သိက္ခာကျအောင် လုပ်နေတဲ့ကောင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားမျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး ပရိသတ်များမှာလည်း သူတို့နှစ်ဦးကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ လှိုင်ဘွားသည် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူဖြစ်၍ စောနောင်ကို ဧဗ္ဗမယူဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“သူငယ်ချင်း စိတ်ကောင်းကောင်းထားပါ။ မင်းနေမကောင်းဖြစ်ရင် အေးအေးဆေးဆေး နားနေစမ်းပါ။ ငါ့ရဲ့ပွဲကို

လာနေောင့်ယုက်ပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ဟုပြောလေ၏။

စောနောင်သည် လှိုင်ဘွားကိုဒေါသတကြီးကြည့်၍

“ငါ့မိန်းမကို သတ်ဖို့ကြိုးစားတာ ရက်စက်လွန်းပါတယ်ကွာ။ မင်းဘာမှ လိမ်ညာဖို့မကြိုးစားနဲ့တော့။ ဒီနေ့နံနက် ငါ့ကိုသတ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ သောင်းမြင့်ကို ပုလိပ်လက်မှာ ဖမ်းမိထားပြီ။ သောင်းမြင့်က မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေအားလုံးကို ဖော်ထုတ်လိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းကို စာရင်းရှင်းဖို့ငါလာခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားသည် ၎င်းအတွက် အခြေအနေမဟန်တော့ကြောင်း သိသဖြင့် ခန်းမကြီးထဲမှ တစ်ရှိန်ထိုးထွက်ပြေးလေတော့၏။

စောနောင်သည် လှိုင်ဘွား၏နောက်မှပြေးလိုက်သွားလေ၏။

မန်နေကျကြီးဦးအောင်ဘဇံသည် ထိုင်ရာမှထ၍

“စောနောင် မင်းစိတ်ကိုထိန်းပါ၊ လူမိုက်ကို ဥပဒေက
စီရင်လိမ့်မယ်၊ စိတ်ကိုထိန်းပါ”

ဟုအော်ဟစ်တားဆီးလေ၏။

လှိုင်ဘွားသည် ခန်းမကြီး၏အရှေ့ဘက်သို့ထွက်ပြေးရန်
မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ဟိုတယ်၏အပေါ်သို့ တက်ပြေးလေ၏။

BURMESE
CLASSIC

ထိုအချိန်၌ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ဦးခေါင်း၌
ဒဏ်ရာ ရရှိထားသော သောင်းမြင့်ထံမှ နောက်ဆုံးစစ်ချက်ကို
ရယူပြီးနောက် အင်စပက်တော်ဇော်မင်းဘက်သို့လှည့်၍

“မထင်မှတ်တာတွေ့ဖြစ်ကုန်ပြီဗျို့၊ ကိုစောနောင် လက်
မလွန်မိကျုပ်တို့အမြန်လိုက်မှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်ဇော်မင်းက

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကိုစောနောင်ကိုလိုက်ပြီး ဖမ်းဖို့ကြိုး

စားနေတဲ့ ပုလိပ်တွေနဲ့ ပစ်ကြိတ်ကြမှာလဲ စိုးရိမ်ရတယ်။
ကျုပ်တို့အမြန်ဆုံးသွားကြမယ်”

ဟုဆိုကာ ရွပ်ခိုင်းရုံးသို့အပြင်းမောင်းနှင်လာ၏။ ရွပ်ခိုင်း
သို့ရောက်သောအခါ စာရေးမလေးက စထရင်းဟိုတယ်သို့
ညွှန်၍ စထရင်း ဟိုတယ်ရှိရာ ကမ်းနားလမ်းသို့ လိုက်ရပြန်၏။

BURMESE
CLASSIC
.com

လွိုင်ဘွားသည် ဟိုတယ်၏အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်၍
ပြေးရင်း ဟိုတယ်အနောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ကြောင်
လိမ်လှေခါးကိုတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကြောင်လိမ်လှေခါးသို့
အပြေးတက်ခဲ့ရာ ဟိုတယ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ရောက်သွား၏။

စောနောင်သည် ကြောင်လိမ်လှေခါးအတိုင်း လိုက်ခဲ့
ပြန်၏။

လှိုင်ဘွားသည် စောနောင်၏လက်ထဲ၌ သေနတ်ရှိကြောင်းသိရသဖြင့် ရေစည်ကြီးအနောက်၌ ပုန်းပြီးစောင့်နေ၏။

စောနောင်သည် သေနတ်ကိုကိုင်၍ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လှိုင်ဘွားကို လိုက်လံရှာဖွေနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှိုင်ဘွားသည် ရေစည်ကြီးအနောက်မှ ရုတ်တရက်ထွက်၍ စောနောင်၏ သေနတ်ကိုင်လက်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီးကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။

စောနောင်သည် သေနတ်တခြား၊ လူတခြားဖြစ်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လိမ့်သွားလေ၏။

စောနောင်သည် လှိုင်ဘွားကို ဒေါသတကြီး ခုန်အုပ်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးပြီး ခေါင်မိုးပေါ်၌ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်လိမ့်နေလေ၏။

စောနောင်သည် လှိုင်ဘွားကို အပေါ်စီးမှဖိ၍ ဒေါသတကြီး လက်သီးဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုးလေ၏။

စောနောင်စာပေ

လှိုင်ဘွားသည် အထိနာလာသောအခါ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ လိမ့်ချလိုက်ရာ စောနောင်၏အောက်မှ လွတ်သွားလေ၏။

လှိုင်ဘွားသည် ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ သံချောင်းကြီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲပြီးနောက် စောနောင်ကို ရိုက်လိုက်ရာ စောနောင်ကျောကို ရိုက်မိပြီး မေ့မြောလုမတတ်ဖြစ်သွားလေ၏။

စောနောင်သည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ကုန်းရုန်းထရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် သံချောင်းကြီးဖြင့် ကျောကို ရိုက်မိပြန်သဖြင့် လဲကျသွားပြန်၏။

စောနောင်သည် မျက်လုံးများ ပြာဝေနေပြီး စိနန်းသူ၏ မျက်နှာကို ရုတ်တရက်မြင်ယောင်သလိုရှိ၏။

မနန်းသူ၏ နောက်ဆုံးထွက်သက်၌ မိမိကို တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်သံကို ကြားရ၏။

လှိုင်ဘွားသည် ငြိမ်သက်နေသော စောနောင်၏ခေါင်းကို

စောနောင်စာပေ

သံချောင်းကြီးဖြင့် အားကုန်ရိုက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

စောနောင်သည် နေရောင်နောက်ခံဖြင့် သံချောင်းကြီး ကိုင်ထားသော လှိုင်ဘွားကိုမြင်တွေ့လိုက်၏။

သူသည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် လှိုင်ဘွား၏ သံချောင်း ကိုင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

ပြီးနောက် အားကိုအစွမ်းကုန်ထုတ်၍ လှိုင်လွှားကို ကိုင် ပေါက်ချလိုက်ရာလှိုင်လွှားသည် ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ စတုရန်းမှန် တံခါးပေါက်ထဲသို့ ကျွံဝင်သွားလေ၏။

စောနောင်သည် လှိုင်ဘွား၏ သံချောင်းကြီးကိုကောက်၍ ၎င်းကိုရိုက်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

လှိုင်ဘွားသည် အထိနာသွားသဖြင့် မရှောင်တိမ်းနိုင် တော့ဘဲ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“မင်းမိန်းမကို လုပ်ကြံတာ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောနောင်သည် လှိုင်ဘွားကို မယုံနိုင်

ဝေတနာတပေ

ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဘာ...မင်းတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးဟုတ်လား၊

ဘယ်သူပါသေးလို့လဲ၊ ပြောစမ်း ပြောစမ်း”

ဟုဒေါသတကြီးမေးမြန်းလိုက်ရာ လှိုင်ဘွားက စကား စရန် ပြင်လိုက်၏။

ထို့အခိုက်မှာပင် သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ပြီး လှိုင်ဘွားလဲကျသွား၏။ စောနောင်သည် သေနတ်သံကြောင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျနေသော သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်ထားသော မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင် ဘဇံကိုတွေ့ရ၏။

မန်နေဂျာကြီး၏လက်ထဲရှိ သေနတ်သည် စောနောင်၏ ရင်ဝသို့ တည့်မတ်စွာချိန်ရွယ်ထား၏။

မန်နေဂျာကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“စောနောင်၊ မင်းကို ရူပီမိုင်းကို ငါခေါ်လာမိတာ မှား တယ်ကွာ၊ မင်းက မိုးကုတ်သားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါမေ့သွား

ဝေတနာတပေ

တယ်၊ မင်းကြောင့် ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး ပျက်စီးရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါ လူ့လောကမှာ ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စောနောင်သည် အရာရာကို နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး

“ဇွတ်ထွက်မှ တောင်ပိုမှန်းသိတော့တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီးသိပ်လောဘကြီးတယ်၊ သိပ်ရက်စက်တယ်၊ ကျုပ်တို့မြန်မာမြေက ပတ္တမြားတွေကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ကျိုးအတွက် သိမ်းဆည်းချင်တယ်၊ ဒီအတွက် အရာရာကို ခင်ဗျားရက်ရက်စက်စက် စတေးခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စတေးခံတွေထဲမှာ ကျုပ်မိန်းမလည်း ပါသွားခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အလွန်ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့သူပဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မန်နေဂျာကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“မင်းကြိုက်သလို စွဲချက်တင်ပေတော့စောနောင်၊ ငါ့အတွက် အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ မင်းကို ရက်စက်ရတာ စိတ်

မကောင်းပါဘူးကွာ”

ဟုဆိုကာ စောနောင်အား သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန်ချိန် လိုက်၏။ စောနောင်သည်ခုခံရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် မနန်းသူ၏အနောက်သို့ လိုက်ရန် မျှော်လင့်ကိုသာ စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သေနတ်သံ ဒိုင်းခနဲကြားလိုက်ရပြီး မန်နေဂျာကြီးဦးအောင်ဘဲ၏ လက်ထဲရှိ သေနတ်သည် ကြမ်းပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားလေ၏။

မန်နေဂျာကြီး၏အနောက်တွင် ယမ်းငွေတလူလူ ထွက်နေသော သေနတ်ကိုကိုင်ထားသော အင်စပက်တော်လှမိုးကို တွေ့ရ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက စောနောင်ကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်၍

“ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်တွေအားလုံး ကင်းသွားပါပြီကိုစောနောင်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားဘဝ ငြိမ်းအေးသွားပါပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

စောနောင်သည် ရင်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့်

၂၇၂ မင်းမြတ်သူရ

မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်လေ၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှ မသိသော)

မင်းမြတ်သူရ

BURMESE
CLASSIC
.com